

Jak jsem budoval kapitalismus s lidskou tváří

aneb

Velké otazníky moderního konzumismu

ve světle selského rozumu

$$E_u = m_o c^2 \text{ ne mocných}$$

Oldřich Lukáš

ekonom, ekolog, etikolog, pedagog ...

Prolog

Neomezená **moc morálně nemocných mocných se stává prokletím bezmocných** a přivádí lidstvo k rozcestí, kde si bude muset zvolit jednu ze dvou cest: transformaci samotných základů společnosti v harmonii se zákony života, nebo zánik tradiční euro atlantské kultury, ne-li celé civilizace. Podobný kolaps nastal v historii už vícekrát; dnešní doba zrychlujícího se času je však ojedinělá v něčem, co jí dává šanci přežít. Onen nástroj naděje se jmenuje nezávislá světová informační síť. Je bránou k vyšší pravdě, krozmetání okovů mediálních sugescí, k pochopení souvislostí a příčin, tedy skutečného života. A to je jediné, čeho se mocní tohoto světa opravdu bojí.

Ne náhodou se vládnoucí politickoeconomické oligarchie světa (nezpůsobně nazývané mafiemi) zuby nehty snaží dostat informační kanály pod úplnou kontrolu. Jenže se jim to stále nedaří. **Informace** je totiž jako voda – nelze ji vzít do hrsti a spoutat; stejně jako život sám i ona **si cestu najde**. V dnešní epoše informační revoluce mají už lidé takové prostředky a znalosti, že hermeticky izolovat informační přiboj už nelze. Samozvaným vládcům tedy zbývá jediná šance – kontaminovat informační oceány jakoukoliv lží a demagogií, zhypnotizovat mysl občanů a vsugerovat jim, že je vlastně všechno pořádku, že to ani jinak nejde. A tak nám jimi ovládané mediální velkovýkrmy dennodenně servírují stále stejné menu nenápadně hlásající, že ničení principů života ve jménu zisku, devastace odvěkých hodnot a rozdělování společnosti na živořící otroky a líné všehoschopné parazity, jsou přirozeným vývojem.

Informace obsahující pravdu a vyšší úroveň poznání **má však kouzelnou moc**. Jako katalyzátor dokáže dekontaminovat i ty nejhorší informační stoky, jako živá voda umí vrátit člověku nezávislé myšlení. **Kde proudí světlo pravdy vědomím, stává se občan vědomým a vědomí pravdy života jeho svědomím**. A nad opravdu vědomými (vědoucími) lidmi ztrácí jakákoliv demagogie svou moc. Informace nesoucí pravdu má sílu zbourat i základní pilíře globálního konsumismu – egoismus, chamtivost a bezohlednost, dokáže očistit společnost od ekonomických žraloků a hyen a zastavit děsivý hospodářský kanibalismus. Teprve pak společnost může změnit podstatu svého fungování a restartovat motory trvale udržitelného rozvoje založeného na hodnotách dnes zavrhaných.

Hrstka „vyvolených“ trvale odčerpává stále větší hodnoty vytvořené lidmi na celém světě. **Nepředstavitelné bohatství** tvořené gigantickými zisky je dnes **umrtvené** v sejfech a nesmyslně luxusních majetcích. Dnes vlastní pouhých pět procent populace neuvěřitelných devadesát procent majetku! Tato **energetická nerovnováha** (peníze a majetek jsou akumulátory tvořivé energie) však již dosáhla kritické hranice a dostala se do otevřeného konfliktu se zákony dlouhodobě udržitelného života. A právě zde hledíme skutečný pramen celosvětové krize! Ekonomičtí vědáci a političtí chytrolíni však o této prapříčině nechťejí ani slyšet a stále omílají svá dogmata o krizi bankovní, finanční, dluhové a dalších – s výjimkou jediné, která je však původcem všech ostatních – **o krizi etické**. Vývoj v posledních letech dokázal, že politologové a ekonomové z tábora mocných vůbec netuší, o čem zákony trvale udržitelného rozvoje jsou; nedokázali krizi předvídat, neměli ponětí o jejím rozsahu a netuší, jak z ní ven. Nechápu, jak je to možné, počítali prý se všemi faktory. Jenže zapomněli na ten úplně klíčový: na chamtivost – egoismus zrůdných rozměrů!

Chamtivost se jako rakovina šíří celým světem. Jejím otcem je finanční sektor, matkou absolutní bezohlednost. Spekulativní kapitál a z něj plynoucí dividendy jsou její krví. Lichva, půjčky s rozhodčími doložkami, soudní poplatky, exekuce, rozbité rodiny, drogy, kriminalita, sebevraždy a vraždy jsou jejími dětmi. Jejím domovem a lůnem jsou politicko-ekonomické mafie. Jediné, co ji zajímá, je okamžitý zisk za jakoukoliv cenu a na úkor kohokoliv. Mnozí „strategičtí“ investoři v jejím jménu jako sarančata spasou, na co přijdou, a pak se přesunou jinam. Chamtivost má jednu jedinou univerzální oběť: obyčejného občana, který se živí poctivou prací, nic neukradl, a

přesto všechno zaplatí. Ve jménu chamtivosti společnost vše neziskové devaluje a odhazuje jako nepotřebné. Žijeme v období nejrychlejšího technologického rozvoje, ale díky chamtivosti též v epoše největší devastace hodnot prověřených generacemi našich předků. Řítíme se na dno morálně-etické propasti, plníme duši národa a pošlapáváme jeho svědomí. Rozvíjíme rozum a ničíme srdce, zušlechťujeme ego a mrzačíme duši.

Chamtivost je nadstranická. Zloděj a chamtivec v pravicové straně se podobá zloději ve straně levicové jak vejce vejci. A právě proto nemůže souboj levicových a pravicových stran zalykajících se chamtivostí nic změnit. Chamtivost je všepromokávající. Bohatí chtějí tím víc, čím víc mají, kryti svými právníky kradou ve velkém a jsou beztrestní. Chudí jsou chamtiví, jelikož jim chudoba a příklad mocných nic jiného nenabízejí a nezbude-li jim nic jiného, kradou v malém a končí v kriminále. Chamtivost je však též nadčasová. V jejím jménu se rozkrádá dědictví našich předků (tradiční výroba, zemědělství, zpracovatelský průmysl, doprava, zdravotnictví, lesy, památky, patenty ...), ale i budoucnost našich dětí (zadluženost). Chamtivost má společný základ: absenci úcty, pokory, skromnosti, soucitu, lásky a moudrosti – znalostí zákonů života, zjednodušeně – absenci etiky.

Chamtivost nemůže porodit nic konstruktivního; současná krize je dítětem věrně zrcadlícím její podstatu. **Lze ji léčit** velmi účinně, stačí odstříhnout ji od zdroje. Stačí vypustit část energie ze soukromých nádrží těch, kteří o ni celý svět dlouhodobě okrádají, a vrátit ji do oběhu chřadnoucího organismu společnosti, odčerpat tedy část obrovských majetků „vyvolených“. Jenže představitelé Evropy a Ameriky zvolili jinou cestu: poslední zbytky energie ze státních rezerv rozdají těm, kteří jí z veřejného prostoru odcizili nejvíc ze všech – bankám a finančním korporacím, aby prý ozdravily to, co právě kvůli jejich nenasatnosti onemocnělo! Ekonomické dopady chamtivosti mocných tedy řeší tím, že dají chamtivcům nepředstavitelné částky, aby ochránili svět před chamtivostí. Opravdu pozoruhodné!

Česká republika není v takovém sebezničujícím snažení výjimkou, naopak - je v tomto ohledu na „špici vývoje“. Po Velké tunelářské re-evoluci, řečené „sametové“, byla u nás v neuvěřitelně krátké době spravedlnost transformována na věrnou služku moci a právo na otroka peněz. Naše země se od té doby nenápadně, ale stále rychleji opět mění v jeden obrovský gulak plný přísluhovačů na straně jedné a živořících nádeníků na straně druhé. Vnímavému pozorovateli tento sebezničující vývoj nemohl uniknout. Normálním obyčejným lidem však ano. Jenže oni jsou jedinou silou, která může úprk naší společnosti do pekla všech pekel zastavit.

A právě **jim je tato kniha určena**, právě proto spatřila světlo světa. V běžných situacích života odhaluje podivné indicie a stíny zruďné moci v pozadí. Tušení souvislostí postupně mění v jistotu. Nabízí zcela nové pohledy na události všedního života tak, aby se i obyčejným lidem otevřely obzory neobyčejného poznání. Motivuje čtenáře k hledání vlastních odpovědí na velké otázky dneška. A hlavně - poodkrývá cestu evoluce společnosti v harmonii se zákony života.

Autor

Obsah

Prolog.....	2
Úvod.....	5
Ďáblův ráj	7
Loajalita po česku	9
Banky.....	11
Stavební spoření	12
Penzijní připojištění	14
Justice.....	14
Bydlení.....	17
Bezpečnost.....	19
Není energie jako energie.....	21
Sociální zajištění	23
Reklama.....	26
Konkurzy po česku.....	31
Lichva po česku	32
Vesnička středisková.....	35
Radar bez radarů	38
Harašení	40
Ježíš by zaplakal	43
Schizofrenie státu versus základní instinkt (občanský).....	45
Politici	48
Levice nebo pravice?	49
Demokracie a všemocná ruka trhu.....	52
Otroctví peněz a moci	54
Rodina.....	57
Etika a politika budoucnosti.....	59
Závěr.....	62

Citáty: OL – Oldřich Lukáš, ostatní autoři uvedeni jménem

Úvod

*Snažím se pochopit minulost, abych porozuměl životu, který jsem žil.
Pozoruji současnost, neboť její obraz přináší ta nejdůležitější svědectví a poselství.
Dívám se do budoucnosti, protože to je místo, kde hodlám strávit zbytek svého života.*

Proč vznikla tato kolekce postřehů ze života v kapitalismu po česku?

Aby i obyčejní lidé spatřili v plném světle neobyčejné nečestnosti kromobyčejně vychytralých politiků věrných jedinému obyčeji - krást a lhát! Odhaluje neobyčejné pohledy a zcela nové souvislosti, čímž vybízí k zamyšlení dozajista ne obyčejnému (jak se domnívá neobyčejně domýšlivý autor). V žádném případě nechce být ekonomickou či politologickou studií, snad jen lehkým etickým antibiotikem proti smrtící viróze moci politickoekonomických mafií devastujících tuto zemi. Jen otevírá oči a tím i cestu k uvědomění, co se dnes děje a kam vše spěje.

Aby v novém světle ukázala, jak rakovina mocnářství soudobého konzumismu rozežírá organismus národního hospodářství, aby odhalila hlubší příčiny a nastínila možnosti léčby (konkrétní kroky popisuje druhý volně navazující díl). Nebude se líbit prodejným politickým všeználkům (politologům), kteří nedokážou překročit rámec naučených dogmat, ani politikům, kteří poprvé spatří svůj vlastní stín v plné kráse a budou ponoukáni k jeho překročení (nevztahuje se na politické endemity – vymírající druh tvorů čestných, poctivých a moudrých, jejichž jediným cílem je náprava věcí veřejných).

Aby roztrhala napudrovaný škrálopup plující na hladině dnešního mnohazměrného marasmu, na kterém za mrzký peníz tančí političtí tajtrdlíci ve jménu pochybné slávy své ještě pochybnější tanečky. Aby poodhalila pravou tvář mediální velkovýkrmny, která občanovi dnes a denně sugeruje požadovaná klišé o tom, co je třeba, aby si myslel; čeho je správné se bát, co oslavovat, čemu věřit, co zavrhat.

Pravda bolí, ale také uzdravuje; pokud máte pocit, že se svět kolem nás těší skvělému zdraví, raději tuto **knížечku ihned odložte**. A také tehdy, bojíte-li se na život v naší kapitalistické vlasti podívat vlastníma očima bez růžových brýlí - jediného produktu, který nám dnes všemocná ruka trhu nabízí opravdu, ale opravdu zdarma (rozhodně ne však s nezištnými úmysly). A okamžitě ji zahod'te, nechcete-li současný život a politiku konfrontovat s moudrostmi našich předků a hlubokými zákony života; mohli byste utrpět těžké popáleniny!

Jenomže – pro koho?

To byla první otázka, která mě napadla, když jsem zvažoval, zda má vůbec smysl psát o lesku a bídě života v rozvinutém konzumismu. Pro mocné, kteří až na výjimky, nevěří na nic, co nepřináší zisk, moc a slávu, pro které pojmy jako soucit, úcta, pokora, nezištnost, skromnost, lidství, moudrost, láska či víra už dávno ztratily jakýkoliv obsah a smysl? Pro politology, kteří dál vytvářejí své „ismy“ a škatulky (do nichž se snaží nacpat celou existenci) a kteří jsou v lepším případě komentátory historie či analytiky přítomnosti, v horším případě však jen parazity závislími na pokleslých chleboďárcích žijícími z odsudků mnohdy čestných lidí, aniž by přinášeli řešení nebo cokoli nového a prospěšného? Nebo pro zchudlou duchovní elitu, která obrací každou korunu třikrát a pokud si koupí knihu, tak raději duchovně orientovanou? Pro obyčejného člověka, který nechte a raději posedí s kamarádkou ve vinárně, s kamarádem v hospodě, nebo u televizního seriálu? Anebo pro lid zcela prostý, který nechápe ani jednoduché souvislosti, natož pak nějaké hlubší úvahy o politice a zákonech života? Nejsem prostě jen literární masochista?

Pro koho tedy?

Odpověď je jednoduchá: Pro ty, kteří si uvědomují, že ve státě českém něco náramně shnilého jest. Pro ty, kteří věří, že se s tím dá (a musí) přeci jen něco dělat a rádi by to udělali, jenže netuší, co. Pro ty, kteří kladou sobě i jiným otázky nebezpečné pro politickou a ekonomickou elitu, která nám vládne, a hledají na ně odpovědi. Pro bohaté, kteří se ke svému majetku dopracovali se ctí - toliko svojí pílí, umem a znalostmi. Pro chudé, kteří živoří na hranici (ne)přežití a nikoliv svojí vinou

nemají práci. Pro tu část společnosti, která tuší, že jsme sešli z cesty generacemi prověřených hodnot velkolepého lidství a trvale udržitelného rozvoje a která váhá, zda se na onu cestu světla nemáme vrátit. A konečně i pro lidi tvořivé, moudré a zodpovědné. Tedy – **pro Vás!** Důkazem budiž neuvěřitelná skutečnost, že jste dočetli úvodní řádky až sem!

Věřím v zákony života,

neboť život si cestu vždycky najde. A vůbec k tomu nepotřebuje politikaření a nejrůznější „ismy“. Věřím též, že lidí toužících po transformaci dnešního konzumismu v něco vyššího je mnohem víc, než se zdá. Slušní lidé totiž nejsou vidět, neboť se politice vyhýbají; novodobí pěvci pravdy (vězni svědomí) nejsou slyšet, neboť jim dech moci zamyká ústa a mašinérie rozvinutého konzumismu je válkuje hospodářsky. Jen proto se nám zdá, že je nás málo, že jsme to jen my – Vy a já. To je však velká iluze, která uspává morálně nemocné mocné parazitující na této společnosti. I v roce 1989 se zdálo, že „křiklounů“ je jen hrstka, a najednou jich byly milióny. Stačilo málo a probudili se, našli odvahu a začali mluvit a jednat. Panečku, to bylo překvapení!

Tato knížčka

sleduje očima běžného občana červenou nit' spojující krize, které již probíhají (hypoteční, bankovní, finanční, dluhovou, zaměstnanosti), ale i ty, co teprve přijdou (krize globální spotřeby, sociální a především ústavní, kdy se novodobí zloději a otrokáři včele státu **pokusí zbourat nejzazší hranice ochrany národního majetku i základní práva a svobody** obyčejných lidí); postupně odhaluje společného jmenovatele všech těchto krizí, příčinu, ze které všechno pramení – krizi (spíše však katastrofu) etickou (morální, duchovní, hodnotovou ...). Pátrání po hlubších souvislostech běžného života začíná u témat jednodušších a postupně se propracovává ke složitějším, leč o to zajímavějším. Na jednoduchých příbězích a příkladech odhaluje podstatu současného uspořádání a osvětluje hlubší souvislosti, aby umožnila čtenáři uvědomit si, odkud kam spějeme, kým jsme, co prospívá životu i nám a co nikoliv. Vlastní řešení problémů a nezbytné změny v uspořádání společnosti a resortů však nabízí až volné pokračování této sbírky postřehů.

Kéž

je Vaše oko k mému snažení shovívavé, mysl otevřená a duše prosvětlená, až se vydáme na cestu odhalující, co nám mocní zatajují a jak hlubší zákony života (ne)korelují se současnou „moderní“ politikou. Přeji Vám příjemnou zábavu nad řádky popisujícími, jak jsem „budoval“ kapitalismus s lidskou tváří a dostával v této souvislosti od života lekce náramně nešetrné, leč mimořádně poučné; hořké léky však bývají neúčinnější a díky jim se snažím neustále vnímat signály od života a korigovat podle nich své vnitřní tvoření a měnit slova i činy příští. A tak se od přítele Života stále učím a učím a učím ...

<i>od lesů</i>	...	<i>nádheře pokory, tichému souznění,</i>
<i>od mraků</i>	...	<i>paletám tvoření, svobodě bez lpění,</i>
<i>od vod všech</i>	...	<i>věčnosti v proměnách a kouzlu prozření,</i>
<i>od horstev</i>	...	<i>jistotě Stvoření, již člověk nezmění ...</i>

K pochopení těm, kteří již chápou, k zamyšlení těm, kteří již přemýšlejí, k potěšení těm, kteří se již radují, k činům těm, kteří již tvoří, a také na cestu hledání těm, kteří hledají odpověď na jednu z nejtěžších otázek: které mosty kdy použít, které kdy vystavět a které kdy zbourat ...

... ve své bezbřehé troufalosti věnuje následující řádky

Oldřich Lukáš

V tomto místě pod každou kapitolkou najdete krátkou zdánlivě nesourodou informaci; její hluboké poselství, které nám může změnit život, se však rozzáří v kontextu s ostatními ...

Jak jsem budoval kapitalismus s lidskou tváří, aneb černá tajemství české oligarchie očima jejích obětí

„My, z boží vůle vyvolení politici a hlavy pomazané, přísaháme na vaše svědomí, že to s vámi myslíme lépe než s našimi konty, že všemu perfektně rozumíme (zejména tomu, o čem jsme nikdy neslyšeli), že všechno děláme lépe než je vůbec možné, že jsme čestní a poctiví - a to i když krademe (neb tak činíme výhradně ve vašem zájmu), že naše příjmy a majetky jsou synonymem skromnosti, zatímco námi stanovené existenční minimum je pro vás symbolem hojnosti, že vůbec netušíme, co je to egoismus, lež a podvod ...“

Takto laděná prohlášení plná „skromnosti a sebekritiky“ slýcháme od mnoha našich mocných v nejrůznějších variantách dennodenně. Ohánějí se čísly a statistikami, studiemi a odbornými posudky, očistu provádějí nezištným házením vlastní těžce nastřádané špíny na druhé. Když ale to vše odložíme stranou a podíváme se na šachovnici mapující skutečné snažení našich politiků z jiného úhlu a většího nadhledu, zjistíme, že vše je úplně, ale opravdu úplně jinak. Velice rychle odhalíme, **jak moc jsou naši mocní morálně nemocní**. A že ne podle slov a slibů, ale jen a pouze podle činů a vztahu k bez-mocným poznáme je. A třeba také zjistíme, že za siluetou politického modrého ptáčka se nemusí ukrývat jen ledňáček či sokol, ale i straka loupeživá či sup hrobař.

Myšlenka je nejvýznamnějším fluidem, jehož prostřednictvím může člověk formovat (a také miliony let formuje) sebe a svůj svět. Je věrná, pracovitá, trpělivá, přesná a spolehlivá. Přežívá v jakýchkoli podmínkách. Putuje časem a prostorem, aby splnila své poslání. Nakonec se vrací ke svému původci (zesílena a ve stejné kvalitě), aby se jako příčina projevila svými účinky ve světě hmoty.

Đáblův ráj

*Demokracie rozkvétá,
byť s kosmetickou vadou.
Ti, kteří kradli po léta,
dnes dvojnásobně kradou;*

*ti, kdo nás léta týrali,
nás vyhazují z práce
a z těch, kdo pravdu zpívali,
dnes nadělali zrádce.*

Karel Kryl

Když jsme koncem roku 1989 cinkali klíči na náměstích a vylepovali letáky Václava Havla kde se dalo, začínal se mi rýsovat ten ráj, do kterého naše společnost nezadržitelně vstupuje, jenom v odstínech barvy růžové. Těsně před sametovou revolucí jsem s nemalými obavami zpíval na maturitním plese se studenty, s nimiž jsem nastudoval předtančení, známý evergreen „Jednou budem dál“. Ve jménu budování

vysněné kapitalistické vlasti jsme s mnoha dalšími vystupovali na náměstích a chvěli se před policejními kamerami jak srnčí ratlík za polárním kruhem. To jsem ještě netušil, jak neuvěřitelně bude již za pár let zahrada onoho vysněného ráje zaplevelena ničivým parazitem chamtivosti – politickým bolševníkem, který začne dusit nejen lásku a pravdu, ale i poctivost, svědomí, úctu a pokoru v takovém rozsahu, že z nich zbude jen torzo a stanou se pojmem téměř neslušným. Ani ve snu mě nenapadlo, že jednou budu popisovat namísto vnaď ohleduplného kapitalismu s lidskou tváří toliko vlastní hořké a drazé zaplacené zkušenosti nabyté v nádherné zemi zaslíbené (mlékem a strdím dávno již neoplývající), v zemském ráji (opravdu už jen na pohled) bezuzdně plundrovaném mafiokapitalismem po česku. A tak jsem tenkrát vesele cinkal dál a pomáhal rodičům se změnám, kde se dalo. A vůbec jsem nevěřil svému vnitřnímu hlasu, který mi do ouška s potůchlou neústupností notoval: „Toreadore, pozor si dej!“

Historie opakovaně dokázala, že moc neřízená (neregulovaná) žádnými etickými mantinely se rychle zvrhává v moc nezřízenou. Obrovská šaráda, kterou s námi naši mocní hrají, má na svědomí desetitisíce osobních tragédií; dennodenně sešrotovává drtička českého konzumismu (ekonomického kanibalismu) osudy jednotlivců i celých rodin; mizí v ní nejen vyšší principy mravní, ale i skutečné lidství a soucit jako bezcenný odpad. Výkon této drtičky neustále roste pod svědomitým dohledem modrých strak loupeživých a dalších dravců lačně se rozhlížejících po českých luzích a hájích ze střechy Hradu, Parlamentu i Vlády - institucí naplněných duchem ryzího nekřesťanství (bezbřehé lačnosti po majetku a moci na straně jedné a bezohledného opovrhování lidským utrpením na straně druhé) a jedem bezuzdného egoismu mocných.

Při pohledu na tuto nádheru nejedno oko zaslzí a leckterý přejedený bezdomovec, když uléhá pod svým oblíbeným mostem, se opakovaně táže sám sebe „*Kde domov můj?*“ a odpovídá si parafrází národní hymny „... *v bankách skví se zisků květ, d'áblův ráj to na pohled ...*“. A ve chvílce smutné meditace nad tím, jakou má naději pomoci on národu a národ jemu vyhrabat se s onoho marasmu, možná odhalí známou krutou pravdu:

*Co tu bylo, to se ztrácí,
dnes nám vládnou funebráci.
Neplatí už „Národ sobě!“
Národ jim - a lejno tobě!
(zle se dělá i těm v hrobě).*

ŠEL JSEM ZA MAJITELI ONÉ DRTIČKY, ABY DRTILI, CO JE NEČESTNÉ A BEZOHLEDNÉ, NIKOLIV BEZBRANNÉ A NEZIŠTNÉ, ABY NEROZEMLELI LIDSKOU TVÁŘ NAŠÍ SOCIÁLNĚ TRŽNÍ SPOLEČNOSTI. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRÝ TAJEMSTVÍ UDRŽITELNÉHO ROZVOJE.

Každá myšlenka má tendenci se realizovat. Ve hmotném světě čeká jen na potřebné zaostření a na dostatek „startovací“ energie. Čím blíže jsme ke Světlu, tím rychleji se naše myšlenky uskuteční; všemocná Přítomnost totiž není omezena prostorem ani časem, nezná žádné podmínky či jiná omezení, nikdy se nemýlí a neselže, nevychrání a neunaví.

Loajalita po česku

*A žralok v kravatě, ten moc podivný pán,
lákal nás: „věřte mi, jsem vegetarián!“
Jen blázen věřil by úsměvu toho dravce
a skočil do vody, by poznal zuby zrádce.
Blázen však víru měl, hrál osudový tarot.
A co z něj zůstalo? Jen jméno - Český národ.*

*Ten národ český dodnes si rány hojí,
však žralok chtivě k dalšímu lupu zbrojí,
zas blázna do tenat slibů svých sladkých láká.
Písničku falešnou skřehotá modrá straka,
zná sílu médií a krátkou lidskou paměť.
A blázen – uvěří? Pak rychle pišme závěť!*

OL

Několik let po „revoluci“ jsem se jako vysokoškolák s politicky panenskou minulostí ocitl ve funkci vedoucího kanceláře tajemníka magistrátu jednoho velkého města. Vše se vyvíjelo skvěle a já nelidsky dřel na rozkvětu kapitalismu s lidskou tváří. Jednoho dne mě navštívil nově zvolený primátor a zeptal se mě, zda budu loajální. Jelikož jsem věděl, že patří ke skupině hluboce obdivující penízky v městské kase, odpověděl jsem, že občanům města a zákonům budu loajální nade vše, dokonce nad zájmy jakýchkoliv politicko-ekonomických uskupení. Můj šéf – tajemník úřadu – zastával podobné postoje, a tak ho nová městská rada medituující pod vlajkou modrého supa o tom, jak transformovat veřejné finance na soukromé, odvolala. Za toto zvelebení úřadu si radní schválili odměny – sice nezákonné, leč zasloužené, neboť řádné a mimořádné odměny shledali nedůstojnými tak velkého činu. Vzápětí byli odejiti další - zákonům a městu loajální vedoucí pracovníci (včetně mne), aby loajalita celého úřadu modrému ptactvu nebyla ničím rušena.

Nová městská oligarchie se svědomitě starala, aby si vyhození zaměstnanci soustavně rozšiřovali kvalifikaci. Když se někomu z nich podařilo sehnat práci, byl v zápětí jako živel zapsaný na listině nežádoucích propuštěn (obvykle na základě nezištného upozornění, že jejich zaměstnavatel nedostane od města žádnou zakázku, pokud dotyčnému nedá okamžitou výpověď). Když hrozilo nebezpečí, že v nějakém výběrovém řízení o několik tříd převýší ostatní uchazeče, udělalo se první kolo neveřejné, tedy tajné, aby mohli být oni živlové vyřazeni bez jakéhokoliv rizika skandálu. Když náhodou přeci jen vyhráli v nějakém mocensky špatně ošetřeném konkurzu, byly jeho výsledky zrušeny. O to plamenněji však titíž mocní kázali o morálce, kde se dalo, a ve jménu svaté války o voličské hlasy se prohlašovali za nositele zákonnosti, ochránce práv a demokracie. Mnozí jim uvěřili a pak marně mlátili hlavou o zed'.

Tehdy mi život poprvé rozšlapal růžové brýle a já začínal vidět, co jsem dříve vidět nemohl.

Osud mě nasměroval na klikatou cestu postupného odkrývání černých tajemství kapitalismu po česku – jedinečného tot' guláše nejpokleslejšího amerického konzumismu, všeprostupujícího politického protekcionismu, bezohledné soudcokracie, mafiánských metod boje o moc, bezostyšného loupežnictví a dalších zavržených ingrediencí, který směle zahájil epochu fatální etické devastace generacemi prověřených hodnot a připravil mnoho důvěřivých lidí, pro něž pojmy jako svědomí, morálka, soucit a čest nebyly prázdným pojmem, téměř o všechno. Na této cestě mě život obdaroval řadou zajímavých vhledů o tom, co se to v zemi české vlastně děje.

Když jsem si uvědomil, že političtí a hospodářští žraloci, kteří vedou tento stát zcela jasně k novodobé formě dobře maskovaného nevolnictví, nectí žádné hranice žravosti, jsou loajální jen moci a zisku, nemají špetku úcty a soucitu k lidským osudům či odpovědnosti za

budoucnost národa obývajícího českou kotlinu, začal jsem vůči nim vystupovat zcela neloajálně. A moji loajální přátelé zcela neloajálně rozhodli za mne, že se musím o své postřehy podělit i se zvědavými čtenáři hledajícími vyšší pravdu než je ta, kterou nás soustavně láduje velkovýkrmna zvaná média. A tak se podívejme na výsledky toho, co jsme si (ne)zvolili, z poněkud netradičního úhlu; pokud jen jediný ze čtenářů začne vidět, co dosud neviděl, poslání této knížečky bude naplněno.

Éru privatizace s jejími zlatokopy z líhně Prognostického ústavu, kteří dostali ČR na první místo mezi největšími divy světa díky biliónovým tunelům, raději přeskočme – jednak proto, že jejich nehynoucí zásluhy a působnost v STB a KGB jsou všeobecně známy, a také proto, abychom nemuseli zpochybňovat zásluhy otce velké tunelářské privatizace veskrze, ale opravdu veskrze falešnými otázkami novodobých vězňů svědomí. Současní následovníci oněch zlatokopů, kteří nám tak rádi „kážou vodu a pijí víno“, jsou sice mnohem mazanější, jejich charakter však zůstává stejný: „Co slovo, to lež, co slib, to podvod, co čin, to (přinejmenším hospodářský) zločin!“

ŠEL JSEM ZA ŽRALOKY, ABY TOLIK NEŽRALI. VYHODILI MĚ (NESEŽRALI MĚ, NEBYLO CO). NEPOCHOPIL JSEM PRÝ, JAK HROZNĚ NEUKOJITELNÝ HLAD JE SUŽUJE.

Myšlenka je energie vybavená zvláštní inteligencí. Je produktem tajemného Tvořícího Božství v nás. Dobře zaostřená (psychický laser), udržovaná a nabitá (absolutní víra) myšlenka vyslovená v nejhlubším ponoření do tajemného „Já jsem“ má schopnost operovat v nejjemnějších strukturách hmoty, měnit vibrace a pracovat s Prahmotou; má energii doslova atomovou. „Nemožné“ se pak stává prázdným pojmem.

Banky

Ze sametové revoluce zbyl vpravo mozek – vlevo ruce.

Karel Kryl

Banky se staly neodmyslitelnou součástí našeho života. Kromě jiného také proto, že nám mohou půjčit peníze, které nám aktuálně scházejí. Začátkem nového tisíciletí mě jednoho neveselého dne okolnosti donutily zabývat se touto problematikou poněkud podrobněji. A nestačil jsem se divit. Následující údaje platí pro banku, kterou identifikujeme jen jako Typickou, a.s.

Když se mi podařilo vydýchat pocit, že Typická, a.s. chce nulové riziko a maximální zisk (v rozporu s tržními principy) a že rozdíl mezi úroky z vkladů a úroky z půjček se blíží tomu, co kdysi bylo trestné jako lichva, musel jsem se začít zabývat tím, na jaký konkrétní úrok Typická půjčuje. Naivně jsem se domníval, že úrok je jednotný – pro každého stejně. Jenže k mému úžasu se sazby pohybovaly v neuvěřitelném rozpětí: od 9% až do 30%. Úřednice za přepážkou mi vysvětlila, že nejmenší úrokovou sazbu získá ten, kdo je nejmajetnější a má největší příjmy, zatímco ten, kdo má příjmy nejnižší, tedy kdo půjčku nejnaléhavěji potřebuje, má tu čest platit sazbu trojnásobnou, pokud vůbec půjčku dostane. Když jsem si dovolil pozastavit se nad touto nelogickou logikou, bylo mi sděleno, že z hlediska lidského je to opravdu nelogické, nicméně z hlediska zájmu akcionářů a manažerů banky to má logiku vpravdě železnou. Banka již totiž nepatří státu, ale soukromému kapitálu; oprostila se tím od sociálního rozměru, a tak raději půjčuje miliony miliardářům, než stokoruny lidem s podprůměrnými příjmy. Když jsem se ptal, proč stejný metr neuplatňují na vklady (drobným střadatelům dát trojnásobné úroky), Typická mi sdělila, že tam platí logika opačná.

„A jak je to s poplatky za vedení účtu?“ jal jsem se vyzvídat jsa pevně přesvědčen, že v tomto ohledu bude sociální aspekt přeci jen zohledněn. Jenže ouha - nebyl, ba právě naopak: kdo vkládal na účet přes 15 tisíc měsíčně, neplatil poplatky žádné a měl řadu dalších výhod. *„Inu, pozeptám se jinde!“* zkusil jsem Typickou trochu přitlačit ke zdi. *„To klidně udělejte, ale dozvíte se totéž. Jestli si myslíte, že nastavení základních mantinelů banky nekoordinují, tak žijete v daleké minulosti!“*, sdělila mi Typická a podrobně mě seznámila s nejkratší cestou k východu. Pochopil jsem, že být chudý a nebýt mazaný, je čímsi neslušným, ba přímo trestuhodným a začal jsem se poctivě stydět. Uvědomil jsem si, že v dnešní době rozvinuté nezištnosti po česku už nejsou populární zlaté české ručičky, ale mazané české hlavičky a bezedné mocných kapsičky.

A pak mi blikla v hlavě myšlenka vpravdě hříšná: co když to vše je jen špičkou ledovce ovlivňujícího celosvětové dění? Co když jsem zahlédl jen mihotavý odlesk nejsobečtějších strategií mocných vládců tohoto světa? Všemocná ruka trhu přeci potřebuje co nejvíce prosperujících klientů (a nejvíce je právě těch drobných)! Působí-li však v bankovníctví tendence výrazně odlišné, musí do přirozené režie trhu zasahovat někdo jiný. Jenže kdo, když banky jsou soukromé a stát do jejich konání zasahovat nesmí? Takovou moc má jen globální ekonomicko-politická oligarchie. Jedině ona dokáže zcela bezkonkurenčně a beztrestně tunelovat dokonce i nejpevnější státní rozpočty – ať už prostřednictvím úhrady ztrát zkrachovalých bank (vytunelovaných astronomickými odměnami manažerů, přemrštěnými dividendami, nekrytými hypotékami či ztrátovými obchody s „nejlepšími“

klienty), nebo díky uměle vyvolávanému mezinárodnímu napětí (vojenská lobby – státní zakázky) či zásluhou „nečekaných“ pohybů na burze, oddlužení (polo)státních organizací, podvodných privatizací a konkurzů, popř. cestou skvěle zrežírovaných žalob proti státu. Všechny takové finanční operace vypadají jako „objektivně vynucené“ a související státní intervence jako zásahy prováděné výhradně ve veřejném zájmu pro blaho všech občanů. Jen málokdo si při tom uvědomí, že státní rozpočet je pouze a jediné peněženkou všech daňových poplatníků. Že tedy „v zájmu občanů“ zaplatí občan tunely v majetku občanů (zaplatí vše, co mu zloděj ukradne), zatímco parazité v pozadí, kteří ony tunely vyhloubili, opět slíznou smetanu, místo aby jim byl zabaven jejich obrovský majetek za účelem pokrytí vzniklých škod.

Odpovědi a důkazy hledejme v rozhodnutích státu v ekonomicky těžších obdobích, kdy se bude muset rozhodnout, zda podpořit občana, podnikatele nebo banky. Bude-li zachraňovat banky, pak podpoří v první řadě nadnárodní kapitál. Bude-li chtít smysluplně podpořit podnikatele, pak nejlépe mimo bankovní sektor (slevy na daních a ceně práce). Bude-li však chtít pomoci občanovi a opravdu smysluplně oživit hospodářství, pak dá peníze právě jemu (dotace na zateplení bytů, snížení DPH za (tuzemské) potraviny, snížení cen energie (redukce extrémních zisků ČEZ) a dopravy, dotace k důchodovému a zdravotnímu zajištění, bezplatné zdravotnictví ... Pak už bude každému zřejmé, o čem že ten chór slovutných ekonomů a politiků ve skutečnosti je. A také – komu naše vláda doopravdy slouží.

ŠEL JSEM ZA FINANČNÍKY, ABY SLOUŽILI KU PROSPĚCHU VŠECH. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRŮ SOCIÁLNÍ ROZMĚR GLOBALIZACE A ODPOVĚDNOST MANAŽERŮ NADNÁRODNÍCH FINANČNÍCH INSTITUCÍ ZA CELOSVĚTOVÝ VÝVOJ.

Nádherná a současně děsivá moc mysli může přinést cokoli, ba i nesmrtelnost, ale i nekonečná utrpení, dokonce i smrt. Jen my sami vládeme nad svým osudem, jen my sami určujeme, co nás potká, jen my sami víme, kdy zemřeme. I když vůbec nevíme, že to víme. Že tomu nevěříme nebo si z toho děláme legraci, na této pravdě nic nemění.

Stavební spoření

*Nejslabší článek řetězu určuje jeho sílu.
Nejslabší článek systému odhalí jeho víru.
K zlatému teletu modlí se sobec dlouze
a prospěch ostatním přeje si láska pouze.*

OL

Když jsem pochopil, že v klasických bankách mi pšenka nepokvete, zkusil jsem štěstí se stavebním spořením v bance Stavební a.s. Zjistil jsem, že je to skvělá věc, že o co víc si vložíte ze svého, o to víc vám stát přidá. A tak jsem založil spoření oběma dětem. Měsíce a roky plynuly, ceny všeho rostly, příjmy se tenčily a já jednoho dne zjistil, že víc než těch pár tisíc, které jsem na oba účty vložil, za momentální situace neušetřím. „Inu“, řekl jsem si, „alespoň něco tam bude, stát něco přihodí, každá korunka dobrá“. Jenže – ke svému úžasu jsem zjistil, že na účtech není nic a že mi dokonce hrozí jakési sankce za neuhrazené bankovní služby. „Vše padlo na bankovní poplatky“, uklidnila mě úřednice za přepážkou s úsměvem hodným opravdové lišky. Zaplatil jsem neuhrazené poplatky, bych se nevystavil soudnímu stíhání, a jal se přemítat, o čem že vlastně celý systém stavebního spoření je.

Poměrně rychle mi došlo, že stavební spoření má význam pro toho, kdo na ně může pravidelně ukládat peníze. Máte-li peněz přebytek, můžete spořit hned na několik účtů najednou a na všechny vám stát přihodí slušný peníz. Máte-li málo, tak vám stát nepřidá skoro nic, neboť z toho, co vložíte, si banka strhne bankovní poplatky. Nemáte-li na vklady, raději si spoření nezakládejte; stát vám totiž nepřidá nic a banka na vás nakonec pošle exekutora za to, že neplatíte její výdaje. Sociální ohleduplnost? Ale co vás nemá, kde to žijete?

Po zkušenostech s bankou Typická a.s. jsem to chtěl hodit za hlavu, neboť jsem vytušil, že tu funguje nějaký obdobný systém. Jenže – tu máš, čerte kropáč - najednou mi nějaký vnitřní hlas položil otázku vpravdě věrolomnou: „A kdopak platí ty obrovské sumy, které stát dává na stavební spoření těm šťastným, kteří na to mají? Není to náhodou daňový poplatník, tedy i ty?“ V tu chvíli jsem to pochopil: daně platí každý, kdo má nějaké příjmy, tedy i já a milióny dalších lidí živících se poctivou prací. Stát z toho část přeposílá na stavební spoření. Jenže jen těm, kteří na to mají a mohou sami spořit. Čím více mají, tím více spoří a tím víc jim stát z daňových příjmů dává. Jenže – stát jsou v tomto ohledu i ti, kteří na spoření nemají. Takže vlastně ti nejchudší, kteří na spoření ušetřit nemohou, sponzorují cestou daní ty nejbohatší. Jinými slovy - **čím méně máš, tím více sponzoruješ ty nejmovitější! Kdo** nechápe vymoženosti kapitalismu, nejspíš by něco takového označil za krásnou ukázkou asociálního státu, filosof by možná utrousil něco o principu trvale neudržitelného rozvoje a sociální solidarity postavené na hlavu. Když mě napadla další pohoršující otázka „Proč stát nedá stejnou částku všem (nebo dokonce jen těm s podprůměrnými příjmy) jako jednorázový vklad do spoření?“, rozhodl jsem se začít studovat etické principy a sociální výhody rozvinutého konzumizmu, abych svými názory již více nebudil veřejné pohoršení.

ŠEL JSEM ZA MOCNÝMI, ABY ZMĚNILI KLÍČ. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRÝ, ŽE CHUDÍ NEPOTŘEBUJÍ STAVĚT, KDYŽ SI MOHOU PRONAJMOUT MALOMETRÁŽNÍ BYTY ČI HOLOBYTY.

Své myšlenky a tužby si pečlivě uvědomujme, buďme bdělí a kontrolujme je. Než si něco ve svém vnitřním tvoření vyžádáme (zejména jsme-li zmítáni negativními emocemi), pečlivě to zvažme a dovolme Lásce a Světlu, aby prozářily svými energiemi každý bod naší existence. A ptejme se sami sebe, co by v té chvíli udělala Láska. Teprve pak pracujme s mantrami a pronášejme konkrétní příkazy (přání vyslovená v čase přítomném a bez podmínek). A nezapomínejme na vděčnost Universu, že naše apely byly vyslyšeny!

Penzijní připojištění

Nic tak nesvědčí o duchu nesvobodném a malicherném jako láska k bohatství

Cicero

Chudý není ten, kdo má málo, ale ten, kdo chce víc

Seneca

Nedbat o zisk bývá ziskem největším

Ternetius

Netrvalo dlouho a odhalil jsem stejný princip, na jakém je vybudován systém stavebního spoření, i v oblasti zabezpečení klidného stáří. Pak jsem začal meditovat, proč se vlastně mám připojišťovat, když jsem celý život poctivě pracoval a platil daně, abych se v důchodu nemusel starat, kde sehnat peníze na živobytí. A zjistil jsem, že chyba je opět na mé straně: neuměl jsem totiž zavřít oči a ústa nad nepravostmi, se kterými jsem se od dob Velké sametové re-evoluce setkával, a požadoval jsem nápravu věcí veřejných; díky tomu jsem byl vyznamenán zápisem na listinu nežádoucích osob v hospodě u Modré straky. Dokonce se mi jako jedinému občanovi mého rodného města dostalo té cti, že na mne sám můj milovaný primátor podal trestní oznámení pro pomluvu, jelikož jsem odhalil nelegální pečlivě utajované odměny, které si pánové radní schválili, ježto řádné a mimořádné odměny nemohly pokrýt výdaje na jejich nepochybně charitativní aktivity. A poněvadž se oni dobromyslní spoludruzi, kteří dnes v hávu pravice tak spravedlivě dští síru na své bývalé soudruhy z KSČ, cítili být zavázáni dopřát mi řádného poučení z krizového vývoje mé osobnosti (byť jsem v KSČ nikdy nebyl), ve vši skromnosti svědomitě dohlíželi, abych nebyl zatěžován žádnou prací a mohl se v klidu věnovat nejoblíbenějšímu rozjímání nezaměstnaných.

Díky tomu odpadly i mé pokleslé snahy platit si penzijní připojištění a já tak byl osvobozen od úvah v rovinách zcela zapovězených. Nemusel jsem si tím pádem lámat hlavu s tím, proč stát nedá z daní, které vybírá od všech poplatníků, na důchodové připojištění všem stejnou částku, nebo ještě lépe – proč solidárně těm sociálně nejslabším nepřidá něco navíc. A tak jsem se nemusel nechat unést svojí filosofickou nestoudností tak daleko, abych formuloval princip nezištnosti současného systému důchodového zajištění třeba takto: „Čím méně peněz máš, čím víc tedy potřebuješ podporu státu, tím méně dostaneš, protože si připojištění nemůžeš platit; když máš dost a podporu k přežití vůbec nepotřebuješ, dostaneš navíc porci královskou!“ Byl jsem tak uchráněn od veskrze falešného závěru, že ti nejchudší cestou odvodů a daní opět sponzorují ty nejbohatší, a že tento nezištný skutek nejchudších musí být po zásluze potrestán, jak se na seriózní asociálně-tržní společnost sluší.

A pak jsem si vzpomněl na citáty uvedené ve zhlaví této kapitoly a hned mi bylo lépe; uvědomil jsem si, jak moc svobodný a bohatý jsem, a pln optimismu jsem vyrazil k nedaleké studánce, abych rohlík, který jsem během svého rozjímání poobědval, zapil léčivým darem matky přírody.

ŠEL JSEM ZA MORÁLNĚ NEMOCNÝMI, ABY MYSLELI VÍC NA JINÉ NEŽ NA SEBE A K DŮCHODU PŘIDALI PŘEDEVŠÍM TĚM NEJCHUDŠÍM. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRŮ, ŽE TI, KTERÍ DŘOU NA SMĚNY U PÁSŮ VYSTAVENÍ HLUKU, EXHALÁTŮM A ZÁŘENÍ, SE STEJNĚ PENZE NEDOŽIJÍ.

Mysl je architekt, který buduje naši psychiku a naše těla (hmotné, energetické, emociální, mentální atd.); prosycujme ji proto neustále Světlem, vyživujme ji láskou, moudrostí, tolerancí, vírou, důvěrou, optimismem, radostí a pozitivním očekáváním. Chraňme se před jakýmkoli vnějším negativním ovlivňováním světelným obalem!

Justice

*Kde spravedlnost otročí moci zlé a zruďné
a právo spoutáno je temnou vládou peněz,
tam víra chvěje se v bezmoci až hrůzně
a soucit v okovech všech mafiánských želez.*

*Kde občan práva menší má
než úřad, politik či zákonů všech dárce,
tam nemoc mocných zaklíná
bezmocným naději; s ní víra mizí v dálce.*

OL

Jsme sice malí, ale šikovní! A jak! Do seznamu světově proslulých lupičů jsme dodali nejedno nechvalně proslulé jméno. A mnoho dalších koumáků jsme zprostili obžaloby, pozastavili proti nim nejedno policejní šetření, nebo je nechali „záhadně“ uprchnout, případně je zahabili imunitou poslance či člena vlády.

Hrdě tak naplňujeme odkaz PPP (první pirátské privatizace), jejíž etickou podstatu „*Tuneláři všech zemí, spojte se!*“ skvěle definovaly výroky jejích duchovních otců:

- „*Neznám špinavé peníze!*“,
- „*My, ekonomové, musíme předběhnout právníky!*“

Přeloženo do češtiny:

- *Důležité jsou jedině, ale opravdu jedině peníze, ne to, jaký mají původ!*
- *Musíme ukrást, co se dá, dřív než to bude trestné!*
- *Od koho, jak a za co kdo peníze získal? To je veskrze falešně položená otázka!*

A jelikož tento odkaz naši současní „vyvolení“ svědomitě obohacují malebnými prvky klientelistické totality, není divu, že paragrafy se nám dnes neskutečně krouť v křečích etických, že dál a dál otevírají prostor k ochraně a podpoře nečestných a mocných, zatímco slušným a bezmocným přidělují jen další povinnosti a obírají je o zbytky toho mála, co jim ještě zůstalo.

Podle posledních zpráv se na Sicílii objevila nová nemoc – Zelenka; její příčinou je prý závist místních mafiánů, kteří mění barvu, když vidí, jak složité jsou v Itálii nuceni zákony obcházet, zatímco jejich čeští kolegové si zákony sami tvoří a dohlížejí dokonce na jejich dodržování. Připočteme-li k tomu smutné postupy zkorumpovaných úřadů degradovaných na nedůstojné sluhy mocných a pružnou páteř mnohých advokátů a soudců, z nichž se stali otroci peněz, nemůžeme se divit, že pravda, spravedlnost a láska dostávají v Čechách na frak na všech frontách.

Kolotoč moci se točí stále rychleji a vytlačuje na okraj společnosti ty, kteří ho po celé generace budovali a vždy poctivě platili předražené jízdné, zatímco z černých pasažérů se nenápadně stávají majitelé tohoto kolotoče; díky jejich nekontrolované rostoucí moci se začíná točit proti podstatě lidství a smyslu života, tedy směrem přesně opačným, než jakému má sloužit. Ještěže naše soudy jsou zcela nezávislé (a nevěřme pomlouvám, že jen na zákonech, pravdě, spravedlnosti a vyšších principech mravních)!

Ale – ruku na srdce – máme jen to, co jsme si zvolili, tedy to, co si zasloužíme. Že nás mocní podvedli, že nás dostali na předvolební sliby? Možná, ale kdybychom nezaufávali postoje, které nám implantují do mozků média, ale stáli pevně na základech svého svědomí, kdybychom věřili své intuici a ne politickým sedmilhářům, kdybychom tak rychle nezapomínali na vlastní zkušenosti, vše mohlo vypadat jinak. Jenže stále se chováme jako ten blázen, který se volby co volby nechává znovu sežrat tím samým žralokem.

A tak se nedivme, že všemi mastmi mazaní loupežníci v kravatách mají zelenou a že tolik důvěřivých čestných lidí přichází o živobytí a střechu nad hlavou. Pravda prostých lidí je nemilosrdně válcována zástupem přeplacených právníků ve službách úřadů a podvodných firem, které si výdaje na právní zastoupení zakomponují do firemních nákladů (v případě sporu s úřady je dokonce zaplatíme my sami ze svých daní). Zatímco k mocným chodí všehoschopní advokáti, aby po nekonečných odkladech a virtuózním kličkování oblékli vlka či hyenu do rouna beránčího, k bezmocným chodí exekutoři schopní jediného – ze dne na den zničit nevinné rodiny. Vyprávět konkrétní příběhy netřeba – stovky takových známe z televize či z vyprávění přátel, mnozí z nás je prožili dokonce na vlastní kůži.

Vývoj vlivu justice na osudy obyčejných lidí, mnozí se prohry českého státu ve sporech dotýkajících se základních lidských práv a mnoho dalších indicií – to vše nás varuje, že je opravdu něco pořádně shnilého ve státě českém. Nespravedlnost a nepravosti se stávají běžnou součástí života, na kterou si pomalu zvykáme. Obyčejný člověk se raději vzdává, neboť na právníky nemá peníze a ví, že bez nich svůj boj s majetnými či s úřady prohraje, i kdyby se jmenoval Ježíš a kázal Slovo boží. Přitom právě proto jsou zákony dány, aby si ten silnější nemohl dovolovat, co chce. Historie opakovaně dokázala, že spravedlnost se tolikrát zmenšuje, kolikrát se zvětšuje moc, která ji řídí. Současná česká realita tuto pravdu znovu potvrzuje.

Co s tím? Další zákony, které zakážou vše nežádoucí? V tomto ohledu vím, že nic nevím – s výjimkou jediného: žádné nové zákony situaci nezmění, dokud se nezmění ti, kteří je tvoří. Špatné zákony se totiž rodí ze špatných mravů. Proto víc než zákony znamenají pro osud společnosti vyšší principy mravní; ne náhodou jsou dnes cíleně devastovány. Neprostupná džungle legislativních zmetků dnes nabízí nečestným praktikám loupeživých rytířů obklopených všehoschopnými advokáty dokonalý úkryt. Ale i tam, kde zákony porušovány nejsou, nemají ohleduplnost a čest na růžích ustláno. Neboť ne všechno, co je dovoleno, je čestné a obecně prospěšné. *"Pro císaře je snadné vydávat zákony, neboť k tomu mají moc. Není však pro ně snadné vydávat zákony užitečné, protože k tomu je třeba rozumu".* Tento postřeh starořeckého rétora Libania platí dnes dvojnásob.

A tak spravedlnost po česku dává dnes za zločin jednomu mříž (tu dává dokonce i za slušnost a naivitu) a druhému korunu zlatou. Ti, kdož se z toho radují, by však neměli zapomínat, že bezpráví, překročí-li únosnou mez, roznítí znovu i zcela vyhaslý oheň. A ten spálí nejprve to, co ho vyvolalo.

ŠEL JSEM ZA ZÁKONODÁRCI, ABY ZMĚNILI ZÁKON. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRÝ, ŽE PRAVDA, MORÁLKA A SPRÁVEDLNOST JSOU VESKRZE, ALE OPRAVDU VESKRZE FALEŠNÉ POJMY, JELIKOŽ JE NELZE NIJAK FINANČNĚ ZHODNOTIT.

Myšlením a emocemi tedy tvoříme v každém okamžiku svoji budoucnost. Myšlenka podložená emocemi se mění v přání, touhu. Jedním z nejnebezpečnějších zákonů je, že ať toužíme po čemkoli, splní se nám to. Dobré i špatné, vědomé i nevědomé. Může to chvíli trvat, někdy až do příštího života, ale touha se nakonec vždy uskuteční. Cokoli jsme, je pouze naplněním našich minulých tužeb.

Bydlení

*Chudobě chybí mnoho, lakotě všechno
Kdo mnoho žádá, tomu mnoho schází
Úspěch ničemu láká mnohé*

*OL
Horatius
Phaedrus*

Z dob totality jsme nezdědili jen samou hrůzu, ale občas i něco, co by mohlo být při troše dobré vůle velmi užitečné. K takovému dědictví patří i paneláky (hanlivě označované jako králíkárny) a kasárna (původně toť objekty ve státním a posléze obecním vlastnictví). Zatímco bydlení v panelácích je zajímavé zejména pro sociálně slabší rodiny, kasárna se jeví jako ideální příležitost, jak „za babku“ pořídit malometrážní byty pro novomanžele a lidi v nouzi a také holobyty pro neplatiče a lidi bez příštěší.

Už slyším všemocnou ruku trhu, že něco takového je veskrze falešná úvaha! Vždyť kasárna jde zbourat a na jejich místě postavit hypermarkety, hotely, banky či úřady! A z bytů v panelácích lze mnoho rodin vyhnat na ulici a obsadit je „vyvolenými“ nájemníky; pak paneláky za státní (obecní) peníze zrenovovat a následně byty za hluboce netržní cenu zprivatizovat ve prospěch oněch vyvolených nájemníků. Ti je posléze s obrovským ziskem prodají nebo budou pronajímat. Nesmysl, říkáte? Tak mi dovoluňte předestřít konkrétní příklad osoby mně dosti blízké. Současně nám poslouží jako konkrétní ilustrace toho, že teoretické úvahy o české justici z předchozí kapitoly nejsou pouhou iluzí.

Osoba, o které si troufnu vyprávět, bydlela od osmdesátých let v bytu 1 + 1 v městské části Praha 8. V roce 1998 v dobré víře vzala do bytu těhotnou blondýnu, která údajně neměla kde bydlet. Ona osůbka však po měsíci vyměnila vložku zámku, prokazatelně padělala záznam o trvalém bydlišti v občanském průkazu a do bytu si nastěhovala svého druha (romská taxikářská mafie) s příbuzenstvem. Postižená nájemnice musela nouzově bydlet řadu let i se svými dětmi, kde se dalo, avšak nájem za romské loupežníky platit musela. Po letech soudních tahanic se podařilo přeci jen ony podvodníky z bytu dostat (oné „kukačce“ však poskytla Praha 8 skvělé náhradní bydlení). Radost z návratu do vlastního bytu však neměla mít dlouhého trvání.

Byt rodina převzala zcela vykradený a totálně zdevastovaný. A tak do něj několik let investovala (namísto majitele – Prahy 8) a zvelebovala jej. Všichni se chovali jako ideální nájemníci. Když se rodině konečně podařilo uvést byt do stavu téměř dokonalého, přišla rána snad ještě horší než ta první.

Jednoho dne dostala paní nájemnice obsílku k soudu. Zjistila, že Praha 8 ji žaluje, aby se z bytu vystěhovala. Údajně proto, že v bytu nebydlí a pronajímá jej. A to prý na základě dopisu, který starostovi poslal její vlastní syn (nabízel v něm posměšným způsobem starostovi bydlení). Dopis onomu synovi odmítli na Správě bytů ukázat, pochopitelně nikdy nic takového nenapsal. Soud však tuto okolnost vůbec nevzal v potaz, stejně jako nezvratné důkazy jasně svědčící o tom, že byt rodina naprosto seriózně obývá a nikomu nepronajímá. Avšak evidentně vylhaným svědectvím pořízeným kýmsi s kýmsi na Správě bytů přiřadil soud váhu nejvyšší. A tak padl rozsudek – vystěhovat bez náhrady!!! Tedy na ulici. Naprosto bezproblémovým vzdělaným a zákony bezvýhradně dodržujícím lidem! A to přesto, že Ústava ČR jim garantuje právo na důstojné žití a právo na ochranu rodiny. A dokonce i přesto, že dcera je ještě nezletilá. A tak se matka rozhodla obrátit na starostu městské části, kde bydlela, aby jí pomohl a žalobu (ještě ve fázi odvolacího řízení) stáhl, nebo jí a dětem

poskytl bydlení jiné. Učinila deset nejrůznějších pokusů (osobně, e-mailem, dopisem apod.), leč ke starostovi - reprezentantu modrého ptactva - se jí proniknout nepodařilo, žádnou jeho odpověď nedostala.

V té době postihla na Praze 8 podobná událost (určitě jen náhodou) i řadu dalších nájemníků. Stejná právní kancelář zastupující Prahu 8, stejné metody, stejný přístup soudů, stejný výsledek. A nakonec se dozvěděla, že byty se mají brzy privatizovat ve prospěch nájemníků za ceny hluboce netržní. A že do bytů násilně uvolněných úředně - justiční zvůli se stěhují známí vlivných politiků z vedení onoho pražského obvodu nebo bohatí jedinci, kteří mají několik rodinných domů a v paneláku trvale nikdy bydlet nebudou. Nu, a všemocný pařát trhu (a modrého ptáka) si opět zatleskal nad skvěle odvedenou prací.

Celý svět se dnes obává teroristů a bojuje proti nim, jak jen to jde. Avšak skrytý ekonomický teror prováděný na bezmocných (obvykle důvěřivých a sociálně slabších) rodinách či jednotlivcích, který není zdaleka tolik vidět, ale také se po něm umírá, současný režim nejen toleruje, ale evidentně i podporuje a rozvíjí. Ve jménu chamtivosti, bezohlednosti a totality! A zákony? Na tomto a mnoha dalších případech se jasně ukazuje, jak ochotně a často pomáhají nikoliv oklamaným, ale klamajícím, nikoliv potřebným, ale parazitům, nikoliv nevinným, ale podvodníkům, nikoliv lidem čestným, ale mocným a bohatým. Kdo takto úděsně postiženým rodinám vysvětlí, že spravedlnost a úřady v Čechách neprostitují penězům a moci?

ŠEL JSEM ZA MOCNÝMI MORÁLNĚ NEMOCNÝMI, ABY SE CHOVALI ČESTNĚ, OHLEDUPLNĚ A NEZIŠTNĚ. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRÝ ZÁKLADNÍ PILÍŘ ROZVINUTÉHO KONZUMISMU.

Přání podložené láskou, vděčností a úctou k Nejvyšší Existenci, naprostou důvěrou ve splnění apelu (příkazu), který je lehce a s pokorou - ale rozhodně - pronášen ve stavu radostného očekávání, a to v nejhlubších hladinách vědomí a cítění, se stává dokonalou vědomou modlitbou, jež nemůže býti nesplněna, nese-li pozitivní náboj (pomoc komukoli, tedy i sobě - nikoli na úkor jiného).

Bezpečnost

*Každý to nejlepší, co umí, rád dělá vždy, když může;
kdo umí hodně a v srdci lásku má, u toho moudrost přebývá,
kdo umí málo a jenom závist zná, tomu sám život lekce dá;
kdo jiné volby nemívá, dělá, co dělá - jiného nic mu nezbyvá.
A kdo už nemůže? Nemá-li peníze, tak skončí nejhůře.*

OL

„To je děsný, paní, dneska vás přepadnou a okradou i za bílého dne přímo na ulici!“ „To víte, už to sem dorazilo z té Ameriky!“ Když jsem mimoděk vyslechl tento rozhovor dvou dam, které byly v nejlepším rozkvětu sil nejméně již sedmdesát let, zprvu jsem tomu nevěnoval pozornost. Jenže pak si položily otázku „proč?“ a já zpozorněl. A pozorný jsem byl i dlouho po té, co jsem je opustil. To proto, že i mě zajímalo, existuje-li na tuto otázku odpověď.

Za socialismu, a to sotva někdo může zpochybňovat, byla přepadení na veřejnosti za účelem obohacení vzácností. Dnes jich máme tolik, že se staly denním chlebem policie i soudů. Jenže proč, když teď máme demokracii, počítače a jsme v EU? Usedl jsem na lavičku, pokusil se vžít do role zlodějů a jal se přemítat, v čem že je ten zakopaný pes. A během půlhodinky jsem na něco přišel (vymyslel bych možná i víc, ale vyrušil mě strážník, by zkontroloval, zda nezebrám).

Za socialismu každý musel pracovat. Třeba málo a blbě, leč musel. A tak měl pravidelný příjem. Třeba malý, ale měl. Mzdy a ceny byly nastaveny tak, že ze mzdy každý zaplatil bydlení i stravu a nebyl tedy nucen hledat zdroje jiné. Dnes tomu však zdaleka tak není. Mnozí jsou bez práce, mnozí dokonce i bez podpory (a není pravda, že jen vlastní vinou, jak v dnešním čase nezřízeného obohacování mocných na úkor bezmocných tak rád tvrdí ministr Nečas). Nemají žádné zdroje, ale žít musí. Někdy dokonce i s rodinou (pokud jim již úřady neodcizily dítě a nedaly je na převýchovu do pastáku – dětského kriminálu aneb vysoké školy zlodějsko-fetácké). Život si však cestu vždycky najde; nelze-li zajistit vše nezbytné legálně (vč. různých forem žebroty), pak to dotyčný zkusí nelegálně. Buď podvádí důvěřivé občany, nebo defraduje, co mu bylo svěřeno do správy, či klasicky krade. A máme tu první příčinu kriminality – společnost tomuto typu zlodějů prostě jinou možnost nedala. Paradoxem je, že na gigantický aparát policie, soudů a kriminálů, které následky této trestné činnosti řeší, se peníze najdou, ale na nejúčinnější prevenci – zajištění důstojného života ve smyslu Ústavy ČR (Listiny základních práv a svobod), na tu nikoliv.

Ve jménu rozvinutého kapitalismu se dnes mnozí ctihodní občané věnují výhradně činnosti prý nad jiné bohubilé – honbě za ziskem a majetkem. Výjimkou nejsou ani majitelé lékáren. Mezi jejich nejváženější klienty patří výrobci pervitinu. To proto, že nakupují léky potřebné pro výrobu této drogy za desetitisícové částky. Dokonce prý tu a tam dostávají množstevní slevy, aby neutekli ke konkurenci. Ale nejspíš je vše jak má být, vždyť člověk, který je dnes prezidentem, nás kdysi ujistil, že nezná špinavé peníze. A tak se stáváme světovou velmocí na výrobu pervitinu, kšefty frčí jedna radost a všemocné ručky trhu tleskají, až se z nich kouří. Jenže narkoman svou dávku mít musí, ať se děje, co se děje. Denně je nucen investovat do svého „zdraví“ nejméně jeden až pět tisíc korun, což i v sociálně silných rodinách bývá problém. A tak se mu ochotně otevírá brána do světa kriminality. Začne to drobnými podvody, krádežemi (i u příbuzných), nesplácenými půjčkami, pokračuje přes vykrádání aut a bytů, loupežná přepadení, prostituci a nejednou vše končí u nejzávažnější násilné trestné činnosti. A ejhle, máme tu příčinu druhou – společnost dala tomuto druhu

podnikání zelenou, ať se hájí řečmi o policii a preventivních programech jak chce (jde jen o náplast, která Titanic plný obětí drog nezachrání). A to nehovořím o tajných výplatních listinách narkomafiánů, na kterých se skvějí jména tolika policistů a politiků, že se jednomu ani nechce věřit, že to všechno chudáci mafiáni utáhnou jen z drog a prostituce.

Z Las Vegas k nám konečně dorazil i hazard. Ten velký v kasinech, ten menší v podobě výherních automatů. Srdce každého patriota určitě zaplesá, když vidí, jak na místě prodejny, školky či hospůdky vznikla nová herna. Již roky přibývají další a další. Dnes i malé dítě ví, že jakýkoliv hazard je na základě teorie pravděpodobnosti nastaven tak, že v úhrnu vždy vyhrává kasino či majitel automatů. Tu a tam něco vyhraje i jedinec, ale v úhrnu návštěvníci nevyhrávají nikdy. Jenže každý gambler věří, že právě on je ten vyvolený. A tak hraje. Když mu dojdou peníze, začne si půjčovat. Když už mu nikdo nepůjčí, protože nesplácí, obrátí se na lichváře, nebo začne krást. Obojí končí stejně. Lichvář ho svými přátelskými povzbuzujícími metodami rychle přesvědčí, aby se věnoval tvrdé kriminální činnosti; drobné krádeže se posléze transformují na závažnou trestnou činnost. A přitom stačilo tak málo – aby na začátku nedostal budoucí gambler šanci prohrát vše, co má (i nemá). Všemocná ruka trhu však byla zásadně, ale opravdu zásadně proti, neboť obecní úřady mají z výherních automatů a kasin zajímavé příjmy (a mnohdy i mimořádně vstřícní úředníci či politici v čele příslušného úřadu). Avšak i ony úplatné úředníky začala paradoxně všemocná ruka trhu kosit také. Hazard se totiž vyvíjí dál; vznikají nové *video on line* terminály umožňující rychle prohrát stonásobky toho, co zvládly automaty klasické. Jenže jejich provoz smí povolovat jen Ministerstvo financí, a tak se starostové najednou bouří (ne snad proto, že herny jsou v blízkosti škol, ale proto, že provozovatelé ztratili důvod je uplácet).

Jak jsem byl pravil v úvodu této kapitoly, dál jsem se ve svých úvahách (naštěstí) nedostal. Ale i tak se mi snad podařilo zahlédnout obraz několika poměrně významných příčin rostoucí kriminality. Už se těším, až zase narazím na ony dvě dámy a budu jim moci nabídnout pár zajímavých témat k úvahám na jejich otázku „Proč?“

ŠEL JSEM ZA POLICISTY A PREVENTISTY ZLOČINNOSTI, ABY LIDEM DALI PRÁCI, KTERÁ JE BAVÍ, A SEBRALI JIM HAZARD. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRÝ OSVĚTOVÉ POSLÁNÍ HER.

Vizualizujte své přání všemi smysly, procit'te, ba přímo prožijte je! Nezaměňujte nikdy modlitbu s duchovním žebráním, kšeftem či dokonce soudem! Neulpívejte u formálních náležitostí, ponořte se mnohem hlouběji – do interního tvoření a prožitků. A nezapomínejte, že i vy musíte dávat tím víc, čím více dostáváte, odpouštět tím více, čím více odpuštění potřebujete!

Není energie jako energie

Nebojme se tlaku, protože tlak je to, co mění černý hrubý kámen na diamant!

V první polovině devadesátých let nás - obyvatele paneláku na jednom sídlišti - odborníci na energetiku přesvědčovali, abychom si radiátory nechali osadit trubičkami měřícími odběr tepla. Abychom prý platili jen to, co skutečně spotřebujeme. „Když ušetříme my i stovky dalších paneláků, nezvedne nám teplárna cenu za jednotku tepla?“ namítal jsem. Prý je to nesmysl, když méně odebereme, tak méně i zaplatíme.

Pár let po té nás přesvědčovali, že si na radiátory máme namontovat (a zaplatit) drahé samoregulační ventily, které budou vypínat topení, bude-li v místnosti moc teplo. Abychom prý ušetřili a také proto, abychom měli teplo dotované státem. *Zopakoval jsem svoji námitku.* Reakce byla stejná.

Dnes zateplujeme dům. Abychom snížili úniky tepla a opět platili méně. Za tento luxus zaplatíme víc, než jsme kdysi zaplatili za celý byt. Trubičky na radiátorech máme i nadále, vyměňujeme je a platíme. Přitom víme, že jsou na nic, že jsou nespolehlivé, že díky jim neušetříme ani to, co za ně zaplatíme, že v metodice výpočtu spotřeby na byt nehrají hlavní roli. Samoregulační ventily fungují dokonale jen sporadicky, jejich funkci kromě koroze narušuje evidentně i měnící se tlak vody v potrubí, a tak se s nimi nakládá, jako s klasickými ventily (ruční nastavování). Přesto za topení platíme mnohem víc, než před deseti lety. Jak je to možné, když odebíráme díky uvedeným opatřením (placeným námi a nikoliv teplárnou) tepla podstatně méně než dřív? Inu, teplárna, akciová toť společnost, má prý dražší vstupy a hlavně – musí pokrýt své náklady. A jelikož mzdy manažerů a odměny akcionářů rostou do výšin až neslušných, náklady na teplo rostou také. Kdybychom prý jako sídliště odebírali tepla více, byla by cena za jednotku tepla nižší. Konečně mi tedy dali za pravdu: „Čím méně odeberete, tím víc za jednotku tepla zaplatíte, neboť teplárna hodlá pokrýt své náklady a vyprodukovat zisk za jakoukoliv cenu!“

A tak na jedné straně cestou vysokých osobních investic snižujeme spotřebu, aby nám na straně druhé přinejmenším stejným tempem zvyšoval dodavatel cenu za jednotku energie. Ekologicky nepochybně žádoucí. Ekonomicky však sotva, pokud v ceně tepla platíme přemrštěné odměny manažerům a dividendy akcionářům, předražené zakázky subdodavatelům a další „vymoženosti“ vyplývající ze zneužívání přirozeného monopolu teplárny. Energie, kterou vkládáme do omezování spotřeby, se transformuje do zisků výrobce (a dodavatele), které se záhy rozplývají v soukromých kapsách těch, kteří neinvestovali ze svého do úspor vůbec nic.

Zkušenosti s ČEZem a elektrickou energií se ve své podstatě příliš neliší. Zaznamenal jsem rozdíly dva: jednak manažeři mají ještě vyšší odměny (až desetitisícnásobek minimální mzdy) a akcionáři ještě vyšší dividendy. A dále - při vyúčtování dostávám řadu barevných papírů, ve kterých se laik nemá šanci vyznat, neboť jsou plné nepochopitelných až zruďných položek, navíc se několikrát opakujících. Když pátrám po jejich podstatě, dozvídám se, že platím za to, že mi rezervují jakousi kapacitu v elektrárně a také v rozvodech (chcete-li ji změnit, zaplatíte 6,5 tis. Kč za nic) a za to, že se někde udržuje nějaká pohotovost a další podivnosti. Že jsem nespokojen a že by mi stačila jedna černobílá stránka se dvěma položkami: cena za spotřebu a cena za dopravu? Prý jsem nepochopil genialitu celého systému (ve světě vskutku jedinečného), který navíc skvěle maskuje další zákonem nepodloženou a tedy nelegální daň, neboť polovina 50 miliardového ročního

zisku ČEZu jde do kapes státu. Tak nevím, asi je chyba opět ve mně. Jen se děším, kdy tento „senza systém“ objeví třeba naše dráhy. Pak přijdu jednoho dne do pokladny a tam mi k ceně jízdného připočtou i náklady na rezervování kapacity kolejí, vagónu a lokomotivy, na pohotovost výhybkářů, uklízeček a v neposlední řadě možná i vrátného na generálním ředitelství. Jízdenku pak ale budu mít dozajista krásně barevnou a nejméně čtyřstránkovou. Pak konečně pochopím, že cílem ČD je překonat tarifem úroveň dopravy letecké.

A co další přirozené monopoly jako vodárny či plynárny? Žádná změna! Podstata je stejná: jelikož nemohu obejít jejich přirozený monopol a odebírat dané médium z jiných trubek od jiného dodavatele, nezbývá mi než platit, co si dodavatel řekne. Pochopitelně i ony neslušné odměny a dividendy. Nebýt jich, mohl by se zisk plně reinvestovat do vlastní infrastruktury, díky čemuž by na ni odběratel nemusel přispívat tak vysokými částkami a posléze by mohl platit za jednotku dodaného média méně. Ale to by musel být vlastníkem někdo jiný, jehož hlavním cílem není produkovat zisk (obec, kraj či stát). Pak by energie, kterou občan do podobných služeb vkládá v podobě svých peněz, zůstala tam, kam patří a sloužila tomu, čemu sloužit má. Dnes však mizí z velké části v soukromých kapsách a dokonce i zahraničních. Plátce, který si troufne do systému vrtat, záhy ztrácí energii k obraně, neboť zjišťuje, že šanci ochránit svá práva nemá žádnou. A tak kvůli energii, kterou nezbytně potřebuje, zůstává nakonec bez peněz, tedy bez energie.

Podobné procesy již byly nastartovány v MHD, modré ptactvo si brousí zobáky na nemocnice, zdravotní pojišťovny, důchodové fondy apod. Tento tlak na obyčejné lidi neustále roste; odůvodňuje se cenami v zahraničí (bez ohledu na příjmy v tuzemsku). Nevěřím však, že si to nechá volič líbit donekonečna; jednoho dne se oklepe a z prachu opět vstane bájný Phoenix; na politickém stole se pak rozzáří diamant hlubokého poznání smyslu života. A jak to dopadne v nejbližší budoucnosti? Inu, nejsem Nostradamus, ale jedno vím zcela jistě: budeme mít jen to, co si ve volbách zvolíme.

ŠEL JSEM ZA MANAŽERY, ABY NEZNEUŽÍVALI PŘIROZENÉHO MONOPOLU. NECHÁPALI PROČ, VŽDYŤ SE MAJÍ OPRAVDU DOBŘE A JEJICH AKCIONÁŘI JSOU NADMÍRU SPOKOJENI. KDYŽ JSEM ŘEKL, ŽE SI TO JAKO PLÁTCE NEPŘEJI, VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRÝ PODSTATU FUNGOVÁNÍ AKCIOVÝCH SPOLEČNOSTÍ.

Když modlitbu (duchovní apel) dokončíte, předejte starost o její naplnění (realizaci) Bohu. Nepřemýšlejte o tom, co jste asi neudělali správně, na co jste zapomněli a proč asi vaše žádost nebude vyslyšena, proč vaše myšlenky nenabydou formu, neuskuteční se. Neboť těmito pochybnostmi ochromujete energii, které již na realizaci vašeho apelu pracují. Vlastně přímo vysíláte příkazy ke zrušení těch původních. A jako obvykle i zde platí: nespěchat, věřit a vytrvat!

Sociální zajištění

*Bohatství národa chudobou nejslabších se měří,
a bída bohatstvím, jež chtivým na kontech všech leží.
Kde mince bohatým místo svým dětem dáváš,
tam sbohem životu v pravdě a lásce máváš.*

OL

Jednoho pošmourného dne jsem vstoupil do bran úřadu práce, abych rozšířil řady evidovaných nezaměstnaných. Začala tak další pozoruhodná kapitolka mého života.

O práci jsem přišel díky nezištné „pomoci“ mocenské skupiny spravující mé rodné město. Inu, řekl jsem si, žádný problém, za pár dnů si najdu práci jinou. Tři vysoké školy a řada absolvovaných kurzů mi zvedaly sebevědomí. Jenže běda – vycházel jsem z předpokladu, že na pracovním trhu se hraje s otevřeným hledím a za férových soutěžních podmínek. Než jsem zjistil, s jak pokřivenou zrudou mám ve skutečnosti tu čest, uběhla řada měsíců a já najednou neměl z čeho platit nájem. Všechno zlé je však k něčemu dobré; mně se dostalo té cti, že jsem na vlastní kůži poznal, jak vypadá žití pod korouhví modrého ptáčka a jak ve skutečnosti funguje tzv. „sociální záchraná sít“. Leč – všechno pěkně popořádku!

Stejně jako já i mnozí jiní poctivě pracovali celý život, aby netrpěli nouzí a mohli si užívat klidného stáří. Jednoho dne však ne svojí vinou přišli o práci a snažili se získat práci novou. Po dobu nezaměstnanosti měli být po několik měsíců podporováni úřadem práce, pak ti šťastnější dostávali od státu nedůstojnou almužnu odvozovanou z existenčního minima. Tolik teorie. Já se stal jedním z těch mnoha a poznal rub sociální solidarity po česku – pro mne do té doby nepředstavitelný sociální nečas a’la Nečas. Tolik zkušenost. Zkušenost, kterou by měli autoři modré „sociální“ reformy prožít na vlastní kůži, aby pochopili, jak hluboce nesociální ve skutečnosti je.

Když jsem přišel o práci, osm měsíců jsem docházel na úřad práce a plnil si veškeré povinnosti. Dokonce ještě mnohem více – např. jsem pro úřad zdarma zpracoval náročnou multimediální prezentaci o jeho službách. Na úřadu jsem jednou za měsíc během několikaminutového pohovoru dostával tip na dvě tři zaměstnání; brzy jsem však zjistil, že zcela bezcenný, neboť bez výjimky byla doporučená místa obsazena již tentýž den. Teprve později jsem zjistil, že úřady a mnohé firmy dávají úřadu práce nabídky na volná místa jen proto, aby naplnily zákon nebo dostaly na zřizované místo dotace, povolení zaměstnat cizince či jiné výhody; ve skutečnosti již měly svého člověka dávno vybraného.

Nicméně jsem na nic nečekal a každý měsíc kontaktoval řádově stovku firem (mailem a telefonem) po celé republice, pár desítek dalších navštívil osobně a zúčastnil se konkurzů. Přesto jsem práci ani po osmi měsících nesehnal. Proč? Odpověď najdete v kapitole „Konkurzy po česku“. Návštěvy na úřadu práce se pro mne staly vzhledem k uvedeným okolnostem naprosto bezcennými.

Jednoho dne jsem si termín další návštěvy úřadu zapsal chybně - o měsíc později - prostě proto, že jsem v návalu lidí toho dne na úřadu vládnoucím vzal do ruky omylem více stránek svého diáře. Nicméně pár dnů po uplynulém termínu jsem se na úřad dostavil, neboť jsem tušil, že by to bylo dobré. Žena za pultem mi k mému úžasu oznámila, že je jí to sice trapné, ale zahájila se mnou správné řízení o vyškrtnutí z evidence, neboť takový postup Ministerstvo práce a sociálních věcí nařídilo. Úřad mě prý neupozornil telefonem

ani obsílkou, jak to dělal dlouhá léta, neboť nový páně Nečasův zákon už mu to jako povinnost neukládá. Na místě jsem uvedl po pravdě, proč jsem se nedostavil, a také to, že v daný den jsem stejně přijít nemohl, neboť jsem měl jako přisedící jednání u městského soudu.

Aniž jsem byl k projednání přizván, byl jsem jakousi komisí, která se mnou neztratila ani slovo, vyřazen pro maření (to slovo obsahuje rozměr čehosi záměrného a zlovolného) součinnosti s úřadem! Tím pádem jsem přišel nejen o podporu, ale i o úhradu zdravotního a sociálního pojištění. Ba co víc, na sociálním odboru obvodního úřadu jsem zjistil, že mi díky vyřazení z evidence uchazečů o práci nesmí tato instituce dát jedinou korunu, tedy žádnou z uvažovatelných sociálních dávek včetně příspěvku na obživu a doplatku na bydlení, a to přesto, že u mne bydlí má nezletilá dcera a syn. Že je to v rozporu s Listinou základních práv (ochrana rodiny, právo na důstojný život apod.) je sice mrzí, ale Nečasovo ministerstvo věcí sociálních (a postupů nesociálních) prý tak upravilo příslušnou legislativu – nejspíš proto, aby zbylo víc peněz pro pohublé politiky, vymírající úředníky a zchudlé manažery, což ono ministerstvo shledalo počinem pro nezaměstnané mnohem přínosnějším.

A tak jsem se odvolal a uvedl, že návštěvy úřadu práce mi stejně byly na nic, že sám jsem dělal pro sehnání práce tisíckrát víc, že jsem pro úřad pracoval - dokonce zadarmo, a také fakt, že ztrátou podpory mi moji soucitní soudci v rozhodčí komisi znemožnili práci shánět dále, neboť už nebudu mít peníze na internet, telefon, cestování za konkurzy, pořizování výpisů z rejstříku trestů, posílání žádostí poštou, ofocování dokladů atd. A také to, že si neumím představit větší banalitu, kterou by bylo možno označit za maření součinnosti.

Již čtrnáct dnů po podání odvolání (dvakrát delší prodlení než bylo moje) mi úřad práce oznámil, že už mé odvolání posílá na ministerstvo. Ministerstvo mi odpovědělo již dva měsíce po promeškání zákonné lhůty, že mé odvolání zamítá a že se už odvolat nesmím. Jinými slovy – že si mám koupit konopný provaz, dokud na něj ještě mám. V té době mi už hrozilo akutní nebezpečí odpojení elektřiny, exekuce pro nesplácení půjček, které jsem spotřeboval na placení nájmu, a další „příjemné“ vyhlídky hrozily i mým dětem.

A tehdy jsem pochopil, jak nesmírně snadno se v současné době zničí rodina a člověk skončí pod mostem jen proto, že se chová čestně a mluví pravdu. Uvědomil jsem si, jak lehce přijde člověk nejen o byt, ale i o ten nepatrný majeteček, který mu zbývá, díky zcela amorálním exekucím, které ho nevratně dorazí. A také o děti, jelikož záhy nemají kde bydlet. A že cesta zpátky je téměř nemožná (bezdomovce, který nemá kde spát, prát si věci a provádět základní hygienu, nepřijme nikdo ani na kopání kanálů). A to vše třeba jen proto, že úředníci, kteří žijí z daní, na které on celý život dřel, rozhodli (v rozporu s dobrými mravy a základními právy člověka) podle zákona vydaného věčně hladovými parazity v kravatách, že maří součinnost. Konečně se mi vyjasnilo, jak je to s těmi opasky: čím víc ho máte utažený, tím víc vám ho utáhnou; čím povolenější je, tím víc vám ho povolí. Zatímco chudákům, kteří se provinili jen tím, že se byli poctiví a důvěřiví, seberou vše a zničí rodinu i život, tak těm, kteří kradou po stamiliónech už od Velké zlodějské privatizace, ještě přidávají. A vysmívají se zákonu udržitelného života, že co poškozuje jednoho, škodí všem, a že co přináší užitek menšině, musí být také ku prospěchu většině.

A tak vláda v zájmu sociálního smíru na straně jedné odmítá valorizovat dokonce i žebračenku zvanou existenční minimum (spíš neexistenční nebo likvidační minimum, neboť se z něj existovat nedá) a dál drasticky snižuje sociální dávky a podpory v nezaměstnanosti, zatímco na straně druhé provádí megahypervalorizaci mezd sobě,

svým vyvoleným v politice, na úřadech a v (polo)státních podnicích (stotisícové výdělky za jediný pracovní den či stamiliony za rok již nejsou výjimkou). Nezaměstnaného okamžitě připraví i o onu žebračenu, přijde-li na úřad jen o den déle, zatímco v parlamentu se autoři těchto legislativních surovostí často objeví sotva jednou za měsíc, aniž by se z tak hrubého porušení pracovní kázně museli zodpovídat (všude jinde by dostali okamžitého padáka) a aniž by jim byla mzda krácena o jedinou korunu.

Tento citlivý přístup k sociálně nejslabším zdůvodňují ministři s modrými supy na kravatách tím, že se nezaměstnaní flákají a je třeba jim utáhnout kyslík, aby byli motivováni k vyšším výkonům a práci hledali radostněji. Jde však o veskrze, ale opravdu veskrze falešnou písničku. Když totiž práce není, tak prostě není. Je-li sedmiprocentní nezaměstnanost, tak 7 % lidí bude bez práce, i kdyby se urekvalifikovali a uběhali, neboť práci mohou získat jen na úkor jiného. Tuto matematiku na úrovni chápání žáků z první třídy naši přeškolení mocipáni pořád jaksi pochopit nemohou. A to nehovořím o tom, že v těch sedmi procentech nejsou započítáni lidé, které z evidence vyškrtli (viz můj případ), nebo se na úřadu práce nenahlásili, jelikož by jim to přineslo víc trápení než užitku.

Aby nepřetížila tak vzácné úředníky, hází naše vláda nezaměstnané, kteří marně shánějí práci, do jednoho pytle s hrstkou „nemakačenků“ a těch, kteří nikdy pracovat nebudou, protože by je to zdržovalo od „práce“ mnohem výnosnější (prostitute, drogy, kriminální aktivity). A tak těm, kteří pracovat chtějí, přitvrzuje kvůli těm, kteří pracovat stejně nebudou, a jednoznačně tím vhání slušné a poctivé lidi do náruče kriminality, jelikož jim nedává jinou šanci, jak sehnat peníze na nájem a obživu rodiny. Dát takovým nešťastníkům pár stovek nelze, ale vynakládat miliardy na policii, soudy a vězeňství, do jejichž rukou je neudržitelná nouze zahánět, to problém není. Ještěže desetitisícům finančně zdecimovaných rodin Václav Nejštědřejší v novoročním projevu 2008 prozradil, že se dnes máme lépe než kdykoliv dříve; určitě mu uvěřili, zastyděli se a hned se jim žilo radostněji.

Na nejchudší uplatňuje vláda toleranci nulovou, na nejbohatší toleranci nekonečnou. Dál a dál redukuje dávky potřebným, aby stát měl peníze na stamiliardy, které musí zaplatit za gigantické rozkrádačky s cejchem modrých křídel a za prohrané mezinárodní arbitráže. Sociální jistoty jsou dnes již daleko za hranicí, za kterou by si předrevoluční totalita ani netroufla pomyslet, že by je kdy mohla natlačit. A tak na útulky pro lidi bez přístřeší peníze nejsou, zatímco na útulky pro psy ano. Nejsou finance na lékaře, lékárny a léky, ale na vytváření zdravotnických akciovek, tedy zařízení na výrobu dividend pro akcionáře z poplatků finančně decimovaných pacientů, ano. Chybějí peníze pro důchodce a invalidy, ale na gigantické samoučelné aparáty celé sociální sféry máme peněz víc než dosti. Prodlužujeme hranici důchodového věku, abychom ušetřili na důchodech, a nutíme tak vyčerpané seniory zabírat pracovní místa mladým lidem, kterým pak vyplácíme na podporách podstatně víc, než se posunutím důchodové hranice ušetřilo. Polévku či zateplenou místnost pro zmrzlé bezdomovce dotovat nelze, zatímco baštu v parlamentu a bydlení mocných dotujeme na všech frontách.

Díky těmto jevům jsem se na samém dnu propasti sociálních jistot důkladně seznámil s rakovinou blahobytu po česku. Poznal jsem mnoho nádherných lidí, kteří se stali sociálními vyhnanci ve vlastní zemi. Mnozí dokonce bez domova. A vyhnanec bez domova je jako mrtvý bez hrobu. Pochopil jsem, proč sestrou poctivé mysli je chudoba. Proč nám konzumistický režim dál vymývá mozky a sugeruje (jediná bezplatná zdravotnická služba), že pouze majetek a moc mají smysl, byť tolikrát prověřená historická zkušenost nás varuje, že všechny nepokoje a války vznikají právě kvůli nim.

Armáda skutečných povalečů drancujících tuto zemi (nejen) pod korouhví modrého ptáka by však neměla zapomínat, že není-li stát schopen zajistit svým občanům základní sociální jistoty (vč. bezplatné zdravotní péče a přístupu ke vzdělání), stává se samoúčelným zařízením sloužícím k obohacování politiků a aparátů; institucí, která jen spaluje finanční prostředky původně vybrané za úplně jiným účelem. Trestní zákoník takové jednání jednoznačně označuje za zpronevěru a podvod. Kdyby občan takové trestné jednání odmítl dále financovat a přestal platit daně, pak by vlastně splnil svou občanskou povinnost. Pak by ovšem nastal soumrak vlád ekonomických žraloků a politických hyen.

Ve skutečné demokracii nestojí vládce nad zákonem, ale zákon nad vládcem; o bezohlednou moc se opírají jen morálně nemocní mocní bez svědomí a odpovědnosti. A v mlhách zakrývajících pravdu a lumpárny mocných se rodí šelma z nejnebezpečnějších – totalita ekonomická, mocenská i politická. Ne náhodou jsou dnešní tzv. mluvčí dokonalým příkladem mlčení; buď neřeknou nic, nebo lžou a halí temné činy svých chlebdárců do roucha panenské nevinnosti. Právě díky jim si pyšní i z činů nejpokleslejších vyrábějí roucha královská. Nejvyšší čas ukázat na ně a provolat pravdu – „Král je nahý“!

ŠEL JSEM NA MINISTERSTVO SOCIÁLNÍCH VĚCÍ, BYCH JE VYZVAL, ABY CTILI ÚSTAVU A NECHALI OBYČEJNÉ LIDI DŮSTOJNĚ ŽÍT. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRÝ, ŽE DŮSTOJNOST MÁ RŮZNÉ STUPNĚ, KTERÉ LZE ODVOZOVAT JEDINĚ, ALE OPRAVDU JEDINĚ, OD MAJETKU.

Strach a pochybnosti jsou pískem, který sypeme do soukolí našeho života. Čeho se bojíme, co jsme nepřijali, před čím utíkáme, to přitahujeme, zesilujeme a velmi pravděpodobně nás to potká. Čím se neustále zabýváme, k čemu se pořád vracíme, toho se nikdy nezbavíme. Co jsme nepochopili, odmítli či nezpracovali, to se nám vrátí.

Reklama

*Měli bychom být rádi, když nám Bůh nedává vše, oč ho žádáme;
neměli bychom být rádi, když nám Ne-bůh vnucuje, oč nežádáme ...*

OL

„Himbajs! Už mám zase narvanou schránku tím sajrajtem, dopisy mi zmuchlali a já abych ted' hledal, jestli v tom není zapadlá složenka! To jsou slepí, že nevidí nápis NEVHAZUJTE REKLAMNÍ LETÁKY? A to jsou ještě tak drzí, že si na mne zazvoní, aby se dostali do baráku, a je jim jedno, že zrovna spím po noční!“ V tomto optimistickém rozpoložení jsem zastihl svého souseda, když s energií lehce nadbytečnou házel letáky ze své schránky do krabice k tomuto účelu v našem paneláku připravené. *„Kdyby to zboží raději zlevnili, místo aby cpali tolik peněz do těch přiblblých reklam!“*, podpořila ho kolem procházející paní a pokračovala: *„Už moje babička říkala, že dobré zboží a slušné ceny se chválí a prodávají samy!“*

Když jsem i já vyházel 90% obsahu své schránky, napadlo mě, co by asi tomu, čeho jsem byl svědkem, řekli ti, kteří takovéto reklamní akce financují. Přeci nemůžou být tak hloupí, aby nevěděli, jak většina jejich letáků končí. A co teprve ti, kteří vyhazují desetimilióny za reklamy televizní. Musí v tom být nějaký figl, vždyť jen letos (rok 2008) mají náklady na reklamu dosáhnout tří miliard korun! Dnes je dokonce jedním z největších inzerentů samotný stát. A tak jsem se rozhodl, že toho dne zcela výjimečně budu věnovat všem reklamám, se kterými se setkám, pozornost zcela mimořádnou. Určitě objevím něco převratného!

A skutečně jsem na leccos zajímavého přišel:

- Zaprvé jsem zjistil, že reklamy úžasně pomáhají méně nadaným studentům jazyka českého. Zjišťují totiž, že v rozporu s tvrzením učitelů mohou vedlejší věty – dokonce i v televizních projevech pro celou zemi – klidně stát samy o sobě, i kdyby neměly žádný smysl. A tak izolované (a tím nelogické) věty jako *„Protože vy za to stojíte! Protože krása je dokonalá! Aby byly vaše dny příjemnější! Když je chuť skutečná! Jsem totiž klasik! Samozřejmě rauch!“* apod. v nich vzbuzují nadšení už proto, že u jejich učitelů vyvolávají reakce přesně opačné – přímo antiperistaltické.
- Také anglikanismy a cizí slova nepochybně vyčarují slzu dojetí v oku vzdělání chtivého posluchače. *Nová inteligentní formule, Bifidus esencis, Action 3, OB pro komfort, WC net aktivátor septicum, Bref duo aktiv, Somat perfekt s inovativními multienzymy, Fast food* a nekonečná řada prostředků obsahujících výrazy jako *extra, intensiv, super, hyper, mega, forte* a podobné dokazují, že odkaz českých buditelů a literárních velikánů je shnilou veteší patřící na smetiště dějin.
- Teenageři jistě oceňují i pronikání slangu a nesmyslných spojení do oficiálních projevů. *„Hod'te se do pohody, Puma hráč zápasu, Když mülluješ, Bud' cool, Pepsi věci – žádný kecy, Vychytaný věcičky* a mnoho podobných stupidit jde i v pomocných školách určitě na odbyt – čím primitivnější a vulgárnější, tím lepší.
- Pravidelným filmovým divákům umožňují reklamy systematicky se otužovat proti šokům, neboť zejména na soukromé televizi jsou bez nejmenšího varování třikrát až čtyřikrát přerušovány všechny filmy (silně ořezané, aby se ušetřil čas) reklamními vstupy (v úhrnu snad delšími než film sám) ozvučenými záměrně mnohem silněji než film.

- Snad jen náruživí luštitelé zkratk si tolik neužijí, neboť jsou jim do omrzení nabízeny jen tuctové jazykové šoty jako *web, www, DVD, CD, s.r.o., a.s., EU, EF, ESF, MŠMT, MMR, MPSV, PSPČR, PČR a stovky dalších*.

Že se v reklamách lže a podvádí, že by i baron Prášil záviděl? Co na tom, byznys je byznys a všemocná ruka trhu říká, že tak je to dobře, neboť jde o zisk akcionářů, strategických investorů, manažerů a podobných soudruhů. Takže (ne)pravdivost reklam není žádoucí prověřovat a už vůbec ne trestat. Snad jen selskou logikou postižení jedinci mohou žasnout třeba nad tím, že každý z obchodních řetězců má podle reklam neustále ty nejnížší ceny. Nebo nad tím, proč účinky zázračných preparátů na pleť, proti celulitidě, proti stárnutí, na hubnutí, zažívání a nevím na co ještě prezentují dívenky, které sotva vyšly ze školy a dané vymoženosti zjevně nepotřebují, zatímco dámy nad 50 let, pro které jsou výrobky určeny především, nenajdete ani ve výrobním štábu. Anebo nad logikou toho, že na krabičkách cigaret ministr zdravotnictví varuje před rakovinou, a přesto se zcela legálně vydělávají stamilióny na reklamách na tabákové výrobky. Inu, jiný kraj, jiný mrav. Jenže – nejsou ten kraj a mravy náhodou naše?

Ofenzivní psychology nepochybně potěší, že reklamy přetékají sugescemi, které mají jediný cíl – vyvolat v člověku neodolatelnou potřebu daný výrobek vlastnit, ačkoliv by o něj jinak ani pohledem nezavadil. Vyvolený produkt do nebe vychvalují známé osobnosti, odborníci, lékaři, většinu výrobků doporučuje nejméně 73 % žen a 95% mužů, nad každou větou propagátora freneticky jásají davy komparzistů apod. Nad prací prášky a dalšími vymoženostmi se jejich propagátorky rozplývají tak, že při tom nepochybně prožívají závatný orgasmus. Reklama nabízí vychvalované výrobky zásadně vždy za „neuvěřitelně nízkou“ cenu s celou řadou bonusů navíc. Pokud podlehnete a výrobek koupíte, vaše radost nemívá dlouhého trvání; vesměs ho po pár týdnech odložíte, jelikož s jeho užíváním je spojena řada problémů, o kterých reklama pomlčela, nebo ho rovnou vyhodíte, protože není k ničemu, a koupíte si výrobek jiný (nikde nepropagovaný), avšak plně funkční, a hlavně – třikrát levnější.

Zvláštní formou sugesce je i tolik oblíbené strašení. Dozvídáme se, že každých 30 min zničí vodní kámen 10 praček, že bez stovek nejrůznějších výživových doplňků nejspíš umřeme ve strašných bolestech, že něco podobného čeká i naše oblíbené vozidlo (nekoupíme-li desítky zázračných preparátů), že kolem naší skromné garsonky neustále slídí smečka zlodějů vyškolených snad přímo v FBI, protože žádná ochrana bytu není proti nim dost dobrá, kterýmžto pádem je třeba pořídit si další a dražší ...

Abychom však byli spravedliví, musíme přiznat, že reklama nás obohacuje o vize nevšedních prožitků; vykresluje nám rajský život s inzerovanými vymoženostmi a plní nás tak nezdolným optimismem. Kdo nezná realitu, myslel by si, že na Zemi už zavládlo Tisícileté království. Malují nám báječnější život plný báječných dnů bez útrap, kde má místo jen báječná ženská a báječnější chlap, kteří neznají finanční nouzi. Na rozdíl od skutečného života nenajdete v reklamních lžipohádkách žebráky a bezdomovce, rodiny zničené exekucemi, nikdo v nich neumírá hladu, zimou či jen proto, že si nemohl platit zdravotní pojištění; nemusíte v nich řešit, kde na co vzít peníze, bída a stres jsou pojmem neznámým (ohleduplnost, soucit, skromnost a nezištnost ovšem také), vyhazování z práce se nekoná (nejspíš proto, že nikdo nepracuje), nepronásledují vás podvodníci ani úřední šikana. Reklamní produkce nám dokonce nabízí i typizované (a jediné správné) životní schéma „normálních“ lidí, například:

- Mladší holky vesele menstruuji s vložkami tenkými jak vlas a s tampony, které vklouznou na určené místo úplně samy. S dokonale vyholeným podpažím cvičí u tyče v autobusu v přiléhavých bílých kalhotách a sem tam si přeperou prádélko v úplně novém pracím prostředku s inteligentní formulí. Když mají hlad, tak si dají jogurt s 0,1 % tuku. Pokud chtějí mlsat, tak jedine špičkové (zejména cenově) čokoládové bonbony, po kterých nelze ztloustnout. Aby neměly *noční můry*, sklenku od čaje umyjí prostředkem Perfekt. S radostí pak telefonují hodiny se svými kamarádkami a rozplývají se nad supertarifem operátora, který ví, že *to jde i jinak*. Jejich antiperspirant přitahuje na dálku cokoliv s mužským pohlavím jako feromon motýly. Úspěšný den pak slečny zakončí koupelí v roztoku zaručeně omlazujícího prostředku.
- Mladý lev salónů se oholí dohladka pětinasobným břitkem a účinek hned vyzkouší na kolemjdoucí krasavici. Se svým novým superaulem pak vyrazí do společnosti. Před očekávaným výkonem použije antiperspirant, který i z nejkonzervativnějších paniček udělá běsnící neukojitelné samice. Když dá na chvíli holkám pokoj, tak jde s kamarády na pivo. Hlad zažene Longerem či Bigmackem a chuť na něco sladkého tyčinkou, která ho hodí do vlny pohody. Večer pak stráví ve společnosti svých přátel; když má svůj den, zakončí ho Fernetem.
- Dědečkové pravidelně užívají kostní preparát Proenzi, Viagru a Prostanol se zaručeným výsledkem! Občas se máznou mastičkou Fastum gel a pak to jdou oslavit se svou mladou milenkou, nebo přinejhorším s vnoučaty. No, a jde-li o senilního staříka, který v mládí uzavřel životní pojistku, tak si děda na sklonku života ještě zaletí do kosmu na výlet v rámci programu klidného stáří.
- Jen životní schéma babiček není ještě reklamním průmyslem vycizelováno k absolutní dokonalosti. Pokud je babička ve společnosti přátel, tak jí z huby pořád padá protéza a bez lepidla se ani nezasměje. Když si uvaří něco dobrého, tak má potíže se stolicí a bez gutalaxu se nevykadí. Při procházce na mořském pobřeží babku trápí únik moči a nepomůže jí nic než pampersky. Když si večer aspoň trochu zatancuje na parketách, tak je za trest nucena vytírat podlahu Prontem.

A tak vám nakonec po té, co jste se stali obětí všemožných obchodních a reklamních triků, zbude jistota jediná, která se sice nikde neinzertuje, lze se však na ni stoprocentně spolehnout: cílem reklamy není nabídnout vám něco nadstandardního za vesměs podprůměrné ceny, ale něco vesměs podprůměrného za ceny více než nadstandardní (výhodné výlučně jen pro toho, kdo prodává). V češtině je základ termínu REKLAMA tvořen slovem KLAM; jak výstižné a příznačné! Chcete-li tedy opravdu ušetřit, VYHÝBEJTE SE ZÁSADNĚ VŠEMU, S ČÍM JSTE SE OPAKOVANĚ SETKALI V REKLAMNÍCH KAMPANÍCH! Jinak v ceně produktu zaplatíte za reklamu mnohdy víc, než za výrobek samotný. Jakou pak může mít skutečnou kvalitu ve srovnání s ostatními stejně drahými, leč reklamou nedotčenými výrobky, si domyslí lehce každý sám. Zapamatujme si, že žádnému z výrobců masivně propagovaných výrobků nejde o naše blaho, ale jedine a pouze o naše peníze! A to do té míry, že se neštítí zaměřovat stále více na děti, dokonce i předškolního věku, neboť ty nemají šanci se obsahu reklamy bránit životní moudrostí a zkušeností.

A v tomto okamžiku je nejvyšší čas s úvahami o reklamě a její (ne)lidské podstatě přestat; vidím už totiž všemocnou ruku trhu, jak se napřahuje k prvnímu políčku v podobě žalob od těch, kteří při čtení těchto řádků začali nespokojeně kdákat jako ta pověstná postřelená husa. Snad ještě jednu poznámku si dovolím: když už tento stát umožňuje vydělávat miliardy na reklamách, měl by alespoň chránit naše lesy, které

všemocná ruka trhu drancuje víc než kůrovec a orkány dohromady, a vracet reklamní materiály zpět do papíren; není přeci problém přijmout několika větný zákon, že veškeré reklamní (a propagační) materiály smějí být vyráběny pouze z recyklovaných surovin; žasnu, že ani zelené nic podobného nenapadlo. Anebo nechtějí? Pak rychle přemýšlejme, proč?

ŠEL JSEM ZA ŘEDITELI MÉDIÍ, ABY MÍSTO LŽÍ A NEČESTNÝCH BOJŮ O KŠEFT DÁVALI PROSTOR NEZIŠTNOSTI A VYŠŠÍM PRINCIPŮM MRAVNÍM. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRŮ, ŽE BEZ REKLAMY NEMOHOU EXISTOVAT.

Každá událost, a nemoci zvláště, jsou poselstvím duše. Avšak pozor! Vůbec to neznamená, že kdo má těžší život, je horší, mnohdy to bývá právě naopak. Tím se ovšem dostáváme k logice vyššího Já, která je mnohem dál než logika našeho rozumu; jde však o téma na samostatnou přednášku.

Konkurzy po česku

*Dali nám nové postroje
a ať nás chomout pálí,
zaujímáme postoje
místo, abychom stáli.*

Karel Kryl

Přesmutná situace v režimu výběrových řízení v oblasti zakázek veřejného sektoru na všech úrovních je všeobecně známá a komentovat ji snad ani netřeba. Proto se zaměřím na oblast méně známou – na výběrová řízení konaná za účelem obsazování míst ve veřejné správě.

Zákon ukládá veřejné správě obsazovat funkce na základě výběrových řízení (konkurzů). To proto, aby se na daná místa dostali lidé nejkvalifikovanější a nejodpovědnější a aby se předešlo dosazování neschopných či všeho (kromě práce) schopných kamarádů. Tolik zákon. Avšak toto ušlechtilé poslání zákona bylo v režii nejpokleslejších politických režisérů přeoráno na tragikomickou frašku. Tolik skutečnost. A moje zkušenost? Omezím se jen na tu první a na tu poslední; další by byly jen jejich variacemi.

Jednoho dne jsem se přihlásil do výběrového řízení na šéfa odboru regionálního rozvoje krajského úřadu v mém rodném městě. Konkurz to byl vpravdě náročný; půl dne jsem s několika desítkami dalších uchazečů absolvoval složité testy, které nám komise měřila na stopkách. Byli jsme ujištěni, že je vyloučeno, aby ten, kdo se jich nezúčastnil, postoupil do dalších kol, že ani nemoc neomlouvá. Když jsem se s několika postoupivšími šťastlivci dostavil k závěrečným pohovorům, zmocnil se mne nepříjemný pocit, že jsem zavítal do jiných dveří. Nemohl jsem totiž tříčlennou porotu přimět, aby se bavila o podstatě věci, tedy problémech a otázkách souvisejících s danou funkcí. Pár dní po té jsem zjistil, že nikoliv náhodou. Konkurz totiž „vyhrál“ představitel místního mocného politicko-ekonomického uskupení, ačkoliv se nezúčastnil ani jediného kola výběrového řízení! Tento pán (čirou náhodou politický šéf pana předsedy oné výběrové komise) měl zmíněnému uskupení poskytnout to poslední, co ještě nemělo: záštitu veřejné správy v kraji, přístup k zakázkám a informacím.

V listopadu 2007 jsem byl na základě velmi složitých testů zaměřených na řadu osobnostních předpokladů, znalostí a dovedností vybrán specializovanou agenturou (pověřenou ministerstvem školství) na místo v oblasti implementace evropských fondů. Ministerstvo potřebovalo dvacet pracovníků a přesně dvacet jich bylo agenturou z několika stovek vybráno. A tak zbývalo pouze absolvovat údajně jen formální pohovor na ministerstvu. Na něm jsme s pracovníky ministerstva probírali, kde budu sedět, bydlet apod., takže jsem považoval přijetí za hotovou věc. Leč za týden mně a současně dalším osmi vítězným uchazečům poslala ředitelka příslušného odboru (která se konkurzu ani pohovoru nezúčastnila) společný mail se strohým sdělením, že jsem nebyl vybrán. Znamená to, že polovina vybraných adeptů byla nahrazena jinými, kteří nejenže konkurzem vůbec neprošli, ale dokonce někteří z nich, jak jsem se dozvěděl, neměli ani podmínkami konkurzu stanovený stupeň vzdělání, ba co víc - ani minimální požadovanou praxi.

Velké oblibě mocných se dnes těší i konkurzy s prvním kolem, které je neveřejné, kterýmžto pádem nikdo nemá šanci zjistit, jaké předpoklady a výsledky kdo a proč

(ne)měl. Komise (její složení zůstává na libovůli šéfů úřadu) tak v klidu a bez nejmenšího rizika zlikviduje nepohodlné a nebezpečně kvalitní uchazeče a do dalšího kola vpustí jen úplné blby a předem určené adepty. Vše z prvního kola se utahuje tak pečlivě, že mnohdy po něm nezůstane jediná stopa – údajně v zájmu ochrany osobních dat uchazečů, ve skutečnosti však jen proto, aby do Augiášova chléva nebylo vidět. Nezřídka se také konkurzy, které nebyly včas kvalifikovaně mocensky ošetřeny (zvítězil „nesprávně loajální“ uchazeč), ruší a vyhlašují se znovu.

Celý takovýto systém „výběru“ loajálních sluhů bezuzdné moci stojí stát obrovské peníze. Co je však mnohem smutnější – postupně ničí opravdu elitní uchazeče, kteří by pro tuto zemi mohli vykonat mnoho skvělých věcí; konkurzy totiž odčerpávají nejen řadu jejich času a peněz, ale také energii a hlavně naději, v sebe víru a chuť hlásit se do konkurzů dalších. Možná i tady můžeme hledat odpověď, proč lze najít inženýry sedět v kasách hypermarketů a doktory prodávat zeleninu na straně jedné a proč ve veřejné správě je tak vysoká koncentrace lenochů, neschopných náfuků a mizantropů na straně druhé. A také – proč úřady získávají punc nečestných namyšlených vyděračů zfetovaných oděrem moci a podvodu.

„Kdepak ty ptáčku hnízdo máš?“ Možná právě odpovědí každého ze členů poroty na tuto otázku by měla výběrová řízení začínat. Ušetřila by všem uchazečům zbytečné rozčarování.

ŠEL JSEM ZA (NEJEN) MODRÝMI STRAKAMI, ABY NEPLÝTVALY VEŘEJNÝMI FINANCEMI A LIDSKÝM POTENCIÁLEM. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRŮ EKONOMICKÝ VÝZNAM POLITICKÝCH VAZEB.

Odpuštění a prosba o odpuštění (vnitřní a pravdivá, nikoliv vnější a formální) nás vysvobozuje z pout minulosti. Pokora a přijetí všeho, co bylo (včetně sebe a vlastních chyb - bez hořkosti, odsudků a výčitek) jako milníků na cestě životem, nástrojů, které měly rozšířit naše vědomí o další zkušenosti o tom, co životu slouží a co nikoliv, je důležitým nástrojem očisty od negativit a destruktivních lpění, cestou k harmonii, úspěchu, radosti, štěstí a zdraví.

Lichva po česku

*Skromnost je zárukou harmonického rozvoje,
velké bohatství bývá otcem svárů a matkou totality,
chudoba se stává mocným katalyzátorem re-evolucí.*

OL

„Půjčka zdarma, nechceme žádné ručení ani potvrzení od zaměstnavatele!“ Podobně podbízivé zpěvy českých ekonomických Sirén slýcháme stále častěji. Běda však těm, kteří jejich vábivým slibům uvěří. Koho vlákají do svých tenat, toho jen tak nepustí. Kolik již mají na svědomí osobních i rodinných tragédií, to nikdo nespočítá. Jak je to možné, vždyť přeci půjčka v nouzi bývá jedinou nadějí?

To je sice pravda, jenže - půjčky po česku se stále více mění v lichvu po česku. Zatímco z vkladů dostanete v bance úrok téměř nulový (porovnáte-li ho s inflací, tak je přímo záporný), za půjčky zaplatíte úrok deseti i dvacetinásobný. A to je jen začátek. Jako hub po dešti přibývá se souhlasem státu mimobankovních organizací, které poskytují půjčky za formálních podmínek mnohem dostupnějších. Stačí jen zavolat a podepsat smlouvu.

A pak to přijde. Léta půjčku splácíte (máte-li štěstí a dokážete to) a jednoho dne vás napadne, že už byste měli mít všechno dávno zaplacené. Kontaktujete danou firmu (což se podaří jen někdy) a informujete se na stav vaší půjčky. A s hrůzou se dozvídáte, že váš dluh je třikrát vyšší, než byl na začátku. Pokud vůbec je ochoten vám někdo něco vysvětlit (jen výjimečně), zjistíte, že jste si špatně přečetli smlouvu (psanou obvykle písmem tak malým, že ho ani s brýlemi nevyluštíte, a slohem tak skvělým, že mu nerozumí ani právníci) a že úrok, který vám slíbili, když vás lákali, nebyl roční ale měsíční, že poplatky a pokuty se automaticky generují za neuvěřitelné nesmysly (třeba proto, že platba složenkou přišla na o den déle, neboť se poštačce podaří ve firmě někoho zastihnout jen málokdy), že se úročí i úroky z úroků atd.

Patříte-li k sociálně slabším rodinám, pak nemáte šanci rostoucí dluh vůbec splatit. Jednoho dne vám soud exekucí (nejspíš vás vůbec k projednání nepřizve) sebere většinu příjmů rovnou z platu nebo sociálních dávek a přesměruje je na váš dluh. Je-li to stále málo, pak do smrti můžete vybírat kontejnery. Anebo k vám zavítá exekutor, který vám ukradne vše, co vám ještě zbylo (ledničku, žehličku, dokonce i slušnější oblečení a věci, které vám půjčil někdo jiný), prodá to za směšnou částku svým kamarádům v trapném představení honosně nazývaném „aukce“ a pár stovek výtěžku odvede na váš dluh. Pak vám odpojí energii a vodu jejich dodavatelé. Jste-li v podnájmu, už máte výpověď a soud nařídí vystěhování bez náhrady. Je-li byt váš, nejspíš už na něj také uvalili exekuci. Tak jako tak – skončíte pod mostem.

Máte-li děti, seberou vám je, protože *„jste se svojí nezodpovědností připravili o bydlení“*. Nikoho nezajímá, že fakticky jste původní půjčku zaplatili už desetkrát. Česká obchodní inspekce vám možná sdělí, že půjčka byla nemravná, policie vám však nepomůže, neboť nebyl spáchán trestný čin, a soudy vás odbytou konstatováním, že zákon (vyrobený fanatickými obdivovateli všemocné ruky trhu) porušen nebyl. Na advokáty nemáte a stát se na vás zvysoka vykašle, neboť právě on je reprezentantem oněch zákonů. A parlament, který ony zákony vytvořil? Nepustí vás ani přes vrátnici, neboť vzhledem k vaší situaci vypadáte dost omšele, tedy nebezpečně; zkuste něco ostřejšího říci a za pár okamžiků máte klepeta a odváží vás policie. Soudce vám napaří pořádkovou pokutu, kterou ovšem nejste schopni zaplatit. Začne růst i váš další dluh vůči státu. Proč další?

Protože neplatíte zdravotní a sociální pojištění. Že nemáte z čeho? To vysvětlujte spoluvězňům v kriminálu!

Máte-li to štěstí, že jste ještě na svobodě, uvědomujete si, že vaše situace nemá řešení, nemáte-li se dát do služeb zločinu. Přitom jste nikomu nic neukradli, naopak – státem podporovaný systém ukradl všechno vám, včetně rodiny. Nikomu fakticky nic nedlužíte – svůj dluh jste mnohokrát splatili. Zbývá řešení jediné – skočit pod vlak, nebo (nemáte-li dost odvahy) se upít k smrti (za vyžebované peníze).

Ano, možná předchozí řádky trochu moc natírají realitu načerno. Na podstatě věci však neupravily ani čárku. Proto – pozor na půjčky! A ještě větší pozor na ty, kteří nám zákony k ochraně podobných neřádů a k likvidaci poctivých lidí uvařili! Jak to změnit? Jít k volbám a nevolit je. Kdo podlehne předvolebním slibům takovýchto supů anebo k volbám nepůjde, ten je zvolí; pak ať si ovšem nestěžuje.

ŠEL JSEM ZA MINISTRY, ABY „MODERNÍ“ LICHVU ZAKÁZALI A TRETNĚ STÍHALI. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIJ JSEM PRŮ, ŽE NEMOHOU POSTIHOVAT, CO ZÁKON NEZAKAZUJE.

Největší mystérium všech dob spočívá v poznání zázračné entity v každém z nás a ve schopnosti komunikovat a pracovat s ní. Jde o fluidum, které stojí za všemi zázraky a nevysvětlitelnými metafyzickými jevy, ale i za běžnými maličkostmi všedního dne, o energii, pro kterou hmota, gravitace, čas a prostor nepředstavují žádnou bariéru. Této Inteligenci je dostupné vše, co se stalo, děje i připravuje k uskutečnění v našem světě hmoty; jasnovidnost a jasnozření jsou pro ni denním chlebem. Její Moudrost pramení v mnohem vyšších úrovních bytí, než je ta naše, zná řešení všech problémů a ještě mnohem více.

Vesnička středisková

*Velké širé rodné lány, jak jste krásny na vše strany!
Voda hučí po lučinách, bory šumí po skalinách,
v sadě skví se jara květ, zemský ráj to na pohled ...!*

Kdo by neznal slova, která se zrodila v srdcích a myslích českých buditelů při pohledu na nádhernou krajinu v srdci Evropy lemovanou hřebeny hor, protkanou náhrdelníky řek, třpytivých perel rybníků a jezer, ozdobenou drahokamy malebných vesniček ukrytých v lůně lesů, vinic, luk a sadů!

*Obrovitých hal hangáry chladně hledí na vše strany!"
Vítr skučí po holínách vymýcených lesů,
plevel bují v rozvalinách továren a jezů,
vysílače - kýčů květ, hrůza je to na pohled ... !*

Možná i takové by byly jejich vjemy, kdyby se dnes mohli na českou krajinu naši buditelé podívat znovu. A to by ještě nevěděli nic o žalostném stavu základních životních funkcí rozkradeného organismu novodobé země České. Třeba o jejím týlovém zabezpečení, o službách životně důležitých právě pro život na venkově.

Za éry tolik zatracovaného socialismu mívala každá vesnička, snad i samota, svoji zastávku autobusu či dokonce lokálky, místní obchod, poštu, ba i malé zdravotní středisko. Dnes – ve vysněné éře rozvinutého konzumismu však stát jednostranně vypovídá venkovu klíčovou společenskou smlouvu, na jejímž základě občan státu platí daně, aby mu stát zajišťoval služby, které k životu nezbytně potřebuje. Státu jde dnes totiž stále více o kšeft, neboť právě z něj mají manažeři a politici velmi neslušné odměny, a také o moc, jelikož právě ona umožňuje novodobým loupežníkům beztrestně parazitovat na práci celého národa. Tradiční vazba pravomoci, odpovědnosti a povinnosti byla sešrotována a jediné, co zůstalo, je povinnost občana platit na ně daně a mít zavřená ústa.

A tak se dnes České dráhy řítí jako bezhlavý jezdec k propasti sebezničení, likvidují jednu trať za druhou, řadu venkovských zastávek a jejich obsluhu. Česká pošta následuje jejich příkladu a vyhlásila zrušení pošt ve stovkách vesniček. Zavírají se také zdravotní střediska, ba i celé nemocnice. Obchodníci jsou válcováni supermarkety v okresních městech. Zemědělci dostávají zapláceno, když nechávají své pozemky ležet ladem. Neobdělávaná pole a louky zarůstají plevem či bolševníkem. Pracovních příležitostí ubývá, mladí lidé odcházejí do měst. A nikoho nezajímá, že život na venkově bez běžné dostupnosti základních služeb se stává nejen utrpením, ale zejména pro starší lidi skutečným hazardem. Pro lidi, kteří celý život poctivě pracovali a platili daně, aby mohli v klidu a bez obav prožít poslední léta svého života.

Co se vlastně stalo? Inu, nic tak zvláštního: na venkov dorazila všemocná ruka trhu! A ta ve jménu zisku, odměn akcionářů a astronomických mezd manažerů odbourává vše ztrátové (a ruku v ruce s tím i ohleduplnost, etiku a hlavně - povinnosti státu).

České dráhy prodávají celou svoji infrastrukturu, dokonce i koleje a nákladní dopravu, a zbavují se provozních pracovníků („*korunu ušetříme, i kdyby to mělo stát milión!*“), leč neschopných manažerů na generálním ředitelství drah neubývá, jen odměny jim prudce rostou. Jejich úsilí o likvidaci železnice přináší skvělé výsledky i díky neméně usilovné práci sběračů kovů, kteří spolehlivě pomáhají s odstraňováním zabezpečovacích kabelů, transformátorů, kolejí a dokonce i napájecího vedení. Kamionů na silnicích přibývá, ale

ČD je vozit nechtějí (vliv automobilní lobby), ačkoliv by tím vyřešily svoji ztrátovost, pomohly životnímu prostředí, zachránily mnoho životů a odlehčily silničářům. Osobní vlaky jsou posprejované a špinavé jako dřív. Kde kdysi jezdily dlouhé vlaky, jede dnes pouze několik vagónů nebo dokonce jen jeden. Jízdné je třikrát dražší než autobusové (ačkoliv soukromé autobusy dotovány nejsou) a zdražuje se dále; dráha už není pro chudé, jejím cílem je nejspíš mít jediného cestujícího, který za kilometr bude platit milión. Co na tom, že zdravý rozum říká, že odpor kola na kolejnici je nižší než pneumatiky na silnici, že jeden strojvedoucí odveze mnohem víc cestujících než řidič autobusu, že jízdné na železnici by tím pádem mělo být (a také bývalo a ve světě opravdu je) nižší než na silnici? Co na tom, že kilometr dálnice stojí až desetkrát víc než kilometr odpovídající železnice (a dvakrát víc než v západní Evropě), že dvojkolejka má kapacitu jako 132 metrů široká dálnice, že ve spotřebě energie vítězí železnice nad silnicí v poměru nejméně 1:6 a nad letadlem 1:17? Všemocná ruka trhu žádá kšefty přinášející co nejrychleji co největší zisk (a transfúze ze zlaté žíly veřejných rozpočtů, tedy z peněz daňových poplatníků, se k tomuto účelu jeví jako zcela ideální). A tak dálnice mají zelenou a lokálky červenou. Jediné, čeho na dráze přibývá, jsou úředníci na generálním ředitelství. A také blábolů, které vypouštějí, např.: „*České dráhy nechtějí konkurovat silnici cenou, ale dostupností!*“ (a nejspíš proto ruší lokální tratě, zatímco auto se dostane všude).

Česká pošta odbourává nevýnosné provozy a raději se orientuje na bankovní služby a distribuci reklamních materiálů do schránek. Co na tom, že její základní poslání je jiné? Zdražuje, leč kvalita služeb upadá. Nejeden babička zoufale přešlapuje kolem elektronických mašinek vydávajících pořadníkové lístečky a běhá od okénka k okénku prostě proto, že se nestačí orientovat ve svítících číslech běhajících na panelech. Nejeden klient se zlobí, že našel ve schránce oznámení o uložení zásilky, ačkoliv z domova toho dne paty nevytáhl, a musel tím pádem na poštu jet zcela zbytečně i několik kilometrů. Ještě že si čekání na poště může krátit čtením nabídek na pojištění, spoření, založení účtu a další „vymoženosti“, které Česká pošta nabízí. A venkov? Tam bude situace po zrušení místních poštiček mnohem brutálnější. Staří dojíždět bez velkých problémů nedokážou (auto nemají či neumí řídit, veřejná doprava je téměř zrušena), mladí si nemohou dopoledne, kdy se snad ve vsi zastaví poštovní auto, zásilky vyzvednout, jelikož jsou v práci či na studiích.

České zdravotnictví dostává na venkově také na frak, jak jen to jde. Ve jménu privatizace se znárodní (nikoliv ve prospěch národa, ale malých skupin „podnikatelů“) vše, co se dá zpeněžit. Zubař, všeobecný lékař, pohotovost a nemocnice se vzdalují obyvateli venkova mílovými kroky. Co na tom, že návštěvy vzdálených lékařů (a lékáren) se stávají pro místní občany záležitostí téměř luxusní? Co na tom, že z důchodu či podpory nemají šanci zaplatit víc než obyčejnou plombu či acylpyrin? Ještě že je jim umožněno platit za „vyšší kvalitu služeb“ všude, sotva dveře otevrou, „Julínkovně a Cikrtovně“.

A tak jediné, co na venkově – zejména „na zelené louce“ podél dálnic – roste jak houby po dešti, jsou architektonicky zcela bezcenné a esteticky v daném prostředí až zrůdné haly pro vesměs otrockou (pásovou) výrobu či mezisklady. A také neméně odporné stožáry vysílačů pro mobilní telefony. Chápu, že řidiči chtějí za jízdy volat, ale nechápu, proč nemohou všichni operátoři používat společně tentýž stožár. A proč krajináři nepovolí výstavbu jen takových konstrukcí, které do přírody zapadnou a neruší její celkový dojem.

V tomto duchu by se daly popsat desítky dalších stran, leč toto dílko se určitě nechce stát encyklopedií zrůdností kapitalismu po česku. A tak nezbyvá, než popřát všem českým

vesničkám (a nejen střediskovým), aby jejich bezohledně diskriminovaní občané vzali rozum do hrsti, odolali mediálním masážím, šli k volbám a nedali znova hlas těm, kteří tuto republiku prodávají nastojato, przní odkazy našich předků, pošlapávají národní hrdost a obyčejné lidi házejí přes palubu!

ŠEL JSEM ZA VLÁDOU, ABY STÁT ZAČAL PLNIT POVINNOSTI, NA KTERÉ MU JAKO DAŇOVÝ POPLATNÍK PŘISPÍVÁM. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRÝ PODSTATU PÉČE O OBČANA.

Ona tajemná entita v nás je duchovním Kamenem mudrců. Někdo ji nazývá Podvědomím (Joseph Murphy), někdo Duševědomím (Břetislav Kafka), jiní Velkým Já jsem či Boží přítomností v nás (Saint Germain), v orientu se můžete setkat s poetickým Drahokamem v květu lotosu atd. Poznávání a prožívání této entity je jedním z nejvýznamnějších duchovních pilířů života, jeho hlavním smyslem. A právě vědomé vnitřní tvoření (práce s vizemi, myšlenkami, emocemi, přesvědčením, vírou, světlem, láskou atd.) buduje informační dálnici ke všem pokladům této naší duchovní podstaty.

Radar bez radarů

Když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl a je, tak má být to, co je a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je.

Jan Werich

Co slouží nemnohým, nelíbí se mnohým, co pomáhá mnohým, nelíbí se jen nemnohým.

OL

„Vše podstatné již bylo řečeno“, tvrdí vláda. „Podstatného nebylo řečeno nic“, tvrdí odpůrci amerického radaru v Brdech. Kde je pravda? Diskuse obvykle končí na technických, eventuálně vojensko-strategických parametrech. Hlas parametrů politických skřehotá silně nachlazen a zmutován kdesi v koutku, hlas parametrů lidských zanikl úplně. A tak si dopřejme ten luxus a věnujme právě jim několik větiček a úvah.

Když jsme se v devadesátých letech zbavili ruských raket a vojsk, oddechli jsme si a zařekli se, že se již nikdy více nesmí cizí vojenská základna na našem území objevit. Dvojnásob si oddechli občané žijící v Brdech a jejich okolí, jelikož ruské rakety s atomovými hlavicemi umístěné pár kilometrů za jejich humny k jejich klidnému spánku nepřispívaly (tím spíš, že na ně byly namířeny rakety preventivních úderů sil NATO). Občané si tedy oddechli a začali zvelebovat své vísy a jejich okolí – dříve hermeticky uzavřený vojenský prostor.

Jenže zahraniční politika vlády – zcela prostá radaru zdravého rozumu či zpětné vazby – udělala jejich představám o klidném a bezpečném domově v nádherném lůně přírody rázný konec. Údajně kvůli obavám Ameriky (nikoliv EU či ČR) z úderu íránských raket. A to v době, kdy mají U.S. Force k dispozici výzvědné letouny Avax s nejlepším radarem na světě a kdy na orbitách země krouží desítky amerických družic vybavených špičkovou monitorovací technikou (vyfotí i krabičku od sirek). Proti jejich technickému vybavení a možnostem je diskutovaný radar primitivním dvojkolákem. „Proč ho tedy právě v Brdech tolik potřebují?“

„Víte, paní“, nemohu nevzpomenout argumentaci z přestávky na jedné z veřejných vládních akcí o radaru, „že Rusové nabídli Američanům k ochraně před íránskými raketami svoji vlastní základnu na jihu Ruska? Základnu, která je k Íránu co by kamenem dohodil, kterýmžto pádem může monitorovat vzdušný prostor nad ním daleko lépe a hlavně vyslat varování o raketách podstatně dříve. Američané by tak přišli z větší části k hotovému, navíc v místě takřka ideálním. Ještě jsem neslyšela jediný rozumný důvod, proč tuto velkorysou nabídku Američané nepřijali. Proč, chtějí-li opravdu sledovat jen vzdušný prostor íránský a nikoliv ruský?“

Když někdo poukáže na zbytečné dráždění ruského medvěda, zaklínají se tím, že Američané v žádném případě nehodlají radar použít proti Rusku, ale jen proti islámským teroristům. Pominu-li odmítnutí ruské nabídky a možnost monitorovat Írán ze vzduchu a z oběžné dráhy, nerozumím, proč vláda neudělá celosvětově velmi významný mírotrvorný čin a nenabídne radarovou základnu k dispozici také Rusům. „Proč by na základně nemohla působit česko-americko-ruská posádka?“, zaznívá stále častěji (nejen) v řadách odpůrců radaru.

Podle posledních výzkumů má záření produkované sítěmi mobilních telefonů lví podíl na vymírání včelstev (dezorientované včely netrefí zpět do úlu). Nesrovnatelně vyšší

výkon radaru však bude mít podle jeho obhájců vliv na hejna ptáků, na letadla, ultralighty a paraglidy, které se zatoulají do zóny radarem „ošetřované“, účinky téměř léčivé (soudě z toho, co nám vláda tvrdí).

Dokud nedá rozumné odpovědi na tyto otázky, nebude vláda schopna vysvětlit svým oponentům v řadách veřejnosti, že radar je opravdu naším životním zájmem a že pohnutky, které pány Topolánka, Vondru, Bursíka a další vedou k jeho bezhlavému prosazování, nejsou nižší než nízké (zájem vojenského průmyslu na zvyšování mezinárodního napětí). Že to, co se našim mocným tolik líbí, se nelíbí téměř nikomu v řadách bezmocných opravdu jen kvůli údajné vojensko-strategické nevyspělosti českého člověka. A že ve jménu radaru je nutno dokonce občas šlápnout i na demokratické principy, dokonce i ústavní práva občanů. Jde-li jen o to ukázat ruskému medvědovi, že u nás si už brloh nikdy neudělá, zůstává otázkou, zda toto je ta opravdu nejмoudřejší cesta. Možná by bylo lepší přesvědčit ho, že s ním chceme žít v míru a že mu od nás žádné nebezpečí nehrozí. Přijmout dobré rady vyžaduje víc мoudrosti, než je rozdávat. Jak se zdá, vládě již мoudrost došla; a tak jen poučuje, uši má zacpané a s pravdou provádí takové eskamotérské kousky, že by i Goebels záviděl. Kvůli radaru vypnula radary zdravého rozumu, slušnosti a odpovědnosti. Je na nás, občanech, abychom vládě pomohli zase je co nejrychleji „nahodit“.

Když už lidé v území ohroženém radarem (a případným dopadem ruských raket na něj) jednou jsou, tak pochopitelně koukají, aby byli tím, čím jsou (občany se všemi nezadatelnými právy a hlavně - živými a zdravými) a ne tím, čím nejsou (rukojmími čísi zvůle), jak tomu v mnoha případech v současné zemi české je.

ŠEL JSEM ZA MINISTRYNÍ OBRANY, ABY MI ODPOVĚĎELA NA ONY TŘI OTÁZKY. MÍSTO ODPOVĚDI MI ZAZPÍVALA PODIVNOU PÍSNIČKU O RADARU. PAK MĚ VYHODILI. PRÝ JSEM NEPOCHOPIL PRORADNOST RUSKÉHO MEDVĚDA.

Na naší cestě za oním tajemným Kamenem mudrců jednou pochopíme, že jsme vlastně - v rámci vyšších zákonů - Bohem všemu, co jsme kdy vědomě či nevědomě stvořili; že jsme tedy skutečnými Tvůrci našeho života a událostí, jež nás potkávají. Pak poznáme, že můžeme změnit téměř cokoli, záleží jen na naší svobodné volbě. Přitom pracujeme se stejnými elementárními nástroji jako Božská prozřetelnost; k dispozici jsou nám však jen takové, které odpovídají úrovni našeho poznání.

Harašení

Vodu neoceníme, dokud nám nevyschne studna.

Dobré časy se stávají dobrými vzpomínkami. Špatné časy se stávají dobrou lekcí.

OL

Jednoho krásného dne jsem coby učitel jazyků zavítal jako již mnohokrát předtím do páté třídy na jedné venkovské škole. A nestačil jsem se divit. Třída byla zorganizována do nepochopitelně agresivního šiku. Najednou jsem děti nesměl oslovovat křestním jménem, kontrolovat jejich věci ani jejich práci. V úžasu jsem to o přestávce ve sborovně vyprávěl jejich třídní učitelce a ptal se, zda neví, co vyvolalo tuto nepochopitelnou změnu. Nic! Netušil jsem, že jsem se stal obětí neuvěřitelně nečestného boje o moc nad školou. Že právě tato paní učitelka už rozjela spolu s několika místními politiky akci, jejímž smyslem bylo zničit mne a následně i ředitelku školy. A už vůbec jsem neměl ponětí o tom, že den před tím, kdy se konaly třídní schůzky a já byl ve sborovně k dispozici až dlouho do večera, již sprádala s několika rodiči plán na moji likvidaci.

Dalšího dne ráno jsem vstoupil do třetí třídy, kam chodil i Matěj - syn oné učitelky. Ještě jsem nedošel ke katedře a už za mnou přiběhl místní „zpravodaj“ a povídá: „Pane učiteli, vy jste prý úchyl, protože osaháváte holky z páté třídy, říkal to Matěj!“ Vůbec jsem nechápal, co se děje, a tak jsem vše oznámil ředitelce a výchovnému poradci. Zprvu jsem si myslel, že jde o odvetu za to, že jsem několika neskutečně vlezlým slečnám z páté třídy sdělil, že nezačnou-li se učit, klidně je nechám propadnout. Ale to nebyla hlavní příčina.

Celý život jsem pracoval s dětmi a dokonce již i s dětmi těchto dětí. Mám rád lidi a děti zvláště, nejen mé vlastní. Nikdy jsem neměl problém s autoritou, uměl jsem být velice důsledný, ale i laskavý. Když dítě udělalo něco hezkého či záslužného, vždy jsem je pochválil a občas i pohladil, ať již šlo o dítě mé či cizí. Stejný přístup jsem uplatňoval i na oné venkovské škole, jen s pohlazením jsem šetřil a uplatňoval je toliko na základním stupni. A všude jsem se snažil vést děti k vyšším principům mravním, úctě k člověku, přírodě, životu, k hodnotám prověřeným mnoha generacemi, ke zjemňování a prosvětlování jejich myšlenek, emocí, slov a činů. Vychovával jsem je k ohleduplnosti, nenásilí, tolerantnosti a pokoře. Na alegorických příbězích jsem jim vysvětloval, co životu prospívá a co nikoliv, že existují zákony vyšší, než jsou ty lidské, a že s jejich znalostí můžeme životem plout mnohem radostněji.

A co se vlastně stalo? V režii oné třídní učitelky, která se od dětí mezi řečí doslechla, že jsem je občas pohladil, byly dvě z dívek zmanipulovány, aby začaly tvrdit, že jsem je před celou třídou osahával. Učitelka jim „vysvětlila“, že pohlazením to začíná a vraždou v lese končí. Že pohlazení není projevem obyčejné lidské (až otcovské) lásky, po které mnohé děti z rozpadlých rodin tolik touží, ale projevem nebezpečného úchyla. Zřejmě nevěřila na lásku bez sexu, neboť znala jen sex bez lásky, a tak ve svém úchylném myšlení soudila sama podle sebe. A hlavně - konečně našla nástroj, kterým za podpory několika místních stejně „vyspělých“ politiků konečně zlikviduje ředitelku, která mě do školy přivedla, a dostane se na její místo.

Když jsme začali tušit, že něco není v pořádku (nikoliv se mnou), pozvali jsme psychologa a nakonec i policii. Se souhlasem rodičů bylo mnoho dětí podrobně vyslechnuto. O události se záhy dozvěděla celá škola. A stalo se něco neuvěřitelného: žáci a žákyně snad všech tříd začali zcela spontánně sepisovat petice, že jde o sprostou pomluvu, že se mnou mají ty nejlepší zkušenosti, že jsem jim vždy rád poradil i s problémy mimoškolními, že jsem si nikdy vůči nim nedovolil nic, co bych neměl, že jsem

je vždy nabádal k úctě k ženám apod. To potvrdily i výsledky dětí, závěry psychologa, výchovného poradce, ředitelky i policie (komisař z kriminálky vše uzavřel s tím, že v této době být hodný se nevyplácí). Jedna z dívek, které mne křivě obvinily, se mi krátce po té přišla osobně omluvit s tím, že jí vyhrožovala učitelka a otec té druhé dívky, že musí proti mně svědčit a nesmí couvnout. Ta druhá se později přiznala své kamarádce, že si vše vymyslely, že vlastně jen poslechly, co jim učitelka radila.

Měl jsem štěstí na žáky, kteří mě podpořili, na odpovědné a rozumné policisty, na skvělou šéfovou i na většinu kolegů. S hrůzou jsem si však tehdy uvědomil, co by se mohlo stát, kdyby jich nebylo, nebo jsem s nimi neměl tak hezký vztah. A pocítil jsem hlubokou účast s těmi, kteří takové štěstí neměli. Neboť objektivní důkaz nevinu v takovýchto kauzách snad ani neexistuje, zatímco úplně vše lze obrátit proti člověku, který nic nespáchal, a s trochou drzé podlosti by bylo možné dostat dnes do kriminálu i Ježíše Krista. Bezmocnost křivě obviněných v této oblasti je téměř absolutní. A i když je očistí policie i soudy, stejně na nich jedovatá slina kompromitujících pomluv ulpí na mnoho let, neboť – jak známo, kdo se ospravedlňuje, je už právě proto z poloviny vinen.

V té době jsem v televizi s němým úžasem sledoval výlevy bývalé občanky SSSR paní ministryně Stehlíkové a jejího štábu o tom, jak by se (ne)mělo jednat s dětmi. Neuspokojil je zákaz fyzických trestů ve škole, šli mnohem dál. Učitelé prý nemají děti trestat ani žádným jiným způsobem (úkoly navíc, stání v koutě, zvýšení hlasu atd.). Za to se však učitelé mají směle postavit proti šikaně mezi žáky. Jenomže - jak má učitel agresora umravnit, když mu může podle těchto teorií nanejvýš říci „Ty, ty, ty, ošklivý“? A když ten ošklivý rošťák pošle onoho učitele do ... , tak učitel – věren asertivním poučkám paní ministryně – smí nanejvýš pronést něco jako „Já ti rozumím“.

Z takového vývoje mají radost jen skuteční grázlové a právníci. Staletími prověřené zkušenosti našich předků tak odcházejí do věčných lovišť, výchovné zásady jako „*bič a cukr*“, „*co tam nejde horem, musí tam dolem*“, „*stromek se musí ohýbat, dokud je mladý*“ a podobné jsou vytlačovány zásadou zcela opačnou: „*Ty, jako dítě, máš absolutně všechna práva, nulovou odpovědnost, jsi nedotknutelný, nemáš žádné povinnosti vůči ostatním, zatímco svět vůči tobě má povinnosti úplně všechny!*“ A nikoho nenapadne, že dítě se takového luxusního společenského postavení dobrovolně nevzdá jen proto, že mu jednoho dne bude 18 let. Nikoho nezajímá, že úcta a pokora jsou takovýmto přístupem spalovány v nejzákladnějších vrstvách dětské psychiky jako džungle napalmem.

Důkazem „úspěšnosti“ takovéto výchovy budiž děsivá šikana na amerických školách, činnost gangů zvlčilých teenagerů, o vraždách spáchaných mladistvými nemluvě. Přesto americká společnost kráčí touto cestou sebezničení dál; dnes už na školách zcela programově vyzvídají učitelé od žáků, zda jim doma náhodou táta nedal přes zadek, když zlobili; když žák nahlásí, že ano (dokonce si to může vymyslet), skončí táta u soudu, mnohdy mu seberou všechny děti a zakážou styk s nimi, dají mu pokutu apod.

A jak takové děti dopadnou v životě? Nu, nerad bych paušalizoval, ale velmi poučné je podívat se občas na jinak zcela nepoučné americké filmy o uštěkaných manželkách, dámách šermujících rukama ve jménu kariéry víc než Tři mušketýři dohromady, mužatkách v rolích policejních komisařek či o všehoschopných top-manažerkách. Anebo o bezcitných podnikatelích, podplacených úřednících, zvrhlých politicích, rodinách rozbitých ve jménu kariéry, o nezaměstnaných, narkomanech, mafiích, vrazích „na druhou“ (mezi sebou se vraždících ve jménu rasy v kriminálech pro vrahy) atd. Z dětského bezuzdného egoismu se nerodí jen šikana ve škole, ale s přibývajícími léty i teror mnohem závažnější (loupeže, vraždy a dokonce i terorismus samotný), neboť jejich nositelé nikdy nepoznali soucit, úctu a lásku k člověku a k životu vůbec. Člověk –

jeho hodnota – má pro ně jediný rozměr: finanční (výdělek, výše konta a majetek). Opravdu nám nezbyvá, než radostně tleskat nad vlnou podobných výchovných zrudností jen proto, že k nám dorazily z Ameriky?

Vraťme se však k tématu klasického harašení! V USA se z něj stal výnosný byznys dávno již překročivší hranice zdravého rozumu, obchod, který staví na hlavu i nejzákladnější přírodní fenomény. K obrovským částkám (odškodnému) jsou dnes odsuzováni muži za údajně vyzývavé pohledy, za dvojsmyslné narážky, ale i za lichotky a podobné normální mužské „nadbíhání“; dokonce již byl odsouzen jeden zaměstnanec za to, že jisté kolegyni v práci chodil otevírat dveře, neboť i takové chování považuje zákon za společensky škodlivé. A to v zemi, která je největším producentem pornografie na světě! *Jak harmonické!*

Jenže! Kdopak chodí nahoře „bez“, nosí tanga, minisukně a kalhoty končící v půli zadečku? Kdopak vyhazuje tisíce za šminky, barvy na vlasy, parfémy, umělé nehty, módní praštěnosti, peersingy a kdovíco ještě, aby ze sebe udělal úplně jiného a hlavně svůdného a nepřehlédnutelného člověka? Kdopak nosí umělé boky a prsa, kdopak chodí na plastiku všeho možného? Kdopak to vše dělá a hlavně - proč? Odpověď zná každý: dělají to ženy nejrůznějšího věku, aby zvedly svůj sex-appeal neboli přitažlivost pro muže; vyzývavost a namyšlenost mnoha z nich je až děsivá. A když na to muži zareagují tak, jak jim velí odvěké přírodní tenze, ženy je dají k soudu. *Jak logické!*

Přirozené chování muže a ženy ve vzájemných vztazích tak dostává díky harašení úchylných právnických mozků (povýšivších dehonestování slušných lidí na výnosný hon na čarodějnice) závažné trhliny, kontaminuje se strachem a potlačováním přirozených sexuálních reakcí, což nemůže zůstat bez následků; psychických poruch, komplexů, posuvů sexuální orientace trvale přibývá. A skutečných nebezpečných deviantů se tragikomická fraška kolem harašení stejně nedotkne. Asi ne náhodou má Amerika tolik homosexuálů a lesbiček. *Jak výmluvné!*

Zdravý rozum, jak vidno, je jediným lékem proti harašení (blbnutí a zblbnutí). Jakémukoliv. Jenže – jak tento lék na nebezpečnou virózu *politicus dementis a iuridikus mamonalis* dostat do parlamentu, vlády, úřadů a médií? Inu – prostřednictvím lidí, kteří tento lék mají v krvi. A opět – vše začíná u volebních uren. *Jak jednoduché!*

ŠEL JSEM ZA MINISTERSKOU ODBORNICÍ PRO LIDSKÁ PRÁVA, ABYCH SE DOZVĚDĚL, CO JE A NENÍ HARAŠENÍ A JAK VYCHOVÁVAT DĚTI. NAZNAČILA MI, ŽE KAŽDÝ CHLAP JE VE SVÉ PODSTATĚ ÚCHYL, A PROTOŽE JE NEPOLEPŠITELNÝ, JE K VÝCHOVĚ DĚTÍ NEPOUŽITELNÝ. A JAK VYCHOVÁVAT DĚTI? PRÝ LÉPE A EFEKTIVNĚJI. NEŽ MĚ VYHODILI, NABÍDLA MI ČLENSTVÍ V KLUBU HOMOSEXUÁLŮ.

Jsme všichni synové a dcery Boží. Každé božské tvoření začíná v nejjemnějších úrovních (řekněme – v mentální sféře), aby se posléze manifestovalo ve sférách hrubohmotnějších; myšlenka se tedy stává základním nástrojem našeho bytí. Jak v myšlenkách a emocích, tak v životě. Co vysíláme (tvoříme), a to se k nám vrací. Co o sobě prohlašujeme, to si objednáváme. Čemu věříme, tím jsme. Jak v duchu, tak ve hmotě! Nyní již začínáme lépe rozumět známým poselstvím: Jako nahoře, tak i dole! Jako na nebi, tak i na zemi! Jak v makrokosmu, tak v mikrokosmu!

Ježíš by zaplakal

*Víc dělat pro celek, než dělám pro sebe,
s pokorou tuláka víc dávat než brát!
Toť zákon života – pro mne i pro tebe,
a jenom mizantrop nechce ho znát.*

OL

Už jako malého mě zaujal příběh o tom, jak Ježíš vyhnal penězoměnce (obchodníky) z chrámu. A také mnohá podobenství o tom, jak vybízeli k rozdávání a pokoře, jak hovořili o chudých jako o blahoslavených, jak varoval před chamtivostí a lakotou. Snad i proto jsem po celou dobu totality vzhlížel k duchovním téměř jako ke svatým; vždyť celý život obětovali pomoci bližním, žili v nuzných podmínkách, dokonce za to byli pronásledováni.

V této mojí víře se objevila první trhlinka, když jsem si začal uvědomovat, že křesťanskodemokratická strana, která údajně věřící křesťany zastupuje, se chová jako učebnicový kolaborant a vládu od vlády přebíhá z levice na pravici a zpět, jen aby vždy zůstala u moci. Další otazník se mi v hlavičce rozsvítil, když jsem si přečetl, že prý pan Kalousek z téže strany prohlásil, že na dům, který si koupil, získal peníze od jakéhosi příbuzného z Příbrami, který však byl, a to je fakt smůla, zavražděn, sotva se o něj začala zajímat policie. Když policie málem zatkla onoho vraha, tak ten prý náhodou spáchal sebevraždu. Trhlinka mé víry v nezištnost křesťanských představitelů v Čechách se prohloubila, když televize prozradila národu, jak jiný představitel téže strany (pan Čunek) pobíral sociální dávky v době, kdy měl na kontě miliony. A dále se rozšířila, když církev svatá, jakmile získala (byť nepravomocně) Svatovítskou katedrálu, okamžitě nasadila za vstup do ní vstupné bezohledně diskriminující sociálně slabší rodiny věřících (v tomto ohledu byli dokonce i komunisté ve víře mnohem pevnější, neboť vstup do katedrály nijak finančně nelimitovali). Od církve bych v takovou chvíli očekával celý řetězec aktivit ku pomoci bližnímu i celému národu (celodenní poradenství lidem v krizi a depresích, rozdávání věcí zabavených policií na tržištích, pořádání sbírek pro lidi bez přístřeší, mediální kampaň proti sobectví, lakotě a egoismu atd.); místo toho vyhnala věřící nejen z této katedrály, ale i z mnoha dalších z kostelů odstrašujícím vstupným a leckde i mřížemi u vchodů. Procestoval jsem velkou část světa a vždy, když jsem neměl kam se uchýlit před deštěm či chladem, náruč kostelů mě přátelsky přijala (a to i v zimě, kdy byly kostely - na rozdíl od českých - vytápěny); u nás se už do kostelů mimo dobu konání mší na chvilku tichého rozjímání nedostanu, pokud nezaplatím.

Moje víra v nezištnost křesťanských funkcionářů se obrátila v prach, když jsem sledoval neutuchající lačnost, se kterou kolem majetku státu a zejména zmíněné katedrály pražského Hradu kroužil i nejvyšší hlasatel Kristova učení u nás - pan Vlk. Jeho choutky se projevíly tak velkými, že zastínily i ambice nejednoho z privatizačních žraloků. Pohybovaly se mezi 80 a 240 miliardami korun! Neustále se zaklínal tím, že jde o ukradený majetek církve. Pominu-li fakt, že svými požadavky prolomil restituční hranici (jen máloco si církev pořídila po válce), nemohu přejít bez povšimnutí skutečnost mnohem významnější: majetek církve vznikl dlouhá staletí z práce poddaných, z majetku zabaveného „ve jménu Boha“ (nejen po čarodějnicích, ale i po českých pánech), z křížových výprav, z odpustků, darů a odkazů prostých lidí, kterým církev pod celý život vymývala mozky ohněm pekelným apod., tedy z práce a majetku mnoha

generací před námi. A za totality se alespoň o ty nejvýznamnější památky staral stát, tedy občané - ať již přímo či jen prostřednictvím daní. Kdyby stát postupoval stejně jako u ostatních restituentů, musel by od požadavků pana Vlka odečíst nejen vše, co měl stát v majetku před rokem 1948, ale navíc naučtovat církvě za vše, po čem pan arcibiskup lační, pronájem, daně z nemovitostí a náklady na opravy a udržování (byť zdaleka ne dokonalé) za 60 let.

Jakkoliv jsem hluboce věřící, ačkoliv neorganizován, nemohu než přiznat si, že dnešní (rok 2008) KDU-ČSL pro mne zosobňuje vše nekřesťanské, co se v české politice děje (podvody, lži a odsudky politických funkcionářů jsou zlem nejmenším). Poslední ukázkou se stala učebnicová symbióza s vládou ODS – volba prezidenta a schválení nekřesťansky asociálního reformního rance za protislužbu – nekřesťanské výkupné za údajné restituční nároky církve.

Jakkoliv mě to bolí, nemohu nevidět, že se naše křesťanská církev, pokud jde o majetek, stále zřetelněji chová tak, že by i Ježíš, který vždy vybízel k pokoře, varoval před chamtivostí a žehnal chudým, hořce zaplakal. Ještě že Bůh nežádá po církvi vrácení majetku svého (kamene, ze kterého byly postaveny chrámy, vytěžených lesů, lidských životů, které padly při stavbách či za obětí inkvizici apod.). To by se rázem z nenasytných vlků stali nejchudší beránci, kterým by k očistě nepomohly všechny kříže světa ani hektolitry svěcené vody.

ŠEL JSEM ZA HLAVOU POMAZANOU, ABYCH POCHOPIL ROZPOR MEZI JEŽÍŠOVÝMI APELY NA CHUDOBU A MAJETKOVÝM USILOVÁNÍM CÍRKVE. VYHOSTILI MĚ. NEJSPIŠ JSEM NEPOCHOPIL DUCHOVNÍ VÝZNAM ZLATA JAKO NÁSTROJE K NANEBEVSTOUPENÍ CHUDÝCH.

Jak roste kvalita našeho vědomého bytí a tvoření, stále více se nám odkrývá podstata naší existence a smysl života. Lépe chápeme, co Životu prospívá a co nikoliv. Tento proces je neoddělitelně provázen vzestupem vnitřní odpovědnosti, zpřístupňováním vyšších zákonů a pravd a hlavně – růstem potenciálu lásky v nás; to jsou klíče, které nám postupně odemykají brány k vyšším úrovním bytí a jejich tajemstvím. Druhou stranou též mince je nárůst vědomostí, schopností a sil k ovlivňování dějů v tomto světě.

Schizofrenie státu versus základní instinkt (občanský)

Agónie

*Dál a dál tisíce let
v agónii točí se svět
lhostejný k lidským nadějím.
Dál v duši lidstva roste stín,
nenávisť mnohým srdcem zmítá,
závist a strach svět bídy vítá.*

*A láska? Prý je pouhým snem.
Proč je to tak, proč každým dnem
svádíme boj o majetek, moc, či slávu?
Proč v egoismu plném hávu
topíme se každý den?
Vždyť přináší nám bolest jen.*

OL

Instituci, jež státem nazývána jest, si lidé vytvořili, aby jim garantovala služby, které si občan sám zajistit nemůže, nebo jen obtížně, nekvalitně či za podstatně vyšší cenu. Proto platíme daně, abychom za ně získali sociální jistoty, přístup ke vzdělání, zdravotnický servis, bezpečí, zdravé životní prostředí, rozumně oceněnou veřejnou dopravu, energii apod. Tento vztah je základním genetickým kódem organismu každého smysluplného státu, je základním principem koexistence širokého společenství lidí. Proto v demokratickém státě stojí občan (vůle většiny) nad státem a zákon nad vládcem. Kde to neplatí, tam umírá demokracie a rodí se totalita. Tolik k podstatě nejdůležitější „společenské smlouvy“, jakou kdy člověk vytvořil.

Český národ již ochutnal totalit několik, naposledy politickou. Ta otevřela cestu k moci lidem morálně a mnohdy i duchovně silně zanedbaným. V posledních letech se však děje něco, co jsme za komunistické totality nepoznali, něco, co ji v mnoha nelichotivých ohledech překonává. To něco se jmenuje „Totalita ekonomická“. Šíří se jako smrtelný virus a napadá organismus státu (čímž poznamenává i život obyčejných lidí) na všech frontách. Otevírá cestu k moci lidem morálně nejzaostalejším, leč jinak velice bystrým. Vychytralcům, kteří plují jako žraloci vodami současné ekonomiky a sežerou, na co přijdou – na úkor kohokoliv, neboť nikdy nemají dost. Ekonomičtí supové a straky, politické a etické hyeny se propracovávají i do nejvyšších státních funkcí. Vytvořili politicko-ekonomické mafie, které parazitují na těle státu (a tím i na všech občanech) všude, kde se dá. Mají pod kontrolou zákony, policii, úřady i vládu na všech úrovních; s jejich politickou mocí roste i moc ekonomická, s ekonomickou politická. Svým egoistickým cílům podřizují vše. Stát se mění v jejich sluhu, spravedlnost v jejich otroka. Dochází tak k porušení oné prázákladní společenské smlouvy; jimi řízený stát stojí nad občanem a tím i vládcem nad zákonem. Této epoše sebezničujícího vývoje společnosti, kdy vše, co nepřináší zisk „vyvoleným“, se považuje za nehodné existence, říkáme KONZUMISMUS – s přívlastkem MAFIÁNSKÝ, jelikož vliv ekonomických mafií prorůstá až do nejvyšších sfér řízení státu. Vládnou mu „moderní“ pravicoví politikové, politologové, ekonomové, právníci a rádoby (velko)podnikatelé.

V jejich režii se stát dál a dál vyvléká ze svých základních funkcí (povinností). Daňovému poplatníkovi však jeho povinnosti úměrně k tomu neodlehčuje, ba právě naopak – různými rafinovanými fintami (superhrubá mzda, daň z přidané hodnoty, růst cen energií za účelem úhrady extrémních mezd manažerů a dividend akcionářů, poplatky ve zdravotnictví, kolky a řada jiných „vymožeností“) ho zatěžuje stále více a nectí žádné hranice snesitelnosti a dlouhodobé udržitelnosti. A občan? Pomalu si na to zvyká a upadá do nebezpečné agónie, ze které by se už jako občan nemusel probudit.

Probuzení

*Člověk již prošel cestu dlouhou,
mnohokrát padl a vstal hnán touhou po štěstí;
však v stopách jeho – žal a neštěstí.
Dnes se již lidstvo blíží k cíli.
A v této osudové chvíli
musí si vybrat ze dvou cest:
moudrost a lásku – ten zázrak z hvězd,
anebo krev, boj, nenávist a sílu.
Čemu zasvětil svou vnitřní víru?*

*Odpověď dává každý z nás.
A věřte, drazí: v tento čas
blížíme se „konci věků“!
Překonejme zloby řeku
na prámu pokory, citu a odpuštění
pod plachtou Lásky
nad níž žádné moci není!
Pak přijde Velké Probuzení
a něco, co nás na vždy změní.*

OL

A v této osudové chvíli, kdy stát (původně služebník svých občanů, dnes bezohledný politicko-úřednicko-ekonomický diktátor) uvrhuje do rafinovaně maskovaného nevolnictví ty, kteří ho vybudovali a stále výživněji vykrmují za cenu vlastního hladovění, je nejvyšší čas položit si otázku nad jiné důležitou: potlačíme svůj základní instinkt (politický, etický a lidský), který nám velí „*Víc pro celek, než pro sebe!*“, a budeme dál mlčky tolerovat úděsný rozpor mezi základním posláním státu a jeho skutečnou dnešní tváří? Budeme dál trpět řádění ekonomických žraloků, jejichž jediným skutečným programem je ekonomický kanibalismus glorifikující přístup „*Vše pouze pro mne a na úkor kohokoliv!*“, v jehož jménu rozkrádají a likvidují tradiční tuzemskou výrobu a navazující spotřebitelský sektor, aby zlikvidovali tisíce pracovních příležitostí a pak ve jménu prázdné státní kasy zvyšovali daně těm, kteří se stali obětí jejich řádění? Opravdu si zvykneme na to, že stát přestává občanovi sloužit a začíná ho soužit?

Rozhodneme-li se, že ne, pak máme jen dvě možnosti: buď přestat platit daně ve stejné míře, v jaké si stát odmítá plnit povinnosti své (a skončit ve vězení, protože něco takového naši morálně nemocní mocní nikdy nepřipustí, jelikož bez daní by se úřednické a politické mašinérie, tedy jejich rodinné velkovýkrmy, zhroutily jak domečky z karet). Nebo jít k volbám a volit výhradně jen ty, kteří ve jménu trvale udržitelného (k člověku a přírodě ohleduplného) rozvoje společnosti ctí hranice slušnosti a chtějí státu vrátit jeho původní poslání. Nejít k volbám znamená volit mafii (bezohledný kapitalismus prorostlý organizovaným zločinem), tedy vědomě napomáhat přeměně demokracie a sociálně tržní ekonomiky ve stále zjevnější formu novodobého nevolnictví! Neprobereme-li se z agónie a nepochopíme-li tuto jednoduchou pravdu, nic se nezmění (k lepšímu).

Stát, který se vyvléká z povinností, na jejichž financování platí občan daně, a odmítá tím plnit své základní poslání, ztrácí smysl a jeho další existence je pro občana jen přítěží. Příklady je nepřeberně: na jedné straně stát trestá mnoho poctivých lidí za to, že přišli o práci (přibývající restrikce v sociálním zajištění) vinou ekonomických žraloků, na druhé straně nutí občany pracovat stále déle (a připravuje tak nezaměstnané o další pracovní příležitosti), aby ušetřil na důchodech, nemluvě o tom, že občana nutí platit důchodové připojištění, dokonce chce, aby na důchodce platily jeho děti místo státu, čímž obrací šipku vývoje o 180 stupňů (rodičovskou péči děti nikdy nemohou rodičům vrátit, vše vracejí životu a společnosti cestou péče o děti vlastní). Nebo jiný příklad: stát nařídil občanovi, který si celý život platí zdravotní pojištění, hradit poplatky u doktora i v lékárnách, jelikož to považuje za etické a žádá to všemocná ruka trhu, ale na druhé straně dárcům krve nedává ani korunu - prý by to bylo neetické a netržní (zatímco za totality dostávali dárči nějakou tu stovku a talíř dobrého jídla). Všimněme si, že stát je ochoten šetřit na daňovém poplatníkovi kdekoliv, ale na sobě ani náhodou; a tak přibývá úřadů, ačkoliv již dnes máme úředníků stokrát víc, než jich potřebujeme, platy politiků a manažerů rostou, ačkoliv existenční minimum je stlačeno pod úroveň kalkulovanou v útulcích pro psy. Stát garantuje

sanaci významné části kapitálu krachujících bank (miliardy), ale ani jedinou korunu rodinám, které se ne svojí vinou dostaly za hranice sociálního vyloučení a staly se obětí exekucí. Řada dalších příkladů je uvedena v ostatních kapitolkách tohoto cyklu.

Velké probuzení od základu všechno změní, jiné cesty vskutku není. Pokud k němu lidé v zemi české a moravské nenajdou dost statečnosti, sil a odhodlání, upadnou brzy do občanského deliria tremens. A z něj se hned tak neproberou, neboť místo léků bude mafiemi řízený stát servírovat svým občanům stále větší dávky sedativ proti hlasu svědomí, aby jejich vědomí upadlo do morálního bezvědomí. Pokud se však rozhodneme ukázat mafiím červenou kartu tím, že půjdeme k volbám a budeme volit ty, pro které pojmy jako nezištnost, služba, morálka a soucit nejsou prázdným pojmem, náš současný svět politiky už brzy nepoznáme. Teprve pak pochopíme slova Senecova: *„Neznám nic krásnějšího, než když lidé na vrcholu moci a slávy mnoho odpouštějí a sami nemusí za odpuštění prosit nikoho (a přesto to dělají).“*

ŠEL JSEM ZA NIMI A ... VYHODILI MĚ, JEŠTĚ NEŽ JSEM STAČIL OTEVŘÍT HUBU.

Přeji vám příjemné mystické zážitky při vašich hrátkách s myslí. A tajně doufám, že i vy mně poradíte, jak nejlépe s myslí a vírou pracovat. Neboť nevěřím, že věříte, že nevěřím, že byste mi mohli přinést nové poznání. To mi věřte! Ale raději věřte jen sobě a svému vnitřnímu hlasu. A vycvičte svoji mysl, aby mu i ona plně důvěřovala. Pak vám bude její tajemná moc plně k dispozici. A to nejdůležitější – dejte své mysli také občas dovolenou.

Politici

Kdo dlouho hledí do propasti, toho propast pohltí.

OL

„Moderní“ politik je člověk (jakkoli dnes mnohý volič v zemi České tvrdí opak), který má vynikající atletické schopnosti – zejména v běhu a šplhu za mocí; má velmi pružnou páteř, takže není, co mu přerazit. Naproti tomu trpí nejtěžší obrnou, má – li udělat třeba jen jediný nezištný krok. Disponuje vynikajícím čichem na peníze a kariéru; pokud se však jedná o pomoc jinému, je veškerých smyslů, včetně intuice, zcela zbavený. Co mu příroda přidala na vychytralosti, to mu dvojnásob ubrala na moudrosti. Je skvělým stavitelem; v neuvěřitelně krátké době dokáže prorazit celou síť tunelů k majetku kohokoli a kolem svého vybudovat mnohakolová opevnění; materiál získává, kde se dá, ve jménu účelu zničí cokoli. Má-li však rozdávat, s hrůzou zjišťuje, že prý nemá, odkud by dal, dokonce ani čím. Řídí se zásadami jako: *„Přinesu vám svobodu, i kdybych vás měl všechny pozavírat; mír udržím, i kdybych neměl nechat kámen na kameni; přinutím vás milovat mě, i kdybych vás měl umlátit; snesu vám modré z nebe, i kdybych vám měl všechno ukrást!“*

Jinak je však „moderní“ politik v zásadě nešťastným člověkem; ačkoli všemu rozumí, smysl života mu stále uniká. Ačkoli je skvělým eskamotérem s pravdou, nikdy ji nespatriil. Ačkoli káže o lásce, domov má zaplevelený nenávistí. Nemá pevné zdraví, velmi často trpí slovními průjmy a myšlenkovou zácpou. Ani paměť mu neslouží, jak by měla: sliby a chyby konkurentů si pamatuje dlouhá léta, zatímco vlastní sliby zapomíná, sotva je vysloví, a chyby dřív, než je udělá. S růstem politické moci, přibývají další morální nemoci. Moc lásky vyměňuje za lásku k moci. Nevěří na lásku bez sexu, protože zná jen sex bez lásky. Nevěří ve smysl života bez politiky, protože zná jen politiku bez života. Nevěří v hodnoty ukryté v lidském nitru, protože uctívá jen hodnoty bez obsahu a lidství. Podle sebe soudí ostatní, a proto kdekoho podezírá; netuší, že podezření se stává věštbou, která se naplní, takže se pak marně diví, že dotyční dělají právě to, čeho se on nejvíc bojí, ba co víc – všichni podezřívají jeho. Živí se pomluvami a odsudky a nevěří, že se mu všechno vrátí i s úroky. Při plném vědomí užívá sedativa proti svědomí; tím, že vypíná podvědomí, žije v duchovním bezvědomí. Ačkoli jeho ego vzkvétá, jeho duše odumírá. Lačně zírání do propasti moci a těší se, až ho bezezbytku pohltí.

Cíle „moderních“ politiků klanících se modlám egoismu se nemění; tito ekvilibristé hrají stále stejnou show plnou agrese, lži a nečestností pro tutéž mzdu: majetek, moc a slávu. Zdůvodní cokoli, zašpiní kohokoliv, jejich dlouhodobě školená výmluvnost nabývá rozměrů až zrůdných. Avšak již dávní filosofové nás varovali, že výmluvnost nikdy neprospívá více lidem, než kolika škodí. A také, že z naslouchání jednomu újma nevzejde, avšak z mluvení bývá zle mnoha, neboť výmluvný náfuca si i z hanby udělá roucho královské. Soudobí političtí tlachalové stavějí „odbornost“ profesní vysoko nad odbornost životní (moudrost „shůry“ mnohdy draze zaplacená zkušenostmi). Ohánějí se tituly, výzkumy, rádoby znalostmi a neuvědomují si, že v úhrnu nedosahují ani hodnoty exkrementů. Neboť ony nevábné produkty trávení alespoň zušlechťují půdu, zatímco „moderní“ politici svými agresivními řečmi a bezohlednými činy společnost nejen zušlechťují, ale naopak rozkládají a nebezpečně kontaminují. Neumějí (protože nechťejí) stavět mosty mezi lidmi, za to jsou mistry v jejich odštělování; možná i proto jsou tak sami uprostřed politikou nezdecimovaných lidí.

Přesto nadále zůstávají ve vládách a parlamentech. Jak je to možné? Dokázali totiž, že to dokážou: dokonale voliče podvést, vymýt mu mozek od zbytků soudnosti a svědomí, odvést

jeho pozornost od podstaty k povrchu, od duchovních hodnot k zájmům ega a vsugerovat mu, že nemá jinou možnost, než si vybírat pouze, ale opravdu pouze z „moderních“ parlamentních stran. **Klíčová otázka**, která může všechno od základu změnit, **však nezní „vpravo či vlevo?“, ale „zvuče moci či nezištnost pomoci?“** Právě v záměně těchto dvou klíčů ve vědomí voličů hledejme tajemství úspěchu politiků, kteří se stále drží u moci, ačkoli je národ nemá rád a vyzývá je „děkujeme, odejděte!“ A zjevně jim nevadí, že moc, která slouží nemnohým, se nelíbí mnohým.

Osvícení je zábleskem vyšších pravd, pochopením hlubších souvislostí, odložením klapků egoismu. Do vědomí vstupují vlny světla, srdce se naplňuje soucitem a láskou. Otevírá se most přes minulost – přes oceány lidského sobectví, bezohlednosti a krutosti. Most mezi vědomím a svědomím, podvědomím a nadvědomím, dokonce i vědomím, které není z tohoto světa.

Politikovo osvícení je spojením dvou vzájemně se vylučujících protiv, jakýmsi duchovním obrácením politika naruby - tedy čímśi zdánlivě nemožným. Pokud však politik pochopí, že vše, za čím se honil, oč bojoval, mu nejen neslouží, ale naopak těžce ubližuje (dokonce i jeho blízkým), odloží to. Aby to však pochopil, musí to zažít. Musí nejen poznat zákony „nad hmotou“, které formují jeho život a dávají mu smysl, ale i zažít účinky jejich (ne)respektování na vlastní kůži, aby poznal, jak mocné a skutečné jsou. Pak se jimi začne řídit a stane se mistrem svého osudu. Teprve potom porozumí jiným, pochopí smysl života a pozná celý „příběh“. Až po té může vést i jiné správným směrem. Iluze, říkáte? Nikoliv, jediná šance! Historie dokazuje její nezbytnost, esoterní vědy její reálnost.

ŠEL JSEM ZA POLITIKY, ABYCH SE JICH ZEPTAL NA JEJICH CESTU, A NAVRHNUL JSEM JIM, ABY ZKUSILI PÁR MĚSÍCŮ PRACOVAT U PÁSU ZA MINIMÁLNÍ MZDU, NEBO ŽÍT Z EXISTENČNÍHO MINIMA. VYHODILI MĚ. PRÝ JSEM PŘIŠEL V NESPRÁVNOU DOBU. BYLO UŽ TOTIŽ PO VOLBÁCH.

Kdykoliv budete pracovat s myšlenkou, uvědomujte si, v čem tkví genius vnitřního tvoření a jeho účinků na náš svět hmoty. Nikdy nezapomínejte, jaká nádherná a všemocná mystéria stojí v pozadí za tajemnou mocí mysli. Vyhledávejte ty, kteří tyto zákony života znají a ctí. Jděte za jejich světlem a buďte světlem těm, kteří jsou teprve na začátku cesty.

Levice nebo pravice?

Svorností i malé vzrůstá, nesvorností i to největší se hroutí.

Běda, z jak malých příčin jak velké věci se rozpadají.

OL

„Potřebujete ruku pravou nebo levou? Které se chcete zbavit?“ Poněkud debilní otázky, říkáte? A máte pravdu. Náš organismus skutečně potřebuje obě, neboť každá plní své nezastupitelné poslání; je to tak samozřejmé, že o tom ani neuvažujeme.

Jenže jde-li o organismus státu, zůstáváme zaostalí rozhodně více než málo. Nevěříme, že rozdělení politické scény na pravici a levice se stává smutným přežitkem minulosti. Pravice a levice se spolu rvou o moc jako psi o kost a snaží si podmanit i prostor, kde nemají co dělat a kam nemohou přinést nic dobrého: pravice chce neomezeně vládnout i na území levice a uplatňovat bezohledné tržní principy ve zdravotnictví či sociální sféře, levice by ráda vládla vpravo a dostala pod kontrolu pověstnou ruku trhu i tam, kde je jako nástroj férové konkurence užitečná. Netuší, že mají v tomto snažení šanci na dlouhodobý úspěch, jako kdyby se vlk chtěl stát vegetariánem a kůň mrchožroutem. Nikdo z nich si totiž nepřipouští, že stejně jako člověk potřebuje obě ruce, potřebuje i organismus společnosti součinnost obou přístupů; každý z nich má své poslání - ve svém teritoriu působnosti. A tak se rvou dál a nedělají nic pořádně ani na svém vlastním území, zatímco celý organismus marnotratně plýtvá svými zdroji a energií a nenápadně chřadne. A „střednice“ (strany ve středu politického spektra)? Orientuje se na to, jak ze rvačky obou rivalů co nejvíce vytěžit pro sebe (dostat se do vlády a v ní získat více postů, než její reálné síle přísluší).

„Moderní“ politické strany vytvářejí ve společnosti nebezpečné póly bezduché moci a zdroje neustálého napětí. Pravice mobilizuje před levicí, ta varuje před pravicí. Před volbami nám sugerují, že jediné, o čem má smysl přemýšlet, je „*pravice nebo levice?*“ A po volbách nás svými činy posílají do politické zadnice. Neviditelná, leč viditelně vše rozkrádající ruka trhu poskytuje těmto loupeživým smečkám skvělou výživu. Proto „moderní“ politické strany fungující na bázi moci (místo pomoci), agrese (místo pokory), bezohlednosti (místo soucitu a ohleduplnosti) a chamtivosti (místo skromnosti) nemohou vést společnost k trvalému harmonickému rozvoji a plnohodnotnému kvalitnímu životu.

Jen málokdo si připouští, že všeprostupující schizofrenie dnešních „moderních“ politiků již otravuje ducha společnosti víc, než je bezpečné. Jedním dechem nám slibují, co svými činy vyvracejí. Jelikož ovládají i média, udržují nás v iluzi, že máme jedinou možnost – dívat se na onu obehnanou tragikomickou frašku nejpokleslejších politických režisérů státu stále znova. Běda, kdyby nás média vedla cestou k prozření, že můžeme vystoupit z role zdegenerovaných veskrze zmanipulovaných diváků, sebrat se a odejít z tohoto cirkusu a jít jinam zatleskat skutečným umělcům, skutečným lidem naplněným pokorou, skromností, úctou, soucitem, nezištností a láskou! Nastal by soumrak partajnictví, politiky egoismu a filozofie konzumismu.

No jo, ale co s tím? V době, kdy se „moderní“ vládnoucí oligarchie jistí nulovou odpovědností, zlatým odstupným, armádami NATO, masmediálními sugescemi, kdy se opevňuje na míru šitými zákony a mazaným volebním systémem? Cesta je jediná: začít u sebe! ... *Cože – u sebe? Vždyť já jsem to poslední kolečko, které to může ovlivnit!* Ano, jenže celý systém stojí právě na takovýchto nepatrných kolečkách. Právě ona určují, kam se celý organismus společnosti posune a jakému zdraví se bude těšit. Proto ono nepatrné kolečko je kolečkem největším! Jestliže každý volič začne věřit své intuici a svědomí a ne hlasu

egoismu a vypočítavého rozumu, jestliže nezapomene na své zkušenosti s činy těch, kteří již příležitost dostali a tak nehorázně ji pošlapali, pak se stále více koleček začne točit úplně jiným směrem, než kterým je mediální buldozer léta tlačil. A protože velká kolečka nad nimi jsou na energii těch malých zcela závislá, avšak točit se jiným směrem nechtějí a ani neumějí, rychle se zadřou a z celého soustrojí vypadnou.

Oddělíme-li řeku od přítoků, zmizí.

Odřízneme-li přítoky od pramenů, zaniknou.

Sebereme-li pramenům kapičky deště a rosy, vyschnou.

Co platí pro vodu, platí i pro moc.

Neboť kapičkou je každý občan.

Pramenem každá skupinka nekontaminovaná fluidem moci.

Přítokem myšlenkové hnutí nezávislé na mediálních sugescích.

A řekou? Duchovní a etické principy vstupující do řízení společnosti.

Z krůpějí této vláhly vykvétou moudrost, pokora, nezištnost a dobrá vůle.

Kapičky lásky změní i oceán. Oceán vědomí této civilizace.

OL

ŠEL JSEM ZA PŘEDSEDY STRAN PRAVICE, LEVICE I STŘEDNICE, ABY ZAČALI BUDOVAT NOVOU POLITIKU – POLITIKU PLNOU MOUDROSTI, LIDSTVÍ, SKROMNOSTI A LÁSKY. KDYŽ JSEM VELICE SVIŽNÝM KROKEM ODCHÁZEL, BOLELA MĚ HLAVA, SRDCE A TAKÉ - ZADNICE.

A tak nastává čas spojit politiku a reálný život dneška s „teorií mysli“ ...

- *Jaký má smysl rozsévat lásku, když sklízíme tolik nenávisti?*
- *Jaký má smysl přinášet světlo, když vyvolává stíny?*
- *Proč se zabývat lidskou myslí, když jde o politiku?*
- *To první nám umožňuje poznat, čím nejsme, a uvědomit si, čím a proč chceme být, kam a s kým chceme jít.*
- *To druhé nám umožňuje spatřit i neviditelné překážky, neboť je prozradí jejich stíny; hluboká tma – koncentrát všech stínů – vyvolává největší touhu po světle.*
- *To třetí odkrývá nejmocnější zbraň lidstva; nikoliv náhodou mocní tohoto světa rozpoutali skutečnou bitvu o vládu nad myšlením lidí*

Neproklínejme současnost, vždyť ona je katem sama sobě – paradoxně právě teď platí „čím hůře, tím lépe!“ Není rychlejší cesty, jak lidem otevřít oči a změnit jejich myšlení, než nechat je prožít následky jejich (ne)konání ...

Demokracie a všemocná ruka trhu

*Demokracie dozrívá
do žaludečních vředů:
bez poctivosti, bez práva
a hlavně bez ohledů.*

*A je to mýlka soukromá –
snad z optického klamu,
že místo srdce břicho má
A místo duše – tlamu*

Karel Kryl

Tentokrát začneme citací z tisku: „Koncem roku 2002 provedlo Světové ekonomické fórum jeden z největších výzkumů názorů lidí na celém světě. 36 000 lidí ze 47 zemí zastupovalo mínění 1,4 miliardy spoluobčanů. Velká většina dotázaných z údajně demokratických zemí – asi dvě třetiny – nevěřila, že jejich zemi vládne vůle lidu“. Jak je to možné, kde usnula demokracie? Paul Kingsnorth, který tato čísla zveřejnil v článku pro New Internationalist v listopadu 2004, odpovídá: „Globální volný trh a demokratický systém se nedoplňují, jak slýcháme ze všech stran. Jsou totiž v protikladu. Zdá se, že když máme jedno, nemůžeme mít druhé. Volný trh nenapomáhá rozšíření svobodné politiky. Právě naopak: zbaští demokracii hned k snídani!“

Velkým problémem neřízené (eticky neregulované) demokracie je její nezřízenost (co není zakázáno, je dovoleno, byť by to bylo neslušné a obecně neprospěšné); ta demokracii velmi rychle mění na předmět obchodu. V předchozích kapitolkách jsme se již několikrát dotkli problému absence etiky a devastace odvěkých hodnot v životě dnešní „moderní“ společnosti; právě zde hledejme nejhlubší příčiny transformace demokracie (původně plné světla a naděje) na nejmocnější nástroj mafiánských uskupení na všech úrovních. A také odpověď na to, proč v Evropě údajně odchází z tohoto světa víc lidí sebevraždou než při dopravních nehodách.

Paralelní mocenská uskupení (korporace, vojenské lobby, klientelistické sítě, finanční a jiné elity) – dále jen „mafie“ právě díky bezohledným „tržním“ metodám personálně tunelují základní demokratické instituce. Když je mafie schopná koupit si významné procento členů kterékoliv základní, městské nebo krajské stranické organizace, prosadit sestavování stranické kandidátky podle toho, *kdo kolik dá*, je těžké hovořit o zastupitelské demokracii nebo o demokracii vůbec. Stávající politický systém je tak díky absenci jakéhokoliv etického rozměru minimálně odolný proti infiltraci a manipulaci skupinami či jednotlivci, za kterými stojí významný kapitál. V médiích se občas setkáváme s varováním před sektami; před tou bezkonkurenčně nejnebezpečnější nás však varovat odmítají; řádění mafií nazývají přirozeným výběrem a rakovinné bujení všemocné ruky trhu staví na piedestal věčné slávy, zatímco pro jejich oběti mají jen odsudky, tresty a pohrdání.

Česká republika není v tomto ohledu jediná; velké korporace (jejich zájmy) stále pronikavěji ovládají dění snad ve všech západních státech. Tu a tam sice dochází k zajímavé tunelářské konkurenci mezi zájmy korporací a lokálních mocenských mafií, díky penězům však většinou najdou společnou řeč na úkor čistého štítu politické reprezentace, úřadů a hlavně - zájmu občanů.

Veřejnoprávními institucemi však obětiny na oltáři neřízené demokracie nekončí; volná ruka trhu proniká stále hlouběji a infiltruje i neziskové a nestátní organizace; finanční úlitby občanským sdružením a nadačním fondům (občerstvení, pozornosti, dary, granty či sponzoring) obvykle postačí, aby bylo dosaženo cíle - přimhouření oka nad výstavbou supermarketů v městské zeleni nebo továrních hal na orné půdě. Na úřadech to bývá dražší (luxusní zahraniční pobyty), ve vládě či parlamentu jde již o mnohamilionové částky. Ale

díky demokracii (tržním rozměrem a absencí etiky již zcela ochromené) se takové náklady bohatě vyplatí; mafie dostává zakázky, její lidé se infiltrují do všech zájmových struktur, zákony už netřeba obcházet, neboť si je mafie objednává na míru; spravedlnost se stává sluhou moci a právo otrokem peněz, média chrlí potřebné iluze a sugescemi dál dostávají voliče tam, kde ho daná uskupení chtějí mít.

Ne nadarmo mocní tohoto světa zesměšňují pokusy o zavedení etického rozměru do politiky, státní správy a soudnictví. Zmínky o nezištnosti, lidství, soucitu, duchovních hodnotách, smyslu života a lásce k bližnímu v nich vyvolávají záchvaty smíchu, odsudků a pohrdání. Ale to je dobře, neboť právě podle toho poznáme je!

ŠEL JSEM ZA ADVOKÁTY VŠEMOCNÉ RUKY TRHU, ABYCH SE PŘEPTAL NA JEJICH POJETÍ DUCHOVNÍCH HODNOT, ETIKY A LIDSTVÍ. VYHODILI MĚ. PRÝ JSEM NEPOCHOPIL, ŽE JDE O BEZOBSAŽNÉ POJMY VHODNÉ TAK NANEJVÝŠ DO POHÁDKY O HLOUPÉM HONZOVÍ.

Nemůžeš poznat kouzlo tepla, nezažil-li jsi zimu, nedokážeš pochopit sílu naděje, neznáš-li zoufalství beznaděje, nezatoužíš po lásce, nesrazí-li tě nenávist na kolena. Láska v srdcích plných lásky zažehuje opět lásku. Jen v duších velmi vyprahlých aktivizuje síly zla, které tuší, že láska je může připravit o jejich vládu v království tmy a že v jejím plamenu jednou shoří i to největší zlo.

Právě proto provádějí „moderní“ politici tak neuvěřitelné věci. Právě proto glorifikují rozum a ničí srdce. A čím víc ubližují národu, tím rychleji spějí ke svému konci. Neboť srdce dělá zázraky, i když se rozum tomu vysmívá.

Otroctví peněz a moci

Pes se od mastné kůže odehnat nedá!

Láska k penězům roste s jejich množstvím!

Je nebezpečné prodávat několika, co patří mnohým!

Bože odpusť jim, neboť nevědí, co činí!

Historie tisíce let marně varuje lidstvo, že moc bez ducha (odpovědnosti a ohleduplnosti) produkuje ducha bezmoci a vede k vládě morálně nejslabších jedinců, chytrost bez ducha (etických hranic) k zotročení nezištných lidí plných světla a lásky, technologie bez ducha (účel světí prostředky) k technokracii. A to vše vyvolává rozklad ducha společnosti a vede k zániku celých civilizací. Karel IV., Masaryk, Jan Pavel II., Werich ... kolik velkých duchů musí přijít, abychom změnili své myšlení a probudili Ducha sami v sobě? Anebo budou muset přijít další tsunami utrpení, které protrhnou hráze egoismu a vypláchnou zatuchlé sedimenty bezohlednosti, chamtivosti, pýchy, arogance a nenávisti, aby na dně našeho bytí odhalily, čím opravdu jsme, kým bychom měli být, jaké je naše poslání a jaký smysl náš život ve skutečnosti má?

Tisíc a jeden úkazů nasvědčují tomu, že naše současná společnost se stále rychleji blíží k oné kritické mezi, za kterou na lidstvo čekají události víc než nepříjemné; tuto bránu k vybití destruktivních energií, kterými stovky let vědomě útočíme proti sobě a nevědomě proti zákonům vesmíru, označuje Bible jako Armagedon. Zmiňují se o ní i slavní proroci (Cayce, Nostradamus, Rasputin, Mayové, Aztékové a řada dalších), varují před ní esoterici, ekologové, sociologové i psychologové. Vnímaví lidé už vidí první indicie a snaží se reagovat moudrostí a láskou, leč „moderní“ politici dál přikládají pod kotel zla, co jen se do něj vejde. Lze tento vývoj nějak zvrátit? Proč se člověk nezmění, proč nenastolí dokonalejší společenský řád?

V posledních dvou tisíciletích si člověk vyzkoušel řadu systémů utvářejících společenské vztahy. Každý nový řád byl lepší než ten starý, avšak jen do té doby, než se zjistilo, že také nestojí za moc. To platí stejně o socialismu, jako o kapitalismu, dokonce o všech ideologiích, které stály u kolébky nově vznikajících řádů. A také u jejich zániku, kdy se systém vyčerpal, stal se brzdou, konstruktivní se změnilo v destruktivní, moc přestala sloužit a začala soužit, parazitovat, chránit mocné a šikanovat bezmocné. Jak to, že řád se změnil v neřád, jak to, že myšlenky zpočátku plné světla nakonec ochraňují systém plný tmy? Zneužití nehledejme na straně myslitelů, ale realizátorů, tedy politiků, kteří se jich zmocnili, aby se dostali k moci.

Do čela rodících se reformních proudů, jak dějiny potvrzují, se rychle propracovávají morálně nejslabší jedinci, kteří se v době, kdy se proud teprve formoval a dělal první krůčky, tiše ukrývali na jeho ocase, pokud na něm vůbec byli. Jelikož nemají svědomí (o kterém umí tak dobře mluvit), takt ani sebekritiku, ale o to více vnitřní agrese a talentu k podrazům nejhrubšího kalibru, vyvolávají střety, v nichž plavou jako ryba ve vodě. Slušní lidé jim jdou raději z cesty. Právě proto se nakonec dostanou k moci zase lidé téhož zrna – bez lásky a touhy sloužit. V jaké straně budou, není rozhodující. Cesta k moci nebyla těmto lidem bez lásky a pokory uzavřena, a tak se kolo zneužívání moci točí dál. Moc v rukou těchto narkomanů (otroků) moci roste vždy do té doby, než jejich arogance, zvůle a míra

vysávání národa překročí kritickou mez; pak se jimi vyvolané destruktivní síly obrátí proti svému zdroji. V hlubokých hladinách české společnosti to dnes vře širokým spektrem negativních emocí – od beznaděje a zoufalství přes strach až po nenávist. Dotekem utrpení jsou aktivizovány duchovní struktury bezmocných. Začíná se připravovat půda k dalším sociálním otřesům (a duchovním re-evolucím).

České republice se podařilo dokonalé salto mortale; vrátila se proti toku času zpět k systému, který jsme už ochutnali před tím posledním, ba co víc - k jedné z jeho nejméně lidských forem. Naši mocní morálně nemocní vůdcové porodili politicko-ekonomického mutanta, jehož zrůdnost ilustrují svým osobním příkladem. Jejich egoismus nabývá stále obludnějších rozměrů; zapomínají na základní smysl lidského společenství, na příčinu, která ospravedlňuje existenci státu, regionu či města. V rukou těchto otroků moci se mění pomoc a součinnost v moc a nečinnost, soucit v bezohlednost, moudrost ve vychytralost, pokora v pychu, rozdávání v rozkrádání, pravda v lež, láska v nenávist. Stát postupně přestává plnit své poslání (starat se o ty, z jejichž daní žije) a začíná sloužit těm, kteří ho jen ovládají a vysávají – mocenské elitě bez etického a lidského rozměru, lidem bez svědomí a lásky žijícím v přepychových rezidencích leč na samém dnu morální škarpy společnosti. Díky médiím ukazují národu vyšperkovanou cestu nikam. **Cestu egoismu pouští konzumismu, cestu odumírání duchovních struktur.** Cestu zániku Atlantidy. A tak se od roku 1991 řítíme po dálnici hmotářství a devastace základních lidských hodnot rychlostí, která nemá v naší historii obdoby.

Vyznání (víra) novodobých otroků moci stojí na těchto pilířích:

- řídí se primitivním zákonem, že každý se musí starat sám o sebe („urvi, co urvi!“); tragickou devastaci základního rozměru lidství, která je krví soudobého ekonomického kanibalismu, prohlašují za progres
- modlí se k všemocné ruce trhu; neuvědomují si, že nemůže být hnací silou rozvoje vyspělých společností, neboť zavrhuje vše, co nepřináší rychlý profit, a extrémně rozvíjí lpění na hmotě - ten nejtemnější egoismus
- uctívají strategii „*krátkodobý profit pro mne za cenu dlouhodobé ztráty pro ostatní*“; zisk staví nad zákon, v jeho jménu lze vysávat cokoli a kohokoli
- kvalitu všeho posuzují podle zásady: „*co není ziskové, to není potřebné a nemá právo na existenci*“; hodnotu člověka lze měřit jen jeho majetkem; na kom se nedá vydělávat, protože nemá peníze, ten je bezcenný a je třeba se ho zbavit
- odmítají vše, co nedovoluje obohacování jednoho na úkor jiného; považují za nepřirozený jakýkoli ekonomický systém, který spravedlivě rozděluje společně vyprodukované bohatství; kdykoli se někdo zmíní o společném nebo kolektivním dobru, křičí „*komunismus!*“, aby nebylo slyšet řev jejich svědomí: „*okrádáš nevinné, ty podlý lháři!*“; nepřipouští hlubokou ušlechtilost idey „*od každého dle jeho schopností, každému dle jeho potřeb*“ jen proto, že ji zprznili právě oni, aby ji upravili na: „*od každého dle jeho podlosti, každému dle jeho úplatků!*“
- ekonomie se v jejich rukách stala vědou o prosazování sebe na úkor jiného, mnohdy za jakoukoli cenu; učí „vědeckému“ okrádání, podvádění, plundrování ekonomiky státu, životního prostředí i celé planety (a v důsledcích i lidských duší)
- politiku chápou jen jako boj o moc (a státní či obecní pokladnu), jako diktát skupin a jednotlivců, jako pravomoc bez odpovědnosti, jako cestu sebeobohacování bez jakýchkoliv zábran

- řešení nejvážnějších problémů hledají na kolotoči moci - v boji bezduchých mocných o bezduchou moc, byť to má to stejnou naději na úspěch, jako kdybychom chtěli v krabici přinést světlo z černého sklepa

Až změníme ekonomii na vědu o skromnosti, pomoci a ohleduplnosti, náš svět ekonomiky už nepoznáme. Doba, kdy historie odsoudí současný všepřonikající konzumismus (přesněji -bezohledný zlodějismus povýšený na legální metodu zotročování poctivých obyčejných lidí) jako duchovní Bílou horu, není daleko. Do té doby se však ještě stanou věci více než pozoruhodné.

ŠEL JSEM ZA (NEJEN) MODRÝMI SUPY, ABYCH JE VAROVAL PŘED SEBEZNIČENÍM. VYHODILI MĚ. NEPOCHOPIL JSEM PRÝ PODSTATU EGOISMU A NEZIŠTNOSTI. EGOISTA JE PRÝ TEN, KDO JIM NEPŘEJE, NEZIŠTNÝ PAK TEN, KDO JIM DÁVÁ.

Hranice možného ve věcech mravních jsou méně pevné, než si myslíme; jsou to naše slabosti, naše neřesti, naše předsudky, které je posouvají. Proto se ve své zaslepenosti nízké duše povyšují nad velké lidi, neřestní otroci se usmívají posměšně slovu svoboda, úplatní označují spravedlivé nečestnými a mravní devianti nazývají láskyplné úchylnými ...

Rodina

*Mnoho osob přichází a odchází ve tvém životě,
ale pouze lidé plní světla zanechají hřejivou stopu lásky ve tvém srdci.*

OL

O rodině a jejím poslání bylo již napsáno tolik knih, že by si zasloužily vlastní univerzitní knihovnu. Problémy v rodinách řeší tisíce psychologů, výchovných poradců, sociálních pracovníků, dokonce i mnoho vychovatelů a učitelů. Pravidelně se této tématice věnují média, náboženské organizace, řada nadací a nestátních neziskovek. Zdá se tedy, že bychom měli být v této oblasti dokonalými profesionály. Opak je však pravdou. Rodiny se rozpadají, vnitřní vazby degenerují, děti utíkají z domova za alkoholem, drogami apod. Proč? Proč je to tak, když o rodině všechno víme, všude na ni máme odborníky, chrání ji zákony a máme tedy podmínky pro vzkvétání rodin téměř ideální?

Odpověď je složitá a přesto jednoduchá: protože to není pravda! Vše je cizelováno formálně (nařízení, zákazy, doporučení typu „je třeba“), avšak bez hlubšího obsahu lidství, pokory, odpovědnosti a lásky, bez opravdové moudrosti (esoterní zákony o příčinách a následcích, o smyslu našeho života, o souvislostech mezi myšlenkami, emocemi, slovy a činy - o jejich nesmírném vlivu na formování našeho osudu).

Mnoho se mluví a píše, málo se vyučuje a téměř nic se nevysvětluje. Odborníci poradí, jakým koštětem máte uklízet pohromu, ale ne jak jí předcházet a už vůbec ne, jak z trosek postavit něco nového, snad ještě velkolepějšího. Právníci kážou o právech dětí a povinnostech rodičů, ve skutečnosti však skvěle parazitují na rozbíjení rodin (spory o děti, majetek, (ne)úchylnost rodičů, režim návštěv dětí apod.), nikoliv na jejich rekonstrukci. *Jak symbolické!*

A nyní to hlavní: drtička soudobého konzumismu a děsivého zrychlování života drtí vše, co nepřináší rychlý zisk. A rodina je z pohledu „moderního“ konzumismu podnikem veskrze ztrátovým. Stát ji naoko chrání, leč jeho sociální funkce se donaha obnaží, přijdou-li rodiče o práci a nemohou ji delší dobu sehnat. Žijí pak ze životního minima (stále častěji však jen z existenčního, protože úřady si lehce najdou důvod, proč jim životní minimum nedat), příjmy nestačí ani na nájem a energie; tady začíná cesta půjček, exekucí, výpovědí z bytu a tím i definitivního rozpadu rodiny (úřady děti seberou a strčí do děčáku); že všichni pláčou a brání se násilnému roztržení rodiny? Právě psychologové, právníci a sociální pracovníci vám „vysvětlí“, že je to pro „blaho“ všech poškozených to nejlepší. *Jak zrůdné!*

A i když oba rodiče práci mají, rodina je na tom lépe v podstatě jen finančně; z hlediska nekonzumních kritérií strádá možná ještě více (rodiče jsou málo doma, nemají na děti čas, jsou podráždění a unavení, ničí je stres a strach ze ztráty zaměstnání, navazují partnerské vztahy mimo rodinu; děti pak rostou jako plevel, nikdo nezušlechťuje jejich ducha, nedostanou se ani ke sportu či koníčkům vázaným na nejružnější poplatky, a tak se orientují na zábavu veskrze destruktivní; začíná to u šikany a ničení veřejného majetku, pokračuje přes alkohol a drogy a končí u aktivit ryze kriminálních). Na oltář kariéry tak rodiče v důsledku ekonomického kanibalismu vkládají nejen sebe, ale nenápadně i vlastní rodinu. *Jak „povznášející“!*

Právě rodina by měla být mocným celoživotním zdrojem, který do „duchovních genů“ všech lidí (myšlenek, emocí, slov i činů) bude vnášet soucit a úctu místo bezohlednosti, pokoru místo namyšlenosti, nezištnost místo chamtivosti, tvoření místo boření, moudrost místo mazanosti, lásku místo agrese a nenávisti, víru místo beznaděje ... Jenomže - jak má rodina

plnit své nejvýznamnější poslání (dělat z človíčka Člověka), na kterém visí možná i osud celé civilizace, když ji ruka trhu a rozvinutý konzumismus decimují, kde se dá? *Každá rada drahá, vid'te?*

Nejprve bude nutno vrátit obsah všemu, čemu již zůstala vlastně jen forma; dále začít oceňovat vše lidsky potřebné a společensky prospěšné, leč trhem neocenitelné. Člověka tedy nehodnotit podle toho, co vydělává a co získal za peníze, ale podle toho, co rozdává a čeho je ochoten se zříci ve prospěch jiných. Ve školách cestou alegorických příběhů seznamovat žáky se zákony života, které nám zpřístupňují esoterní vědy a střípky moudrostí našich předků. U soudů neodměňovat ty, co boří, ale ty, kdož tvoří. Stát nesmí trestat chudé za to, že přišli o práci a nemohou sehnat jinou, když jako rodina plní zodpovědně své poslání; trestat by měl stát sám sebe za to, že místo aby vytvářel dostatek zajímavých pracovních příležitostí, většinu jich díky ekonomafiím a „strategickým“ investorům zlikvidoval, že požehnal násilnému roztržení rodiny toliko z důvodu sociální nouze a že lidem poctivým a pracovitým dal visačku nemakačenků a společensky nežádoucí lůzy.

Ryba však páchne od hlavy. Dokud budou na rozhodujících místech nositelé současného konzumního marasmu, nic se nezmění. Co s tím? Že už vás zase pošenu k volbám? Že stejně není z čeho vybírat? Inu, opět máte pravdu. Ale tentokrát to nestačí. Musím přidat ještě něco navrch. To něco je obsaženo v několika málo řádcích v závěru následující – vůbec poslední – kapitoly tohoto našeho rozjímání.

ŠEL JSEM ZA PSYCHOLOGY, ÚŘEDNÍKY A PRÁVNÍKY, ABY SE NAPLNILI LÁSKOU A NEBRALI RODINÁM, CO TOLIK POTŘEBUJÍ, NEBOŤ I Z MALÝCH ZTRÁT SE MŮŽE ZRODIT NESMÍRNÁ BEZNADĚJ.

KDO ZTRATIL PENÍZE, ZTRATIL MNOHO;

KDO ZTRATIL LIDI BLÍZKÉ, ZTRATIL MNOHEM VÍCE;

KDO ZTRATIL VÍRU (NADĚJI), ZTRATIL ÚPLNĚ VŠECHNO.

VYHODILI MĚ. NEDOCENIL JSEM PRÝ JEJICH VŠEVĚDOUCNOST A NEPOCHOPIL JSEM, JAK MOC JSOU PLNI LÁSKY (K PENĚŽŮM).

Všechno je relativní. I ten „vzorec“ na obálce této knížečky. Vedle slunce zář lampy zanikne, vedle himalájských štítů i ten nejvyšší chrám je nepatrný. Stačí jen poodstoupit, narovnat se podívat se pod úhlem, který se jmenuje Pravda. Dokáží-li to občané v srdci Evropy, mohou odstartovat re-evoluci ke společnosti, která tu ještě nebyla.

Etika a politika budoucnosti

*Soutěž v lidství je závodem nejhodnotnějším
Světlo přivolává stíny, ale tma touhu po světle*

OL

A budoucnost? Peklo nebo ráj? Zlom v současném neutěšeném vývoji (přesněji - rozkladu) naší společnosti nemůže přinést soudobá politika všeprostupujícího „partajničení“, která pomocí okovů stranické disciplíny přikovává hlasy svědomí, moudrosti a lásky ke skále organizovaného patologického egoismu. Cestu z močálů, které dál a dál pohlcují nejčennější část našeho národního bohatství - duchovní a etický odkaz našich předků - ducha této země, nám sotva ukážou ti, kteří nás do nich zavedli.

Etika a politika hodná třetího tisíciletí již nemůže být o moci - ale o pomoci, ne boji - ale o souznění, nikoliv o mazanosti - ale o moudrosti, ne o destrukci - ale o tvoření, nikoliv o rozdělování - ale o spojování, ne o odsuzování - ale o porozumění, ne o bezohlednosti - ale o soucítění. Neboť trvale udržitelný rozvoj tkví v jednotě a harmonii protikladů, což věděli i staří Číňané (viz monáda jako symbol života).

Politika je zrcadlem etiky jejích nositelů. Proto se nositeli politiky třetího tisíciletí - politiky lidství a empatie - mohou stát jediné lidé, jejichž duchovní a etická dimenze přesahuje o několik řádů obvyklý standard běžného „moderního“ politika, lidé plní lásky, moudrosti a pokory, pro něž svědomí, pravda a služba národu jsou zákonem nejvyšším. Jak je poznáme? Jak zjistíme, že opravdu chtějí sloužit všem, i těm nejposlednějším, a nikoliv jen svým kontům? Inu, jako vždy - podle činů, emocí a myšlenek! Přesněji - podle světla a lásky v nich obsažených. Tedy podle všeobjímající moudrosti od Boha jim dané a životními zkušenostmi v lekcích bolestných vykované. Takovým lidem nebude nikdy proti mysli přijmout cokoli, co společnost posune dál a výš v jejím etickém a duchovním rozvoji. Určitě s lehkostí v srdci budou cítit

etická východiska:

- ✓ Žádný nápad není hoden odsouzení.
- ✓ Kdo neoceňuje druhé, toho druhí neocení.
- ✓ Kdo nechce chápat jiné, toho nebudou chápat jiní.
- ✓ Každý chybí, jen hlupák však v chybách setrvává.
- ✓ Dobrá vůle se neprosazuje křikem, odsudkem ani agresí.
- ✓ Co je zdravé, málokdy bývá chutné. Hořké pilulky léčí nejrychleji.
- ✓ Nejlehčí cesta jak vyrůst jako osobnost je obklopit se lidmi moudřejšími, než jsem já.
- ✓ Každý chce to nejlepší, co si umí představit, a dělá to nejlepší, co umí, aby toho dosáhl.
- ✓ Prameny míru: rozpouštění bariér, sbližování, nenásilí, rozšiřování úhlu pohledu ...
- ✓ Prameny lidství: úcta, pokora, oceňování, přijímání, empatie, pomoc ...
- ✓ Pravda není dána uhlazeností, délkou či hlasitostí řeči.
- ✓ Jen dobrý člověk umí milovat a jen velký odpouštět.
- ✓ Morální síla se pozná podle schopnosti omluvit se.
- ✓ Největší statečnost - odložení ješitnosti a egoismu.
- ✓ Pokora a úcta - zázračný lék proti slepé nenávisti.
- ✓ Pravda plodí zlou vůli a nenávist jenom u lhářů.
- ✓ Je hanebné nenávidět toho, koho bys měl chválit.
- ✓ Dobré mravy znamenají víc, než dobré zákony.
- ✓ Ne všechno, co je dovoleno, je čestné.

a obecné etické imperativy:

- *Nelhat a nekrást!*
- *Tvořit a nikoliv bořit!*
- *Jiný - neznamená - horší!*
- *Víc pro celek než pro sebe!*
- *Nesud', neznáš-li celý příběh!*
- *Druhým odpouštěj mnoho, sobě nic!*
- *Kdo lituje, že chyboval, je téměř nevinný!*
- *Přednější a důležitější je záměr než řeč mluvčího!*
- *Nejprve dlouho naslouchej a potom jen krátce mluv!*
- *Kdo nenaslouchá jiným, nemá právo k jiným hovořit!*
- *Tichá moudrost má přednost před upovídanou hloupostí!*
- *Pozná-li moudrý vyšší pravdu a změní své názory, je mu to ke cti!*
- *Vždy sleduj cíl: prospěch pro člověka, přírodu a společnost!*
- *Řešení problémů v osobních vztazích začíná vždy u mne!*
- *Otevřené srdce a dlaň nesmí být nikdy odmítnuty!*
- *Být přátelský a laskavý je více než mít pravdu!*
- *Co rozdávám, to dostávám a musím přijmout!*
- *Dělej jen to nejlepší, co můžeš a umíš!*
- *Nedbat o zisk je ziskem největším!*
- *Všechno přijmout, všechno dát!*

A respektovat budou i slovatných filosofů dávná

varování:

- *Nevynášej na světlo minulost!*
- *Budoucnost neprosvětíš bahnem minulosti!*
- *Nepřekázej těm, kteří táhnou vůz, na kterém se vezeš!*
- *Kdo naslouchat a chápat nechce, ten touží jen odsuzovat!*
- *Kdo odsuzuje, ten nechce pomáhat, ale jen ničit a vládnout!*
- *Temné úmysly oděné do slavnostních rouch se čistými nestanou!*
- *Jestliže jsi naplněn trpkostí a záští, štěstí zakotví někde jinde!*
- *Není větší zhouby, než tváří-li se chytráctví jako moudrost!*
- *Závist je slepá a nic jiného neumí, než zlehčovat ctnosti!*
- *Pyšný a mocný si i z hanby rychle udělá slávu!*
- *Zlý člověk vždy užije svůj hněv.*

Lehce pak odhalí i v nenápadných výrocih klasiků esoterních věd hluboká

poselství:

- * *Když prohrájete, nenechejte si ujít ponaučení – proč!*
- * *Když nedostanete to, co chcete, je to někdy skvělý zásah štěstí.*
- * *Posuzujte svůj úspěch tím, čeho jste se museli vzdát, abyste ho dosáhli!*
- * *Udržujte svoje slova jemná a něžná, protože zítra se k vám mohou vrátit!*
- * *Všichni jsme propojeni mnohem víc, než si dokážeme představit.*
- * *Co jinému děláš, sobě děláš, co vysíláš, to se ti (zesíleno) vrací.*

- * *Jak nahoře, tak i dole; jak v makrokosmu, tak i v mikrokosmu.*
- * *Jak na nebi, tak i na zemi; jak v myšlenkách, tak i ve hmotě.*
- * *Věř víc intuici než dogmatům a svědomí než vědomí!*
- * *... a mnoho a mnoho dalších ...*

Hledejme takové posly a naslouchejme jim; jsou mezi námi a není jich zase tak málo, jak by se podle žalostného stavu naší společnosti mohlo zdát. Jen tiše stojí opodál a pláčou nad duchovními, hodnotovými a lidskými „výdobytky“ naší rozvinuté kapitalistické vlasti. A nikdy se necpou tam, kam nejsou zváni. S o to větší radostí však ukážou cestu komukoliv, kdo ji hledá, a nabídnou otevřené dveře, dlaň i srdce tomu, kdo po tom touží. Počítejme však s tím, že jakmile se jejich světlo rozzáří, svět stínů se okamžitě pokusí zahalit je tmou pomluv a intrik. Jenomže přílišná tma světlu cestu paradoxně otevírá. Neboť **světlo přivolává stíny, ale tma touhu po světle**. Otevřeme-li takovému lidem cestu do čela společnosti, **prostoupí jí zvláštní chvění; pak přijde velké probuzení a něco, co nás na vždy změní. A náš svět, jak dnes ho známe, v ráji tom již nepoznáme.**

Politika se pak stane nositelem kultury srdce, školou moudrosti a lásky, lékařem charakteru národa, bezednou studnou kreativity. V krvi jí budou kolovat zákony opravdového lidství a etika vyššího řádu. Začne formovat celou společnost a spoluvytvářet nádhernou symfonii života. Platit budou zákony nové, zákony nejvyšší ohleduplnosti k člověku i přírodě hodné opravdového Homo Empaticus. Ctít však budeme i zákony nepsané - zákony života „nad hmotou“. Neboť konečně pochopíme, jak hluboce jsme propojeni, proč všechno, co ze mne vychází (co v myšlenkách, emocích, slovech a činech tvořím), se ke mně neomylně vrací, proč dávám-li jiným, dávám nejvíc sobě, proč cokoli druhým činím, to sobě činím. Poznáme nezištnost bez kalkulací, pokoru bez přetvářky, odpovědnost bez pravomoci, dávání bez očekávání, lásku bez podmínek a moudrost bez vychytralosti. Tato transformace vědomí společnosti nám otevře bránu k ekologii nového řádu – k ekologii a zušlechťování duše člověka, národů, států, ba i církví a tím i celé naší civilizace.

*ŠEL JSEM ZA BEZMOCNÝMI, MOUDRÝMI A LÁSKYPLNÝMI, ABYCH JIM VRÁTIL DO DUŠÍ NADĚJI A DO SRDCÍ RADOST. PŘIJALI MĚ ZA VLASTNÍHO. **POCHOPIL JSEM PRÝ ÚPLNĚ VŠECHNO!***

Na závěr jen zopakuji větičku z prologu k této knize:

„Kde proudí světlo pravdy vědomím, stává se občan vědomým, a vědomí pravdy života jeho svědomím“.

Chceme-li změnit společnost, změníme sebe, naše myšlení! Chceme-li změnit sebe, respektujme zákony „nad hmotou“, tedy to, co životu (a tím i nám) prospívá a co nikoliv. Až to uděláme, svět politiky už nepoznáme.

Závěr

Jediný způsob, jak objevit hranice možného, je pustit se do nemožného.

Vstoupíme-li na cestu rozvoje ducha (nejde o náboženství), zahájíme nejvýznamnější evoluční revoluci v dějinách lidstva.

V podobném duchu bychom mohli dál a dál prosvětlovat temná zákoutí nejrozumnějších oblastí života v soudobé kapitalistické zemi české. Zcela jistě by v nich každý ze čtenářů mohl dokumentovat řadu dalších „podivností“. Nicméně posláním této knížečky není zpracovat inventuru problémů „moderní“ politiky a života v rozvinutém konzumismu a kapitalismu po česku. Jejím hlavním cílem je „poodhalit podstatu příběhu“, přesněji - tu jeho část, se kterou nás naši morálně nemocní mocní nikdy dobrovolně neseznámí. A pak na ně s pokorou v srdci a moudrostí v duši ukázat a zvolat: „Král je nahý!“

Že to ve skutečnosti není tak zlé? Že všichni naši politici myslí hlavně na blaho lidu a nikoliv na své vlastní, jak se dušují v předvolebních slibech? Moje decentní odpověď zabalená do nejjemnějšího výrazového předuva zní (dámky prominou) „prdlajs!“ Chcete důkaz toho, oč jim skutečně běží? Nuže – snižte politikům platy na trojnásobek minimální mzdy a reduktujte jim příjmy za absenci v práci! Budete se divit, jak rychle začnou o politiku ztrácet zájem. Konečně se pak otevře cesta těm, kteří chtějí dělat víc pro celek než pro sebe a spatřují v politice opravdové životní poslání - službu pro jiné.

Cílem mého povídání neméně důležitým budiž motivování hloubavých čtenářů (hledajících cestu harmonického trvale udržitelného rozvoje společnosti) k nezávislým úvahám o tom, není-li již nejvyšší čas něco se současným neutěšeným stavem dělat. Ptáte se co? Inu, třeba to, co je naznačeno v jednotlivých kapitolkách této knížky. Začít však stačí opravdu s málem – třeba tím, že si vážený čtenář neponechá pro sebe to, co ho nejvíce oslovilo. S přáteli můžeme diskutovat o myšlenkách, hledat souvislosti, příčiny a řešení. Nebo jen o skutcích lidí jiných, což je riskantní, neznáme-li celý příběh. Nebo o skutcích vlastních, což ukrutně bolí. Anebo prostě jen „drbat“ jiné (čímž se sotva co změní a jen si zaplevelíme nitro negativními emocemi) a dál nechat plynout zlo okolo našich oken. Možná právě tady se rodí odpověď na otázku, jak (ne)lidskou tvář bude mít systém, ve kterém žijeme a brzy budou žít i naše děti. Tomu, kdo hledá cestu Životu a Lidství nejbližší, připomeňme zákon indiánů: „Kdo zlu nebrání, je stejný jako ten, kdo ho páchá!“ Konečné rozhodnutí je niternou záležitostí každého z nás.

Velcí lidé diskutují o myšlenkách (a hluboce přemýšlejí);

průměrní lidé diskutují o skutcích (a občas i dobré udělají);

malí lidé mluví jen o chybách druhých (a sami stále dokola chybují).

S přáním

slunce v duši,

lásky v srdci

a světla ve slovech a skutcích

Oldřich Lukáš